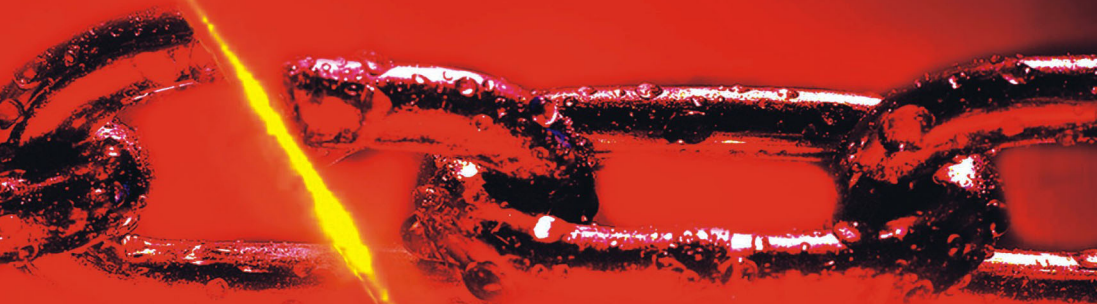

CON BÎVÊR

Tîrsê Bişkênin

Li ser xwe beyî texmînkirina gunekarîyê, bêje na,
Beyî xweşkirina beşera mêriv, li ser tabîya xwe qewîn be.

Hevalê qedirbilind,

Hûn şabûna Xwedê û şabûna dilê Wî ne. Ew dixweze we nas bike û ji aliyê we da bê naskirinê. Li rex nêzîkbûna tevî Wî, Xwedê hûn dewat kirine bo hevkarîyê, ku padişatîya ezmîn li ser dinîayê belakin. Çawa ku Pawlosê şandî dibêje, Xwedê “Ji nû va me nava Îsa Mesîh da çê kir, bona ku em bikaribin wan karên qenc mîaser bikin, kîjan Ewî zû va bona me dabûne progiramkirinê” /Efesî.2:10/

Em lawên Xwedê ne û em hemû jî dixwezîn Bavê xwe bidine razikirinê. Çawa jî hebe, gelek cara em wê yekê texmîn nakin, çî ku Îsa zelal got: “ Em bona mîaserkirina progiramên Xwedê qewatê distînin, dema ku em tevî Ruhê Pîroz dikevîna nava tevgerêdana. Xwedê naxweze ku hûn tenê bo Wî kar bikin. Ew we dewat dike, ku tevî Wî kar bikin. Ew dixweze bibe hevalê we yî herî baş û her demeke nava emir da tevî we nivî bike. Ew dixweze tevî we xeber bide û qewatê bide we. Wê tevgerêdanê bedewtir tevgerêdan tune, kîjan Xwedê bi rîya Ruhê Xwe pêşniyar dike.

Xwedê dilê min ra xeber da û gote min, ku ez vê berbirîbûnê bidime we û serwêrên ruhanî ye li rex we, yên li temamîya cîhanê. Ez tewaqe dikim wê yekê tevî hizkirin û piştgirîya min qebûl bikin. Ewê derbazî li cem hemûya bikin, kîjana nas dikin. Ez bawarim, wekî ev berbirîbûn wê bibe ya diha kûr û usa jî destpêka tevgerêdanên tevî Xwedê him bona we û him jî bona endamên komên we.

Eger hûn lawên Xwedê ne, Ruhê Pîroz soz daye ku wê tu cara ji we dûr nekeve. Hevaltîya Wî bêyî tu tiştî ya we ye. Rastîyên nava rûpelên vê kitêbê da jîyana min guhartine û ez dua dikim, wekî hûn jî bi lêkolînkirina rastîya ji Gotina Xwedê eyantîya kîvş bistînin. Minê bi dil bixwesta bizanibûya, ku evê berbirîbûnê hukumekî çawa nava jîyana we û jîyanên wan meriva da hişt, derheqa kîjanada hûn difikirin.

Birayê we yî nava Mesîh da:

Con Bîvêr

JohnBevere@ymail.com

teach reach rescue
**Messenger
International**
MessengerInternational.org

Tirsê Bişkênin

CON BÎVÊR

Xudanê kitêba “Tela şeytan”

Breaking Intimidation by John Bevere, Kurdish (Latin)

© 2014 Messenger International

www.Messengerinternational.org

Originally published in English as Breaking Intimidation by
Additional resources in Kurdish (Latin) by John & Lisa Bevere
Are available for free download at: www.CloudLibrary.org

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

“Tirsê bişkênin”, kurdî (bi zaravê kurmancî, bi tîpên latînî),

xudanê kitêbê- Con Bîvêr

© 2014 Messenger International

www.Messengerinternational.org

Cara ewlin bi zimanê inglîzî hatîye çapkirinê,

bi sernavê “Tirsê bişkênin”

Hûn dikarin belaş matêriyalên Con û Lîza Bîvêra ye mayîne bi zimanê
kurdî li vê malperê ber bigrin: www.CloudLibrary.org

Bona îzbatkirina tevgerêdana tevî xudanê kitêbê: JohnBevere@ymail.com

Ez spasîya xwe elamî:

jina xwe Lîzayê dikim. Peyî Xudan ra tu hevalê minî here hizkirî yî.

Ez ji Xudan gelekî razîme, ku min te stend. Spasiyê bona wan seheta elam dikim, ku te bona xebata li ser vê kitêbê pêşkêş kirin. Ez te hiz dikim, delala min. Her çar lawên me: Êdîson bona dilê teyî nazik ez razîme. Tu anegorî navê xwe dijî yî, fikira kîjanî “layîqî gumanê”-ye. Ostîn, ez bona ewê hizkirina te û nazikaya te razîme. Alêk’sandr, tu wan cîhya ronayî dikî, li kîderê tu diqesidî. Ez te hiz dikim. Ardên, te şabûneke bêqîmet pêşkêşî me kir. Con û Kêy Bîvêra, hûn dê û bavên xwedêp’arêz bûne. Ez usa şame, ku Xwedê îzin daye min, ku ez bibime lawê we, ez we herduya jî hiz dikim. Ez usa jî ji teşkîla xebatk’arêd “Qulixdarîyên Con Bîvêr” razîme. Spas bona piştgirîyê û bona bawerîya we. Razalixîya mexsûs ez elamî Con Mêyson, dostê minî bê qelp, dikim, yê ku bi rastî bi açixîyên merivên mayîna şa dibe, temamiya teşkîla xebatkarên “Kîrêyşin Haûs”-ê , yên ku tevî me xebitîn û piştgirîya qulixa me kirin. Hûn hemû jî nava qulixê da hevalkarên cudane. Tiştê herî girîng ewe, ku ez bi bê qelpî ji Bavê Ezmîn razîme, bo hizkirina Wîye bê sînor, Xudan Îsa, bona merîfeta Wî, rastîyê û hizkirinê, Ruhê Pîroz bona wê yekê, wekî Ewî pêşikêşî nava vê bernemê da li me kir.

Gotina xudanê kitêbê

Dema ku min ev kitêba dinivîsî, Xwedê sozê pêxembertîyê da min û got:

“Gelek meriv hene, yên ku xwe çawa bawarmendên eskerê Min, yên rojên dawîyê, hesab dikin, lê ew bi tirsêva girêdayîne”. Ew li ber Xwedê û meriva bi dilê paqijîn, lê mînanî Gêdêon ew tirsêva merivatîyêva girêdayîne /Hakimî. 6-8/. Pêşkêşên ku Min danîne nava wan, temirîne.

Ezê berbirîbûna evê kitêbê bidime rûnkirinê, bona ku ji wan meriva gelek azabin. Ew meriv wê rabin û wê bêyî tirsê gura Minda bin. Ewê şerkarên li ser xwebin û wê bi hukumê Xwedê yê xwe serketinên mezin bidin”

İÇİNDEKİLER

Pêşgotin.....	6
Naverok.....	7

Beşa yekemîn **Nava tabîyaxweye ruhanî da îzbat be**

1. Bi wê serwêrtîyê bigere, ya ku bona te hatîye dayînê.....	11
2. Tabîya ruhanî û serwêrtî.....	21
3. Du tiştên nerast.....	31
4. Pêşkêşên dayî.....	41

Para duda **Tirsêşkerekî**

5. Pêşkêşên temirî.....	53
6. Ji tirsê destxweçûyî.....	65
7. Ruhê tirsê.....	77

Para sisîya **Tirsê bişkênin**

8. Pêşkêşê gurke.....	91
9. Koka tirsê.....	105
10. Tenê xwestin bes nîne.....	119
11. Xofa Xwedê, yan tirsê mêriv?.....	135
12. Bişuxulin, yan cabê bidin?.....	153
13. Ruhê xwegirtinê.....	165
14. Pêşda bicedîne.....	181

Eva îdî gelek salin, ku ez Con Bîvêr çawa qulixçîkî cahil û hevaleyê giranbiha nas dikim. Ew yek bona min qedirekî mezine. Ez bi tamamîya dilê xwe bawer dikim, wekî Xwedê ew berbi serkevtinê bilind kirîye, ku bawariyê û gumanê bona vê nivîşê bîne.

Con Bîvêr bi kitêba “Tirsê bişkênin” berbirîbûnekê bona bedena Îsa tîne, kîjan ya dema nihaye û hewcetîya kîjanê gelege. Hewcetîya me heye, ku wan pêşkêşa bidine xebatê, kîjan Xwedê dane me, ku em bighîjine dinîayê. Dewsa wê yekê, ji me gelek meriv ji êrîşên kivş û ne kivş, yên li ser serkarîya meye nava Îsada, paşda vedikişin.

Cin bi her cûreyî wê qewila sazke û meriva bide xebatê, ku pêşkêşa teye nava Xwedê da bitemirîne. Nava Gotina Xwedê da gelek meselên bawarmenda hene, kîjan nava tirsê da bûne, lê bi şikênandina wê yekê gihîştine serkevtinê. Em çend meriva bidine kivşê: Hêşû, Gêdêon, Nêmîya û Dawid. Kitêba Pîroz dibêje:

“Hemû tiştê, ku diji te hatine çêkirinê, gerekê li hev neyên”.

Îşaya 54:17

Bi rêya vê kitêbê û qewata Ruhê Pîroz her bawermendek dikare tirsê biqelêşe û serkeve. Bira Xwedê nava vê nivîşê da eskerekî şerkarayî usa bilindke, kîjan wê tu cara paşda venekişe.

Con Mêyson

Xudanê kitêbên “Dijminê sade”, “Wî hemû tiştî dûrxê, çi ku dicêribîne te bide sekinandinê” û “Xeberên sozdayînê”.

Gelek mesîhîyî dijî tirsê şer dikin, gelek jî dijî endamên tirsê şer dikin, lê ew gerekê dijî koka wê şerkarîyê bikin. Hûn niha maleke bihayê bi hemû qewilava razikirî bînin ber çavê xwe, lê em bêjin, banê wê malê tune. Barana gur tê û temamîya malê şil dibe. Hemû tişt xirab dibin. Wedekî dirêj wê lazimbe, ku meriv ji eşîyên ji avê xirab bûyî azabe û nava malê paqijke. Paşê xweyê malê gerekê bi kel û ced bixebite, ku dîsa ji nûva vî hemû tiştî dest bîne, çî ku xirab bûye.

Karek hela hê ser hevda nehatîye, lê bager tiştê çêkirî hildiweşîne. Bi undakirina gumanê, ew meriv dîsa dest pê dike wê xebatê bike. Piştî demeke kurt baran dîsa hemû tiştî xirab dike û ew merivê westîyî qewat û karebûna xwe unda dike. Bi undakirina gumana xwe, ew îdî şerkarîyê nake û hîni halê pêşdhatî dibe- bawarîya xwe li yazîya xwe tîne.

Mixabin, eva tiştêkî xêfiktîye. Tê bifikirî: “Bona çî ewî banê avayî çenedikir?. Çimkî bi wê yekê ewê tişt unda nekira. Çî merivekî bêaqile”. Çawa jî hebe, tiştên vî cûreyî li cem gelek meriva heye, kîjan dijî tirsê şer dikin. Ew, dewsa şikênandina qewata tirsê, divedînin feydayên wê rast bikin-bêgumanîyê, tevlihevbûnê...

Hinek jî, bi berbirbûna berbi pisîxolojîyê, dijî tirsê şer dikin, bona ku hînbîn, ku çawa nêzîkî tirsêbin. Yê mayîn emirê xwe tesmîlî koletîya tirsê dikin, çimkî ditirsin, ku gumana wane azayê wê hebe. Ev herdu mesele jî mînanî hevîn, ya bêyî banê avayî. Hinek jî başqe dibin. Ew gumana xwe unda dikin û ji wê malê dûr dikevin.

Berbirbûna vê k’itêbê wê we hîn neke ku şer bikin, lê ewê rîya Xwedê ya bona azabûna ji tirsê bide eşkerekirinê, peyî kîjanê ra hûnê bikaribin nava emirê xweda pêşkêşa Xwedê mîaser bikin.

Min, dema xebata li ser vê kitêbê, li ber kompyûtêrê gelek sehet derbaz kirine û min pêşîkêşîya Xudan tewaqe kirîye. Şebeqekê, wextê

ku ez li ser kitêbê dixebitîm, min hazirîya Xudan li odê texmîn kir.

Ez ji ber kompyûtêrê rabûm, min dest pê kir bigerim û dua bikim. Dema ku min dua dikir, Ruh'ê Xudanî pêxembertîyê peyayî li ser min bû û ev xeber derketin: “Kurê min, gelek meriv hene, yê ku xwe çawa bawarmendên eskerê Minî qewatî rojên dawîyê nav dikin. Lê ew tirsêva girêdayîne. Dilê wan li ber Xwedê û meriva paqije, lê ew mînanî Gêdêon tîrsa merivatîyêva girêdayîne. /Dat. 6-8/. Ew pêşkêşên, ku Min danîne nava wan, temirîne. Ezê berbirîbûna vê kitêbê bidime rûnkirinê, bona ku gelek merivên wî cûr'eyî azabin. Ev meriv wê rabin û bêyî tirs ewê tes îmî lMin bibin. Ewê bi mîrxasî şer bikin û bi qewata Xwedê yê xwe serkevtinên mezin pêşda binin”.

Ev yek tenê hînbûna xwedêzanîyê nîne. Bi sala ser hev ez tirsêva girêdayî bûm. Dijwarîya here mezin, rastî kîjanê ez dihatim, ew bû, wekî min hîmê problêmên xwe nizanibû. Xwedê ew dijmin da eşkerekirinê. Peyî wê yekê ra Xwedê ev berbirîbûn daye xebatê, bona ku li dinîayê mesîhîya azake.

Qulixçikî carekê wa got: “Ev berbirîbûn gerekê li Amêrikayê destê her qulixçikîda hebe”. Ev gotin tenê bona qulixçîya nîne, lê bona her endamekî civînê ye. Ez bawar nakim, wekî ev kitêb bê feyda destê te da ye. Dema ku tu azabî, tewaqe dikim, ku tu evê berbirîbûnê derbazî merivên başqe bikî, kîjan hewcê wê ne. Wextê ku tu derbazî li cem wana bikî, ev berbirîbûn wê nava teda diha qewat be.

- Ez piştgirîyê didime te, ku tu nava duayê xwe da bighîjî min, wextê ku tu destpê bikî vê kitêbê bixwînî, tewaqe dikim, dilê xwe veke û van xebera nava hazirîya Xwedê da bêje:

“Bavo, bi navê Xudanê min Îsa Mesîh, ez tewaqe ji Ruhê pîroz dikim, ku xebera Te elamî min bike, wextê ku ez vê kitêbê bixwînim. Tewaqe dikim, ku Tu hemû bêbawerîyê eşkere bikî û ji emirê min dûr bixî, bona ku koka tirsê hişk be. Bira ez diha gelekî nêzikî Te bim û li ser xwe guman şedetîya Xudanê xwe Îsa Mesîh bidim”.

**Nava tabîyaxweye ruhanî
da îzbat be**

*Bi wê serwêrtîyê gava biavêje, kîjan Xwedê daye te,
yan na kesekê wê yekê ji te hilde û wê dijî te bide
xebatê*

Bi wê serwêrtîyê bigere, ya ku bona te hatîye dayînê

Bi qulixkirina bona Xudan, ez diha gelekî fem dikim, wekî Xwedê halên cûr bi cûr û meriva bona hazirkirina me dide xebatê, bona ku nava emirê me da pêşkêşa Wî mîaser bibe.

Sala 1983-a min karîera xwe, qulixa înjênêrîyê, hişt, ku civînekê da bikevime nava qulixa alîkarîyê. Min tabîya xweda qlixî serwêr, jina wî, h'emû mêvan û qulixçîya dikir. Min alî dikir, ku pirsên pîlana duda bêne helkirinê, bona ku wana ew xebat bikira, bona çî Xwedê gazî wan kirîye. Peyî çar sala ra Xwedê ez ji wê qulixê derxistim, bona ku ez li civîneke mayîne mezin bibûma serwêrê gêncê.

Wextê ku wedê çûyînê nêzîk bû, merivekî, yê ku tevî min nava wê qulixê da bû, gote jina min, ku Xwedê bo min soz daye wî. Peyî wê yekê ra, hetanî roja froyîn ew gotin çawa eşaretî guhê munda nebi parastina min, bi îman û qewata xwe. Çawa her gotineke Xwedê ye rast, ew jî bona dilê min bû rênîş û usa jî çawa hîmê bona xweparastina ji nezelaîyê.

Ewî merivî eşaretî dabû jina min û gotibû: “Eger Con bi wê serk'arîkirinê pêşda neçe, kîjan Xwedê daye wî, kesekê ewê ji wî hilde û dijî wî bide xebatê”. Ev gotin hukumê xwe hişt. Min ew

çawa serwaxtîya Xwedê qebûl kir, lê min texmîn nedikir, ku ezê wê yekê çawa bidime xebatê. Ew ulma, wê paşê nava çend salada bihata.

Cêribandina ku jîyanê dide guhartinê

Sala 1990-î Xudan îzbat kir, ku pêşkêşa Wî ye nava jîyana min da wî çaxî ger û qulix bû. Wextê ku ez bi dema kurt ketime rê, peyî ra cêribandina ku emir diguhêre, li cem min pêşda hat, bi saya kîjanê min bi kutasî xeberên ku Xwedê îzbat kirine, fem kirin, kîjan çend sal pêşda gotibûne min.

Me destpê kiribû li civînekê qulixê derbas bikin. Qulix hatibû programkirinê û gerekê êvara çarşemê destpê bûya û roja yekşemê ser hevda bihata. Ruhê Xwedê bi cûrê qewat dilivîya û azabûnên mezin, doxtirî û xilazkirin diqewimîn. Her êvar, wextê qulixê, hazirîya Xwedê diha gelekî eşkere dibû.

Nava hevtîya ewlinda jinekê, ya ku nava heja “Nyû Êyc”-ê da bû, bi cûrê kîvş aza bû. Ev yek bû menîya guhartinê, kîjanê destpêka hişyarbûna mezin danî. Nava hevtêkê da, merivên ku 90 mîlî /mîlek beramberî 1,6 kîlomêtrayê/ ji me dûrtir diman, gihîştine me.

Serwêr got: “Em nikarin van qulixkirina bidine sekinandinê. Xwedê bona me hela hê gelek xweyî kirine”. Ez qayîl bûm û me 21 qulixkirin derbaz kirin. Gotina Xwedê mînanî kanîke lez dikişîya û pêşkêşên Ruh wextê her qulixkirinekê dihatine kîvşê.

Nava hevtîya duda da, êvarekê, wextê min terfîf fikir, min berê xwe vege’and û dîna xwe da sazbanda, dengbêja /li ser dikênêzikî 25 meriva hebûn/. Paşê min elam kir: “Li ser vê dikê guneh heye. Eger tu tobe nekî, Xwedê wê ewê yekê eşkere bike”.

Wextê ku gotinên min gihîştine guhê min, ez fikirîm: “Ay tera gilî, ji kîderê ew gotin hatin?”. Hinek wede şûnda, peyî terîfkirinê ra, min fem kir, wekî wedê usa dibe, wextê ku r’ûnkirina Xwedê bi qe-

Bi wê serwêrtîyê bigere, ya ku bona te hatîye dayîne

wateke usa peyayî li ser te dibe, ku tu dikarî xeberên wî cûreyî elam bikî, kîjan guhên te peyî gotinêr'a dibihên. Eva terîfa pêxemberîê ye, wextê ku em bi ruhê wî cûreyîva xeber didin.

Fikira min destpê kir derheqa gotina minda pirsê bide, lê min lez ew fikir dûrxistin, çimkî min zanibû, ku çi min got ji Xwedê bû. Min pêşda ew yek nedabû plankirinê. Rûnkirina terîfê li ser min giran bû.

Wextê qulixkirina reqema meriva zêde bû. Nava hevtîya sisîa da dîsa, wextê ku min terîf dikir, ez zivirîm û min pêçîya xwe berbirî merivên li ser dikê sekinî kir û bi qewata Ruhê Pîroz min elam kir: “Li ser vê dikê gune heye. Eger tu tobe nekî, Xwedê wê ewê yekê eşkere bike û tê bêyî dûrxistinê”. Min zêdebûna serwêrtîyê û îtbarîyê texmîn kir. Vê carê nava min da pirs pêşda nehatin, çimkî min zanibû, ku Xwedê nava wî şuxulî da ye, ku ji mala Xwe gune bide paqijkirinê.

Xwe gunekar bike, ku tu neyî gunekarkirinê

Eger guneh dizîva dikeve nava emirê te, Ruhê Pîroz me hîn dike, lê eger em guh nedîne, wî çaxî em bere- bere sar dibin. Ev yek wê awqas wede bikişîne, heya ku em dilên xweda himberî Wî dilovan nebin.

Dewsa wê yekê, ku em bighîjine alîk'arîya merivêd dora xwe û parastina wan, Xwedê yekî dişîne, ku şaşîyê eşkere bike. Xwedê vê yekê bi meremê şaşkirinê nake, lê bona eşaretîyê û parastinê wê yekê dike.

Eger em hert'im guhdarkirinê înkark bikin, gunehkarkirinê bê:

“Çimkî eger me xwe gunekar bikira, emê nehatana gunekarkirinê. Lê bi gunekarbûna ji alîyê Xudan-da, em têne şîretkirinê, ku em tevî dinîayê neyêne gunek'arkirinê”.

A Korint'î. 11:31,32

Xwedê guneh hinek wede temûl dike, ku wede bide bona tobe-kirina wî guneyî û wî cûreyî me ji cezayên Xwe diparêze. Nava ceza Xweye şîretkirinêda, Xwedê dixweze ku em tevî dinîayê neyêne gunekarkirinê. Kur'ê undabûyî ser hişê xweda hat, wextê ku goma berazada bû. Diha başe, tu bi xwe ser hişê xweda bêyî, lê ne ku nava guneyên xweda bimînî û rojekê dengê Xudan bibhêyî, Yê ku wê bêje: "... Ji min dûrk'evin, neheqno" /Metta 7:23/.

Eger em tobe nakin, em dizêrin, nenihêrî wê yekê, ku daxweza Xwedêye bona me ew nîne. Bi dayîna şedetîyêye derheqa wê yekêda, Pawlos dibêje: "Lema jî nava we da gelek nexweş û xweyî zede hene û hinek jî mirine" /A Kornt'î. 11:30/. Guneh, bi kutasî berbi mirina ruhanî û fîzîkî dibe. Min texmîn dikir, wekî Xudan şîretê dide yekî li ser dikê û dicêriband wî merivî berbi tobekirinê bibe, lê min zanibû, ku ew gotin bona kê bû.

Êrîşkirina ne kivş ji alîyê tirsê da

Êvara mayîn, dema ku em tevî serwêr li ofisa wî bona qulixê hazir dibûn, serwêrek kete odê û got, ku qulixçiyê pesindayîne medekirîne û moralê wan nebaşe. Serwêr fikirî, wekî diqewime ew westîayîne û got: "Tu tenê bêje wana, ku bira derkevin û pesinê Xwedê bidin, beşera xweye xirab dayînine alîkî".

Min li serwêr nihêrî û got: "Deqekê bisekine, diqewime tiştêk usa nîne?".

Serwêr cab da: "Baş, ew difikirin, ku gelekî berkin û eger gotinên weye bona wana hene, gerekê başqe, lê ne ku li ber hemûya wan re bêjin".

Nenihêrî wê yekê, wekî min wî çaxî tu tişt nizanibû, lê ew dem demeke grîng bû. Usa derket, wekî miqabilî wê serwêrtîyê derketibûn, kîjan ji alîyê Xwedê da hatibû dayîne. Dijmin xweş nedihat, ku wextê wan berevbûna çî diqewimî û dixwest wê yekê bide sekinandinê.

Bijartineke min hebû, nenihêrî wê yekê, wekî wî çaxî min ew yek fem nedikir. Ez dikaribûm tesmîlî tirsê bûma û paşda vekişîama, lê wî çaxî minê serwêrtîya xwe unda bikira, yan jî ez dikaribûm nava wê serwêrtîyêda bimama. Min gerekê qewata tirsê wan bişkênanda û nava gotina Xwedêye mehkemda bimama.

Ez carekêra fikirîm: “Con, bona çi te ew meriv kirine nava şaşîyê. Bona çi te bêyî berêxwedayîna berbi wana ew yek terîf nekîr?. Niha cimeta civînê zelalkirinava mijûle, ku kîye ew meriv, yê ku li ser dike ye û nava guneh da ye. Lê eger tu kes jî tune be?. Yan jî eger guneh heye, wê çi be, eger bê eşkerekirinê?. Cimetê şikber be, lê yên paqij wê zyanêkevin. Civînê rastî çetinaya /dijwarîya/ bê. Gelo min edetên baþe li vê civînê xirab nekîrin?. Eger usaye, ewê navekî xirab bona min bîne, lê min jî gera xwe teze destpê kirîye”.

Ez hema usa nava van fikira da bûm. Tirsên min destpê kiribûn li ser fikirekê berevbin: “Gelo wê çawabe?”.

Bi vî cûreyî tirsê fikira te bide guhar'tinê. Menî ewe, wekî koka dudilîbûnê hema tirs e û tirs jî dibe menî, wekî mirov li ser wê bisekinin. Hizkirinê da tirs tune, lê hizkirina gihîştî tirsê dûr dixê, çimkî tirs xweyî cefaye û ewê ku ditirse, ew hizkirinê da hê negihîştîye. /Yûhenna.4:18/.

Serwêr tu tişt negot, me her sê tevayî dest da destêd hev û dua kir, wekî xwestina Xwedê wextê wê berevbûnê mîaser bibe. Qulixa me wî cûreyî destpê bû, çawa ku ew yek nava hersê hevftada derbaz bû. Wextê pesindayîne min texmîn kir, wekî Gotina Xudan nakeve dilê min. Min serwêrtî texmîn ne dikir, lê ez difikirîm, wekî Xwedê li ser gotina Xwe ye. Min zanibû, ku ezê çi bêjim, dema ku ez r'abûma ser dik'ê.

Pesindayîn ser hevda hat û wextê ku serwêr elametî bela dikirin, min dilê xweda tu tişt guhdar nedikir. Ez fikirîm, ku wextê ez rabime ser dikê û li wir bisekinim, Xwedêyê pêşikêşîyê li min bike.

Ez ne merivê tek- tenê me, yê ku wextê hazirbûna bona

terîfkirinê, nivîsarên anegor dike. Hîmlî ez lê dinhêrim, dua dikim û paşê bi dilê xwe Xwedê texmîn dikim. Nerihetîya min çiqas diçû zêde dibû, çimkî wede derbaz dibû û min zanibû, wekî eger Xwedê rêberîyê min neke, tiştên mine gotinê wê tunebin.

Paşê serwêr ez dame raberkirinê. Ez pêşda hatim û min got: “Werin em dua bikin”. Wextê ku me dua dikir, min texmîn dikir, wekî rêberî tune ye. Min çend deqa dua kir. Hal diha xirab dibû, çimkî nava dua yê minda jîyan tune bû. Xeber ji devê min derdiketin û diketine bin nigê min. Ez difikirîm: “Ezê çawa bikim?”. Min qirar kir tiştêkî ji Zebûra bêjim, kîjan min pêşda terîf kiribû.

Min destpê kir terîf bikim, lê min tu tişt texmîn nekir, çimkî nava wê gotinê da rûnkirin tune bû. Min divedand fikirên xwe berevkim. Dihate texmînkirinê, wekî Xwedê hazir nîbû. Ez difikirîm: “Bona çi min ew yek got, ku min ji kîderê ev gotin Hilda ye?”. Şaşbûnê rêberî li min dikir, lê ne ku Ruhê Pîroz. Ez bi xwe ber dilê xwe da dihatim, wekî Xwedê wê rêberîyê min bike û wê min ji şaşbûnê xilazke. Lê çiqas diçû hal awqas xirab dibû. Bi kutasî min terîfkirin û qulix ser hevda anî, kîjanê 35 deqa kişand.

Ez şaşbûyî vegeftame wî cîyî, li kîderê ez sekinîbûm. Ez berbirî Xwedê bûm: “Xwedê yê min, bona çi Te rêberî li min nekir, hetanî roja îroyîn hemû qulix gelekî baş û bi qewat derbaz dibûn, lê nava vê qulixêda jîyan tune bû. Eger ez dewsa van meriva bûma, ezê îdî neçûma qulixê. Bi rastî gotî, ez naxwezim paşda vekişim”. Wê şevê, dema ku ez ketime nava nivîna, min texmîn dikir ku tê bêjî min torbeqûm daqurtandbû.

Sibetira mayîn ez hişyar bûm û min texmîn kir, ku ew torbê qûmê werguhêzî herîyê-çemûrê bûye û min li ser xwe giranîke usa texmîn dikir, ku min nedixwest ji cî-nivîna rabûma. Şabûn ji min dûrketi bû. Ez derketim ku dua bikim. Min dîsa ji Xwedê pirsî: “Bona çi Tu rêberîyê nakî?”.

Bersiv tune bû.

-Min guneh kirîye?. Min tu xeyîdandî...?

Dîsa tu deng tune bû. Min sehetekê dua kir. Her deqek şerkarî bû. Min SD-ke pesindayîne pêva kir û min destpê kir bistirêm. Nîv sehetî min stira, nava kîjanê da jîyan tune bû. Ez diha gumanbir' bûm: "Min çi kirîye, bona çi Tu bersiva min nadî?"

Peyî xarinê ra ez çûme deşta nêzîk. Ez difikirîm, wekî îdî bese, ezê cin girêdim. Lê min tenê xwe girêdayî texmîn dikir. Li derva min sê sehetî dua dikir û dengê xweyî bilind li ser cin bela dikir. Îdî dema çûyîna malê bû û min gerekê xwe bona qulixkirinê hazir bikira. Ez ber dilê xweda hatim: "Peyî vê berxwedayîne ra vê êvarê Xwedê wê bi cûrê qewat pêşda bê. Con tu bi bawarî here".

Wê êvarê me dîsa şikirîya xwe Xwedê anî , lê nava minda dîsa ew tişt hebû, kîjan pêşîya vê qulixkirinê hebû. Ez dîsa fikirîm, wekî Xwedê wê bi deste min pêşda bê, wextê ku ez rabime ser dikê. Dîsa tu tişt tune bû. Min bona rêberîyê dua kir, lê dîsa ker û lal bû...

Min destpê kir tiştêkî mayîn terîf bikim, kîjan min pêşda kiribû û ez dîsa ketime nava şaşîyê. Peyî vê şaşîyê ra, pênc deqe derbaz bûn û min got: "Cimet, hewce ye ku em dua bikin. Tiştêk rast nîne". H'emû kes rabûne ser pîya û me destbi dua kir.

Tirsa eşkerekirî

Ji 24 sehetî zêdetir şûnda nişkêva min cara ewlin dengê Xwedê bihîst. Ewî got: "Con, tu ji wan meriva tirsîayî, kîjan li ser dikê li piş te ne, tu ji tabîya serwêrtîya xwe derketî û pêşkeşa Xwedê nava te da temirîye".

Peyî vê yekê'r'a îşîqek vêket û ruhê min ronahî bû. Merivên li wir dua dikirin û nava pênc deqada Ruhê Xwedê bi rîya Kitêba Pîroz qewimandinên cûre- cûre nîşan da, wextê ku mêr û jin tirsîayî bûne û çawa ew yek bûye menî, ku pêşkêşa Xwedê ye nava wanda temirîye. Min dît, ku çawa wana serwêrtîya xwe tesmlî dikirin û

unda dikirin. Peyî ra Ewî ez nava salên mine derbazbûyî ra derbaz kirim û da kivşê, ku min jî ew yek kirîye.

Min carekêra destpê kir qewata tirsê nava xweda bişkênim. Mînaka duakirina wî cûreyî xilazîya kitêbê da heye. Nava 75 deqên mayînda mînanî merivê nava agir da, min ew gotinên Kitêba Pîroz terfî kirin, kîjan Xwedê dida min. Wextê ku min xilaz kir, du-sêanîya cimetê pêşda hat ku ji tirsê aza bibe. Eva qulixa hişyarbûnê ye here mezin bû.

Hevtêk derbaz ne bûbû, wextê ku Xwedê destpê kir guneh yê li ser dikê bide eşkerekirinê. Zelal bû, wekî sazbandekî li ser dikê, peyî qulixê ra diçe û îçikê veduxwe. Serda zêdekim, wekî yekî ku pesindayîneva mijûl dibû, tevî keçeke civînê ye cahil zinêkarî dikir. Ew her du ji qulixê hatine dûrxistinê. Sazband ji civînê çû, lê ewê ku bi pesindayîneva mijûl dibû tobe kir û hemû tişt da dasekinandinê.

Peyî hinek wede ra serwêrê pesindayîne û çend merivên mayîn nava civînêda bêtifaqî pêşda anîn. Yek çaranîya civînê dûr ket. Zelal bû, wekî serwêrê pesindayîne zinêkarîyêva mijûl bû û salek jî derbaz ne bûbû ew ji jina xwe cihê bû. Van axirîya ez pê hesîyam, wekî ew niha jî tevî jineke mayîn dijî. Nava vê bêtifaqîyêda tenê malbetek maye, ku ji hev cihê nebûne.

Evana ew merivin, kîjan ne razî bûn, ku ez himberî wana berk bûm. Xwedê eşaretî dida wan. Gelo wê çiqas baş bûya, eger wana ew eşaretî dilên xweda qebûl bikirana. Ez du cara vegeerîyame wê civînê û min li wir diha gelek yektî û qewat dîtîye, ne ku pêşda. Serwêr şirove dikir: “Xwedê civîna me paqij dikir û wê yekê em diha qewat kirin. Pesindayîn û şikirîanîn tu cara usa aza nîbûye”. Ewî usa jî got, wekî hevraqayîlnebûn û nerazîbûnên pêşdhatî dirêj nekişandine û ew lez hatine zelalkirinê. Şikir ji Xwedê.

Ew çî ku Xwedê nava dua pênc deqêda got, zêde bû û werguhêzî terfîfekê bû, kîjan te xwend. Ewî ev berbirîbûn daye min, ku ez temamiya dinîayê terfî bikim. Min gelek jin û mêr dîtine, yên ku ji hêsîrîya tirsê aza bûne.

Berbirîbûna bona hemûya

Nnihêrî wê yekê, wekî ev birbirîbûn wextê konfliktê dema qulixkirinê bona min hate dayîne, nefikire, wekî ew yek tenê bona wan mirova derse, yên ku li ser dikê disekin. Gelek mesîhîyî dijî tirsê şerkarîyê dikin. Gelek cara ewên ku tirsîyane, texmîn nakin, ku miqabilî çi şer dikin. Mînanî gelek fêlên cin tirs jî veşartîye û nayê kivşê. Em tenê feydayên wê- şaşbûnê, kêmasîya bawarîyê texmîn dikin, bêyî zanebûna derheqa koka wêda. Eger min fem bikira, wekî ez tirsîayî bûme, minê awqas li civînê şer nekira. Lê ez ji Xwedê razîme bona wê dersê, kîjan Ewî da min.

Nava gumanbirîyêda gelek miqabilî feydaên tirsê şer dikin, lê ne ku miqabilî koka tirsê. Li cem me dikare wedelî hatina ber dilada pêşda bê, lê şerkarîya me wê bi wê yekêva ser hevda neyê. Tu dikarî hemû rezên darê jê bikî, lê wextê ku koka wê saxleme, rezên wê wê dîsa bighîjin. Ev yek dikare gumanbirîyê pêşda bîne, çimkî em texmîn dikin, ku em nikarin ji van çetinaya azabin. Emê gumana xwe undakin û emê li cîkî mayîn bijîn, kîjan ji wî cîyî dûrtire, li kîderê Xwedê gazî me kirîye.

Rastîya vê kitêbê wê alî te bike, bona ku tu ne tenê tirsê nas bikî, lê ewê te bi ulmê lazîmva bide sîlhkirinê, bi kîjanî tê hêsîrîya tirsêye nava emirê xweda bişkênî. Ew yek dua yê mine, wekî hetanî ku tu dixwînî û bi vê rastîyêva pêşda diçî, azabî, ku pêşkêşa te çawa xulamê Xudan Îsa Mesîh mîyaser bibe.

Diqewime niha tu hemû tiştî dikî, ku tu li ber tirsê ber xwe bidî. Gelek cara nava emirê meda em tiştêkî usa divînin, kîjan hukumî li ser me dike û em saffikirina lez digerin, lê gelek cara ew saffikirina lez li ser mêriv gelek biha rûdinê. Ez dixwezim ku tu guhdarîya mezin bidî li ser vê yekê û vê birbirîbûnê usa fem bikî, çawa ku ew yek bona min zelal bûye. Nava hersê parên kitêbêye mayînda ezê derheqa wan hîmada xeberdim, li ser kîjana hûn dikarin qewînbûn û tabîya meye ruhanî û serwêrtîyê fem bikin.

*Cin divedîne me ji tabîya me bavêje, bona ku bi wê
yekê ew wê serwêrtîyê paşda bistîne, kîjan Îsa ji wî
hildaye*

Tabîya ruhanî û serwêrtî

Were em wê gotinê gotûbej bikin, kîjan bona min hate dayînê: “Eger tu bi serwêrtîya ku Xwedê daye te, pêşda neçî, kesekê ewê yekê ji te hilde û miqabilî te bide xebatê”.

Berê e’wlin tiştêkî gelekî ferze fem bikin, wekî nava ruhda cî yan jî tabî heye, kîjanîda em in- bawarmendên nava Îsada. Ji vê tabîyê jî serwêrtî tê û dijmin jî hema vê dixweze. Eger ew bikaribe usa bike, ku em serwêrtîya ji Xwedê dayî bidinê, ewê hilde û wê miqabilî te bide xebatê. Ev yek tenê hukumî li ser te nake, lê usa jî li ser wana, bona kîjana em xemxurin.

Gelek gotinên pîroz hene, kîjan derheqa tabîya serwêrtîya meye nava ruhdanin, îzinê bide ez çend mînaka bînim:

“Yê bin hêşîya Yê herî jorinda dimîne, ew bin sîya Yê Herî Zorda rihet dibe”.

Zebûr. 91:1

“Û ez derxistime cîkî bergefire û ez xilaz kirim, çimkî ez begem kirim”

Zebûr. 18:19

*“Nigê Min sekiniye rastîyêda û ezê Xudan nava cimeta-
da pîrozkim”*

Zebûr: 26:12

Bi gilîkî bawarmend nava ruhda cîyê xwe digrin. Bona te bawarmendî /bawarmendê/ hatîye emirkirinê ne tenê wî cîyî naskin, lê usa jî gerekê nava wîda xebatê bikin. Eger tu cîyê xwe nizanî, tu nikarî li ser gumana nava bedena Îsada bixebitî.

Vê tabîyê û serwêrtîya tabîyê tu dikarî unda bikî, yan jî wê dikarin ji te bidizin. Meseleke Kitêba Pîroze berbiçav, ya Cihûda Îsxeironîye.

Peyî wê yekê ra, wextê ku Îsa berbi Ezmîn hate hilatinê, şagirt bona duakirinê berev bûn. Wî çaxî Petrûs şirove kir, ku çi hatibû serê Cihûda:

*“Çawa k’itêba Zebûrada jî nivîsare: de bira mala wî
xirab be, kesek têda nemîne û de bira qulixê wîyî ser-
wêrîyê yekî din bistîne”.*

K’arên şandîya 1:20

Rûyê neheqîyê da Cihûda cîyê xweyî nava ruh da unda kir. /K’arên şandîya 1:16,17/. Eva ew cûrê hîmlîye, bi kîjanî dijmin meriva jî serwêrtîya ruhanî derdixe. Ev bû menî, wekî Adem û Hêwa jî tabîya xwe bik’evin, lê cin ew avîtine nava telê û herdu jî kirine bin hukumê xwe.

Adem û Hêwa li ser tabîya serwêrtîyê here bilind bûn. Her tişt bin serwêrtîya wan da bû. Xwedê gotibû: “... Wekî ew serkarîyê hemû masîyên behrê û teyredên ezmîn, heywana û hemû tiştên li ser dinîayê bikin. Li ser dinîayê nava govekên ruhanî û fizîkî da jî serwêrtîya bona mêriv dayî bilindtir tu tişt tunebû, tenê Xwedê bi Xwe bilind bû.

Dema ku Adem li cîyê xweyî serwêrîyê bû, wî çaxî tu nexweşik, erdhej, xelayî yan jî kesîbtî tune bû. Li ser dinîayê serwêrtîya ezmîn bû, çimkî Adem tevî Xwedê nava tevgirêdana nêzîk da bû û ewî bi

serwêrtî û qewata Xwedê serkarî dikir. Lê rûyê guneyê Adem da nifira mirinê wî hemû tiştî hate kirinê, çi ku ewî serwêrtî lê dikir. Bi rîya gunehê ewî cîyê xweyî nava Ruhda da dijminê Xwedê.

Kitêba Pîroz derheqa wê yekê da şedetîyê dide, wextê ku cin li qûmistanê, wextê cêribandina Îsa kubar bû. Cin Îsa bire li ser çîyekî bilind, bona ku h'emû padişatîyên dinîyê nîşanî wî bike û gote wî:

“Ezê rewş û serwêrtîya van hemûya bidime destê te, çimkî min ra hatîye dayînê û kê ra ku bixwezim, ezê bidimê”.

Lûqa 4:6

Xwedê serwêrtî tesmîlî Adem kiribû, lê Adem rûyê wê kirina xweda ew yek da cin. Xêncî undakirina cîyê xwe Adem usa jî gelek tişt unda kirin. Hemû tiştê ku Xwedê dabû bin destê Adem, hatine heramkirinê.

Ez mînaka heywana bînim: Şêrên baxçê bin serwêrtîya Xwedê û Adem da heywanên mayîn nedixwerin /Îşaya 65:25/. Lêxistinên mera, yên jerkirî nîbûn /Îşaya 65:25/. Bêrx ji gura neditirsîyan, yên mayîn jî neditirsîyan, ku bibine nêçîr /Îşaya 65:25/. Feqet peyî wê yekê ra em divînin, wekî heywanên bêşûc û gune dibine qurban. Diha dereng em divînin, wekî dijminatî û tirs nava tevgirêdanên mêriv û heywana da cîyê xwe digre, kîjan wextekê ewî serwêrtî lê dikir.

Goveka mayîn, ketina kîjanê hukumê xwe hişt. Nifir li axê hate kirinê. Dewsa qulixkirina bona mêriv ewî miqabilî mêriv kar kir, çimkî meriv gerekê bi kel û ced bixebitîya, ku rez bistîne, bi kîjanî wede da ew razîkirî bû. NavaRomaya da 8:20-da tê gotinê: “Belê, efrîn jî ber bayê betalîyê ketin, ne ku bi hemdî xwe, lê Xwedê ew dane vê yekê. Lê belê ew guman hebû”.

Li ser dinîyê tu tişt, dixwezî ew fîzîkî, yan jî ruhanî be, nikaribûn ji feydaên gurênekirinê dûrkeve. Barbarî, mirin, nexweşî, çetinayî, xelayî û gelek tiştên mayîn ketine dinîyê. Wî çaxî undabûna qeyde-

qanûnê Xwedê û serwêrtîyê qewimî. Nuxurîyê Adem hîn bû hiz neke, dexesîyê bike û bikuje. Dijmin parastin û çareserîya ji Xwedê dayî hilda û ew yek miqabilî efrînê da xebatê-bona wêrankirinê û mirinê.

Serwêrtîya dasekinandî

Mirov tabî û serwêrtîya xwe unda kirîye û ew jî dikare wê yekê bide dasekinandinê, paşda bîne. Bi hezara sala şûnda Îsa hate dinîayê. Dayîka wî dota ji cimeta Xwedê derketîbû. BavêR saI uhê Xwedêyî Pîroz bû. Ew nîv merî û nîv Xwedê nîbû. “ Qîza bikir wê hemlebe, kurekê jêra bibe û navê wî Îmanûêl wê dayînin” ku tê femkirinê: Xwedê tevî meye”/Metta. 1:23/. Ew meriv bû û îzina qanûnî dane Wî, ku ew wî hemû tiştî paşda bistîne, çî ku hatibû undakirinê. Çawa ku Îsa Kurê Xwedê bû, Ew ji serwêrtîya ku dijmin ji mêriv dest anîbû, azabû. Îsa xwestina Xwedê elam kir û çî got, ew jî kir. Guneh dihatine baxşandinê, çimkî nava hazirîya Wî da serwêrtîya guneh tune bû. Sistbûn û nexweşî li ber serwêrtîya Wî û qewata wî ta dibûn /Lûqa.5:20-24/. Tebyet bi xwe tesmîlî emirkirina Wî dibû. Îsa bi wê serwêrtîyê digerîya, ji kîjanê Adem paşda sekinî. Îsa bi saya gurêkirinê sebirê serwêrtîya ji Xwedê dayî da dasekinandinê, kîjan Adem undakiri bû, usa jî tevgirêdana meye tevî Xwedê.

Hetanî paşdahatina li cem Bav, Îsa elam kir: “... Hemû hukumê erd- ezmên min ra hate dayînê. Niha herin hemû mileta hînkî û bi navê Bav, Kur û Ruhê Pîroz binixumînin û wan hemû temîyên ku min dane we, mileta hînkî, wekî ew xweyî bikin. Ez ji îro da timê heta axirîya dinîayê t’evî we me” /Metta.28:18-20/.

Femdarîye, wekî Îsa dîsa ew tişt dest anî, çî ku Adem unda kiribû û serbara serda hela tiştêkî zêde. Cin û Adem tenê li ser dinîayê dikaribûn serwêrtî bikirana, lê serwêrtîya Îsa ne tenê li dinîayê, lê usa jî li ezmîn heye. Îsa ji serwêrtîya cin jortire. Peyî elamkirina tabî û serwêrtîya Xwe ra, Îsa mera got: “Dêmek, herin”.

Bona çî Îsa serwêrtîya Xwe pêşkêşa meva dide girêdanê. Caba wê em nava nivîsarên Pawlos da divînin.

Tabîyên serwêrtîyê

Pawlos dua dikir, ku em bizanibin: “...Û çîye ew qewata wîye mezine bêhimber, ya ku nav me bawarmenda da dixebite. Eve ew qewata wîye zor, ya ku Xwedê ser Mesîh da xebatê, gava ew ji nava mirîya rakir û li dîyarê E’zmana kêleka xweye rastê da rûniştandinê” /Efesî. 1:19,20/. Pawlos zelal dibêje “cî”. Hîmê wê yekê em peyî çend gotina ra divînin, wextê ku em dixwînin: “Hûn ji dest neheqî û gunehê xwe mirî bûn, gava hûn peyî edetên vê dinyayê diçûn li gora xwestina Mîrê serwêrtîya vê hewê, ruhê kö niha jî nava merivada ya xwe dike, yên ku ne gura Xwedêdane. Yektîya wî da em ji mirinê rakirin û tevî wî em li dîyarê ezmana dane rûniştandinê, bi saya Mesîh Îsa” /Efesî. 2:2,6/. Evana ew cîne, li kîderê lawên Wîye xilazkirî dijîn.

Niha em pîrsekê bidin: “Ev cîyên jîyîne li kîderêne û ew tabîyên çawadanin?”. Caba vê yekê nava Efesî -1:21-êdane: “Ew danî ser hemû serwêrtîya, hukumetîya, qewata, xudantîya û usa jî ser hemû navên, ku têne hildanê, ne ku tenê li vê dinyayê, lê wê dinê jî”.

Merivê xilazkirî, yên ku nava Mesîh da nixamtîye, niha nava Ruh da tabî stendîye, kîjan ji tabîya cin bilindtîre. Îsa bi cûrê zelal elam kir: “Awa min hukum daye we ku hûn mer û mişka û qewata dijmin pêpeskin û tu tiştê zîrarê nede we” /Lûqa. 10:19/.

Niha hema ew temî femdarîye, kîjan dibêje: “Dêmek, herin”. Îsa fem dikir, ku serwêrtîya çawa tesmîlî bawarmenda dikir. Bûyîna me mafê tabîyê dide me, ku em li van cîya ji serwêrtî û qewata dijmin bilindtir bûn.

Çi ku cin li baxçê Adem û Hêwayê himberî wana kir, îro jî cendandina nahêvşîne, ku em ji tabîya ruhê xwe derkevin, bona ku ew

dîsa serwêrtîyê dest bîne, kîjan Îsa ji wî paşda hildabû. Wextê ku cinra li hev tê serwêrtîyê bidize, yan jî usa bike, ku meriv serwêrtîya xwe tesmlî bikin, ew dîsa serwêrtîya kirinên xwe distîne. Pawlos bi cûrê gelekî femdarî dibêje: “Û cî nedine mirê cin” /Efesî. 4:27/. Em, bawarmend, gerekê tabîya nava ruhê xweda tesmlî nekin.

Tabîya qulixê nava padişatîyêda

Em gerekê fem bikin, wekî padişatîya Xwedê hema xût padişatîye. Padişatî hema li ser tabîyên qulixkirinê û serwêrtîyê têne hîmdanînê. Serwêrtîya ezmîn jî usaye. Tabî û serwêrtîya diha bilind û diha bi hukum heyê.

Nava baxçe da cin nedabû peyî fil yan jî şêr. Ewî fem dikir, ku serwêrî çîye û peyî merivê Xwedê ketibû. Ewî zanibû, ku eger ew bighîje mêriv, wî çaxî ewê serwêrtîyê li wî hemû tiştî bike, kîjan ji alîyê mêrivda dihate serkarîkirinê û xweyîkirinê.

Bona wê yekê jî, wextê ku cin peyî civînê dikeve, nîşangeha wîye hîmul hema serwêr bû.

Van axirîya serwêrekî civîneke mezin qîrar kir, ku ji jina xwe cihê be. Bona wê yekê tu hîm tune bûn û ew yek bû xirabî bona jin û zarokên wî. Wextê ku serwêrên mayîn menîya cihêbûna wî pirsîn, serwêr cab da, wekî eger ew yek wana xweş nayê, ew dikarin dûrkevin.

Ewî, bi teribandina temîyên Xwedê, li her dera ruhê cihêbûna jin û mêr û yên xapîayî bela dikir. Peyî wê yekê ra li wê civînê cihêbûnên jin û mêra zêde bûn. Gelek meriv ji wê yekê gumanbir bûn. Ew şaşo-p’aşo bûn û ji civînekê diçûne yeke mayîn û dipirsîn, ku gelo dikarin îtbarîya xwe kê bînin. Wextê ku cin derbê dighîne xweyîkirê malêû wî ji tabîya wî davêje, wî çaxî ewên ku ji alîyê wî da têne xweyîkirinê, dikarin derbê bistînin. Min dîtîye ku çawa dê û bav bi kêfa xwe temîyên Xwedê diteribînin. Hinek wede şûnda zarokên wan peyî mesela dê û bava diçin. Diqewime tu vê yekê çawa nifir

navkî, lê gelo ew yek bona çî diqewime?.. Bi rîya guneh dê û bav tabîya xweye serwêrtîyêye nava ruhê xweda tesmlî dikin û bi wî cûreyî zarokên xwe bona dijmin dikine nîşangeh.

Bi dayîna mecala bona dijminên Xudan

Ev prînsîp bi mesela emirê Dawid tê raberkirinê /B Padiş. 8-18/. Padişatî hêna serkarîkirina Dawid diha qewat û xweyîkirî bû. Xwedê çend kur û qîz dabûne wî. Paşê Dawid bi xwe ew tişt hilda, çî ku Xwedê nedabû wî: Dawid tevî Bêrsabêyê zinêkarî kir. Bêrsabê hemle bû. Hal diha gelekî çetin bû, çimkî mêrê wê jinê ji wê derê dûr bû, ew li deşta şêr bona padişatîya Dawid şer dikir.

Dawid meriv şandine peyî mêrê wê-Ûrya, bi wê gumanê, ku ber dilê wîda bê, ku ew bê cem jina xwe. Bi wê yekê wê usa derketa, ku Ûrya bavê wê zarêye. Ûrya qîrar kir ku hetanî wî çaxî nêzîkî jina xwe nebe, hetanî ku leşker li deşta şêrdabin. Progirama Dawide bona veşartina gunehê wî nexebitî. Ewî zanibû, wekî hinek wede şûnda Ûryayê bizanibe, ku jina wî hemleye. Hemû kes jî wê bizanibûna, ku bavê zarê Dawide.

Bona wê yekê jî Dawid kuştina Ûrya da teşkîlkirinê û ew paşda şande deşta şêr. Ew danîne li ser cîyê şêrî here gur. Wextê ku dijmin dora wî girt, şerkarên tevî Ûrya ew hiştin û dûrketin, çimkî usa hatibû progiramkirinê. Ûrya kete destê dijmin. Zinêkarîya Dawid ew bire berbi fêlbazîyê, derewkirinê û merivkujîyê.

Zûtirekê Natanê pêxember hate cem Dawid ku wî gunehî bide eşkerekirinê. Dawid xwe mikur hat: “Mîn miqabilî Xudan guneh kirîye”. Paşê Natan gote Dawid: “Xudan jî gunehê te baxşand, tê nemirî” /B P’adiş. 12:13/.

Dawid tobe kir û baxşandin stend. Xwedê ew jî gunekarîya wî aza kir. /Îşaya 43:25,26/. Lê Nat’an eşaretî da Dawid: “Çimkî te mecal da dijminên Xudan...” /B Padiş. 12:14/.

Dawid baxşandin stend, lê emirê wî û malbeta wî bona dijminên Xwedê bûne nîşangeh, ne tenê bona dijminên fîzîkî, lê usa jî bona yên ruhanî. Malbeta wî û cimeta Îsraêlê zêrandinên mezin dîtin.

Zara Dawide ewlin, ya ji Bêrsabê, mir. Kurê Dawidî mezin- Amnon, yê ku gerekê peyî wî ra bibûya padişa, xwîşka xwe-Tamara, şuhurand. Kurê Dawid û birayê Tamarê Abîşalon bi heyfhildanêva tijî bû û birayê xwe Amnon kuşt. Abîşalon dilên gelek merivên Îsraêlê vegerande miqabilî Dawid û bû xweyê textê wî. Ewî merivên Îsraêlê şand, ku Dawid bivînin û bikujin. Ew yek mîaser nebû, lê Abîşalon hate kuştinê.

Sê kurên Dawid mirin, çimkî rûyê gunehê wîda ewî derên xweyîkirina malbeta xwe li ber dijminên Xwedê vekiribûn.

Min zarên qulixçîya dîtine, kîjan narkotîka didine xebatê, bi dijminatî nêzikî civînê dibin û gelek tiştên xirabva mijûl dibin, çimkî dê û bavên wan bi rîya nerastîyê tabîyên ruhên xweda tesmlî kirine. Hewcetîya me heye, ku em bi guhdarîke mezin nêzikî Kitêba Pîroz bibin, wextê ku ew dibêje: “Bira gelek ji we, birayên min nebine dersdar, çimkî hûn zanin dîwanê ser me dersdara hê giranbe”/Aqûb. 3:1/.

Menîya gunekarbûna dersdaraye bi cûrê diha berk ewe,wekî gurênekirina wana wê hukumê diha mezin bihêle. Ew ne tenê zyanê didine xwe, lê usa jî dighînine wan hemûya, yên ku bin xweyîkirina wanadanin. Xwedê wana dibaxşîne, çawa ku baxşande Dawid . Lê ewê wê yekê biçînin, çi ku wana çandîye, cî dane dijmin.

Ez fem dikim, wekî ev gotin gelekî giranin. Ez li ber we ta dibim, berbirî we dibim. Ê van gotina bi tirs dinivîsim û pêra jî diricifim. Me gelek tragêdîya dîtine, xwezima nava qulixkirinada. Em gerekê gunekar nekin. Hewceye, ku em bibaxşînin û bighîjine wana, yên ku ji wê rê derketine. Eger ew tobekin, Xwedêyê bibaxşîne wana. Lê ez wan gotina çawa hînbûn û eşaretî dinivîsim, kîjan ji alîyê dijmindada wê bibine nîşangeh.

Çar kurên min hene û ez hatime li ser wê fikirê, wekî ez bona emirên wan cabdarim. Ew yên Xwedêne. Ez tu cara naxwezim wana nava halên xirab da bivînm, çimkî min bi xwe cî nedaye cin.

Wextê ku ez nava qulixa alîkirinê da bûm, min dîna xwe dida hinek tiştên grîng, bona ku ew merivên ku min bona wan qulix dikir bikaribin pêşkêşa Xwedê mîaserkin. Min dîna xwe dida paqijîyê, zarên wan ji mektebê danîn, avtomaşînêd wan dişûştin û tiştên mayîn. Rojekê Xwedê min ra xeberda û ewê yekê alî min kir, ku ez bi guhdarîke diha mezin nêzikî qulixêbim: “Kurê min, eger tu nava evê tabîya xweda bêterbetîyê bikî, rastkirin hêsabe, çimkî tu tevî tiştên fizîkî dixebitî. Lê wextê ku ez te daynime nava t’abîya qulixê, tê tevî meriva bixebitî, lê xebata tevî emir listik nîne”.

Serwêrtîya tesmlîkirî

Nêta evê beşa kitêbê ewe, ku tu derheqa serwêrtîyê û tabîya ruhanîda bizanibî. Me çend mesele anîne ber çeva, kîjana serwêrtîya xwe unda kiribûn, yan jî tesmlî dijminê Xwedê kiribûn. Cinê eşkere bicêribîne serwêrtîya te bidize, wê guneh bîne nava emirê te. Eger te qîrar kirîye bi dilê xwe qulixî Xwedê bikî, ewê bicêribîne derbê bighîne te û bi destî tirsê te ji tabîya nava Mesîhda derxe.

Gava şikênandina tirsêye ewlin ewe, ku tu dilê xweda tiştên ku çetinaya pêşda tînin, bipelçiqînî. Beşa kitêbêye mayîn da ezê bêjim, ku gerekê çawa wê yekê bikin.

*Qîmetê eyantîyê bêyî serwaxtîyê û xeysê ku tu pêva
dijîyî, tune.*

Du tiştên nerast

Ruhê Xwedê nava çend deqîqada dikare bi beşeke eyantîyêye mezin ruhê te tijî bike, lê ew eyantî bêqîmete,eger nava wê yekê da zanebûn û xeysetê ku tu bi wî dijîyî, tune bin.

Wextê ku Ruhê Pîroz bi rîya xeberên Kitêba Pîroz rêberî li min kir, kîjan derheqa şerkarîya miqabilî tirsê bû, Ewî du tiştên, ku nerastin, nîşanî min kirin, kîjan emirê bawarmenda ji balansê /wekehevtîyê/ didine derxistinê. Ya ewlin ewe, ku peyî qewatê diçî, lê ya dua jî şikestîbûna qelpe. Temamîya balansê em nava emirê Tîmotêyo da divînin, yê ku diha gelekî xeysetê xwedêparêz çê dikir, lê ne ku şikestîbûna qelp û diha gelekî pêşkêşa nava xwe da pêş dixist, lê ne ku peyî qewatê diçû.

Dilê paqij

Pawlos cara ewlin li Lyûstrîayê rastî Tîmotêyo hat. Ew cahilek bû, dayîka kîjanî cuhîya mesîhî bû, lê bavê wî yûnan bû.

Pawlos dixwest ku Tîmotêyo rêberîyê wî bike, lê Şîxa jî bibe

Tirsê Bişkênin

alîk'arê rêwîtiya wana. Tîmotêyo gerekê piştgirîya Pawlos bikira /Karên şandîya 19:21/.

Hinek wede şûnda helaltîya Tîmotêyoye çawa qulixçî pêşda hat. Tîmotêyo hate bilidkirinê û îtbarîya xweye himberî wî, ya çawa qulixçiyê Kitêba Pîroz, dane kivşê. Pawlos nava nema xweye duda da, ya ser navê Tîmotêyo dibêje:

“Ez wê bawarîya teye dilê sax tînime bîra xwe, ya ku berê cem pîrika te Loyîsê û dîya te Eynikê hebû û ez bawarim, ku ya te jî heye. Bona wê yekê ez tînim bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gur bikî, ya ku bi dest-danîna min ter'a hate dayîne”.

B Tîmot'êyo. 1:5,6

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Pawlos wê yekê bîr tîne, ku bawarîya Tîmotêyo bêqelp bû. Dilê wî cahilî paqij bû. Ew helal bû. Nava nameke mayînda Pawlos xeberên pesindayîne dibêje: “Gumana min ser Îsa Xudan heye, ku ezê zûtirekê Tîmotêyo ser weda bişînim, ku dilê min rihet be, gava ez halê we pê bihesim. Ez dilê xwe ra yekî mîna wî nabînim, ku bona halê we mînanî pêşewitîkî xema buxwe. Çimkî yên mayîn her kes li peyî kara xwe ketine, lê ne ku pey Îsa Mesîh. Lê hûn xwexwe zanin, ku ew yekî çawayî cêribandîye û xwexwe tevî min Mizgînîdayîne ra usa xizmet kir, çawa kur bavêra”/Filîpî. 2:19-22/.

Tîştêkî femdarîye, wekî pîrsa xeysetê Tîmotêyo nedihate guvtugokirinê. Çawa mesîhî xeyset gerekê pîrsa pêşin be û berbi wî bicedînin. Çi ku Bavê me digere, ew yek ne qewate, lê xeysete. Tîştêkî berxweketinê ye, wekî roja îroyîn nava civînê da gelek meriv dane peyî qewat û rûnkirina Ruh, lê naxwezîna xeysetê xwedêparêzîyê bigerin. Nava kaxeza Korintîyaye ewlinda, 14:1-ê da me wa hîn dikin: “Dîna xwe bidne hizkirinê û heyra pêşkêşên ruhanîbin...”. Lê ew temî me nav hev xistine. Em pêşkêşa û rûnkirinê digerin, lê rezê

hizkirinê em nava emirê xweda dixwezîn. Xwedê hizkirine û hetanî ku em nava hizkirinê da negerin, emê wê yekê dest neynin.

Rêke ne baş jî ewe, wextê ku tu diha gelekî berbi qewatê dîcedînî, ne ku berbi xeyset

Hinek mesîhî rêyên dûr diçin, bi seda kîlômêtra dûr diçin, ku herin bighîjine qulixeke wî cûreyî, lê ew naxwezîn ji dilên xwe hêrsê, baxşandinê, yan jî telayê berdin. Ev yek şedetîyê dide, wekî ew guhdarîyê didine li ser qewata hê zêde, ne ku li ser xeyset.

Nava van qulixada nîşandayînên ruhanî dikarin ji Xwedê jî bin. Lê em borcdarin usa jî tevî merivê hundurê xwe kar bikin. Nerazîbûna bona karê hundurê xwe da derî vekirîye. Neniherî wê yekê, wekî nava vî wedeyî da civîn pêş dikeve, gerekê guneh bidine dîrxistinê. Tiştêkî gelekî başe, wekî meriv hewcê qewata Xwedêne, lê werin em paqijaya dil bîr nekin.

Me gelek qölixçî dîtine, kîjan ketine. Ew rûyê wê yekê da neketine, wextê ku wana gavên ji rêderketinêye ewlin avîtine. Na xêr, ew hela hê pêşda dest pê kirine bikevin. Ketin hema ji wê rojê da destpê bûye, wextê ku wana açixîya nava qulixê da diha gelekî grîng hesab kirine, lê ne ku heleqetîyên tevî Xwedê.

Îsa got: “Xwezî li dilpaqija, çimkî ewê Xwedê bivînin”/Metta:5:8/. Ewî got: “Xwezî li wan, yên ku wê qulixa açix mîaser bikin”. Ewî got, wekî bêyî dilê paqij hûnê Xwedê nevînin. Bêfitîya tenê Îsaye, ku dikare dilê paqij bide me. Ew tiştêkî usa nîne, ku em bikarbin qazanc bikin. Ew him bahê wê tune û him jî belaşê. Ew bêbihaye, çimkî dewa mirina Kurê Xwedê kir û belaşê, çimkî bêyî tu tiştî bona wan meriva tê dayînê, kîjanê Îsa bigerin.

Min dua dikir: “Xwedê yê min, min bide xebatê, ku ez bighîjime undabûya, ku bikaribim wana qenckim û gelek meriva azakim”. Min hert’im vî cûreyî dua dikir û ev yek para gera mine Xwedê bû.

Meremê minî herî bilind ew bû, ku ez qulixçîkî açix bim.

Rojekê jî Îsa bo min da kivşê, wekî ew tişt , çu ku ez guhdarîyê didime ser şaşê. Gotina Wî ez zendegirtî hiştim: “Con, Cihûda cin derdixistin, nexweş qenc dikirin û Kitêba Pîroz dixwend. Ewî karê xwe hişt, ku bibe şagirtê Min, lê roja îroyîn ew li kîderê ye?”. Ev yek tê bêjî mînanî tonne bar ser serê min da ket. Paşê ewî xebera xwe berdewam kir: “Meremê navê mesîhîtyêye herî bilind ew nîne, ku bighîjine qewata Xwedê, yan jî qulixê, lê naskirina Mine”/Filîpî. 3:10,15/. Diha dereng, wextê ku jina min dua dikir, ku Xwedê wê angorî ewê navnîşê bide xebatê, Îsa ji wê dipirse: “Lîza, hebûye car, ku tu ji alîyê hevalê xweda hatî xebitandinê?..

- Belê-, ew bersivê dide.

- Te li ser xwe ew yek çawa texmîn dikir?.

-Ew bersivê dide: “Min texmîn dikir, ku ez hatime xapandinê”.

Îsa gotina xwe berdewam dike: “Lîza, Ez meriva nadime xebitandinê. Ez rûn dikim, qenc dikim, didime guhastinê, dikime anegorî şikilê Xwe, lê Ez wana nadime xebatê”.

Tê çawa derheqa wê jinê da xebirdî, ya ku dicedînebona mêrê xwe zaroka bîne. Ewê tenê wî çaxî nêzîkî mêrê xwe be, wextê ku qîrar bike ku peyîhatîyê wan hebe. Hewaskarîya jina wî cûreyî wê tune be, ku mêrê xwe ji nêzîkva nas bike.

Ez zanim, wekî ew yek xêfiktîye. Feqet ew yek bi çiqasîva cuda dibe ji wê yekê, wextê ku em berbirî Xwedê dibin, ku Ew me bona xilazkirina wan meriva bide xebatê, wextê ku em bi xwe heleqetî û hevaltîya tevî Wî navînin. Wextê ku em tevî Xwedê dikevîne nava tevgirêdana, wî çaxî meremê Wî mîaser dibe: “Lê cimeta ku Xwedê nas dike, gerekê pêşkeve û kar bike” /Danîel 11:32/. Cendandina Pawlose tek- tenê naskirina Wî bû /Filîpî. 3:8-10/. Mûsa di got: “Rêyên naskirina Xwe bêje, ku ez Te nas bikim /Derketin. 33:13/. Dawid kire gazî: “Ez ji Xudan tişteki tewaqe dikim û minê gelek bixwesta, ku ez hemû rojên emirê xwe li mala Xudan bijîm,

wekî şikirîya Xudane bedew bivînim û dîna xwe bidime mala Wî /Zebûr. 27:4/. Û dîsa: "...ruhê min bona Te tîye: bedena min Te dixweze" /Zebûr. 63:1/.

Ew jin û mêrên Kitêba Pîroz, yên ku ji hemû tiştî zêdetir dixwezînin Xwedê nas bikin, himberî Wî helal man. Ew hînî sura qewata wî bûn. Wana kûraya dilê Xwedê nas kir.

Hinek meriv çapa gihîştîbûna ruhanîya xwe bi pêxembertîbûnê, yanê jî nava pêşkêşa da qîmet dîkin. Lê bira bira te da bimîne, ku pêşkêş têne dayîne, lê naêne qazanekirinê. Guhdîrêjekî xeberda û dît, ku kete nava goveka ruh. Dîkekî sê cara bang kir û miqabilî Petrûs derket. Gelo ev h'emû tişt heywan kirineruhanî?

Îsa got, wekî gelekê Wî çawa Xudan navkin û wê hîvîyê bin, ku bikevine nava padişatîya Xwedê, lê ewê bêne înkarkirinê. Ewê bi navê Wî pêxembertîyê bikin, berî cîna bidin, lê Ewê bêje: "Ji min dûrkevin, heramno" /Metta 7:23/.

Eger tu rûnkirîyî ew yek nade kîvşê, ku te ji Wî begemî stendîye. Şaûl peyî wê yekê ra bû pêxember, wextê ku Xwedê îdî ew înkâr kiribû. Kayîapa wî çaxî bû pêxember, wextê ku meremê wîyî tektenê kuştina Kurê Xwedê bû /Yûhenna. 11:49-51/. Dilê me gerekê yê mînanî Xwedê be, bona ku em bikaribin gura Wî da bin. Bêyî wê yekê emê bin sîya rûnkirina Wî da biger'in û ji rastîyê bizêrin.

Pawlos qîmetîyên Tîmotêyo bi paqijaya dilê wî çap dîkir. Em jî gerekê vê yekê bidine li ber xwe û îzinê bidine Ruhê Pîroz, ku ew bi cûrê rast me qîmet bike. Ev tiştê ferz /grîng/ nikare bê bilindkirinê, wextê ku em dikevine nava şerkarîya miqabilî ruhê tîrsê. Bêyî kîvşkirina wê yekê nava vê gotinê da rastî wê te aza neke û diqewime hela hê diha zyanê bide te. Tenê xeber nînin, wekî qewata wane azakirinê heye, lê piş wan ruh û heyîne.

Bona şirovekirina vê yekê em bîr bînin, ku Petrûs çî eşaretî da: "Sebira Xudanê me xilazbûnê hesabkin, çawa Pawlos birê meyî delal jî bi wê serwextîya ku ji Xwedê jêra hatîye dayîne, wera nivîsîye.

Hemû namên xwe da jî ew bona wan tiştê xeber dide. Wana da çend tişt hene, ku bi zehmet têne femkirinê, ku yên nezane bêbingeh şaş şirove dikin, usa jî nivîsarên pîroze mayîn û xwexwe dibine bayîsê serê xwe” /B Petrûs. 3:15,16/.

Tiştêkî gelekî ferze /grînge/, ku em berbi heleqetîya raste tevî Xwedê bicedînin, lê ne ku berbi qewata Wî. Bona şirovekirina vê yekê em derbazî pêşgotina kaxeza duda, ya Pawlose bona Tîmotêyo bin. Piştî îzbatkirina paqijaya dilê Tîmotêyo Pawlos nivîsîye: “Bona wê yekê ez tînime bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gurkî...” /B Tîmot’êyo. 1:6/. Bi vî cûreyî Pawlos Tîmotêyo hîn dikir ku nava emirê wî da pêşkêşa Xwedê nehata hesabhildanê, eger bawarîya Tîmotêyo ya bêqelp nîbûya. Niha werin em pêşda herin.

Rîya duda ye xirab şikestîbûna qelpe

“Ez wê bawarîya teye dilê sax tînime bîra xwe, ya ku berê cem pîrika te Loyîsê û dîya te Eynikê hebû û ez bawarim, ku ya te jî heye. Bona wê yekê ez tînime bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gur bikî, ya ku bi dest-danîna min hate dayînê”

B Tîmot’êyo. 1:5,6

“Bona vê yekê jî ez tînime bîra te”. Nava nema xweye ser navê Tîmotêyo Pawlos bang dike: “Hindava wê pêşkêşa xweye ruhanî da bêxem nîbe, ya ku bi pêxembertîyê tera hatîye dayînê, gava berpirsîara destê xwe danîne ser te” /A Tîmot’êyo. 4:14/. Pawlos guhdarîyê tîne ser pêşkêşa Xwedê û derheqa grîngîya hesabhildana wê da dide kivşê û cara duda derheqa wê yekê da dinivîse, wê yekê dike çawa tiştêkî pêşin, kîjan neme da tê bîranînê.

Bona ku em bi cûrê zelal fem bikin, ku hesabhildana “pêşkêş”-ê çîyê, werin em çend xebera binihêrin. Ev xeber miqabilî xebera hesabhildanê ne:

*mîaser bikin, bighîjine açixîyê, guhdar bin, tomerî
bikin, qîrar bikin, layîqî guhdarîyê bikin, bighînine xi-
lazkirinê.*

Ev hemû xeber, xeberên serkarîkirinê û karkirinê ne. Ev xeber bi fikira baş têne xebitandinê. Bona diha baş femkirina xebera Xwedê werin em lêkolîn bikin, ku fikira xebera “hesabhilnedan” çîyê. Fikira wê eve:

*biteribînin, dûrxin, guhdarîyê nedine ser, qîmet nekin,
jorda lê binhêrin, bêqîmet bikin, orta pêçîya ra lê bini-
hêrin.*

Ev h'emû xeber bi fikira xwe karên nebaş didine kîvşê, kîjan kêmasîya qirarkirinê û serkarîkirinê didine kîvşê. Ew yek tişteki bi qezîa ye û çetine, wextê ku ew tiştê ku tesmîlî te kirine û îtbarîya xwe te anîne, tu hesab hilnadî. Em zyanê dikevin, wextê ku hesab hilnadin. Wextê ku meriv nava halê şikestîbûna qelş da dijî, ew yek rêke ne başe. Merivên ku nava vî halîdanin, wê yekê grîng hesab dikin, ku bibine mînanî xeysetê Xwedê û ew li wir jî disekin. Ew tu cara nava emirê xweda pêşkêşên Xwedê bernadin, çimkî ditirsin. Ew ji her şerkarîkê dûr dikevin û h'esab dikin, wekî ew yek kêmasîya hizkirinê, yan jî mesîhiaye.

Ez wan meriva çawa “edilayîparêz” nav dikim. Bi lênihêrandina ewlin edilayîp'arêz tê bêjî tişteki başe, lê Îsa tu cara negot: “Xwezîya edilayîparêza”. Ewî wekî mayîn got: “Xwezî li wan meriva, yên ku edilayê çê dikin, wekî ewê çawa zarên Xwedê bêne navkirinê” /Met-ta. 5:9/. Edilayîparêz ji dew û dozê dûr dikeve, nenihêrî wê yekê, ku qîmetê wê yekê çîyê. Ewê bi hemû rîyava pêşda here, ku tenê ewê texmînkirina xweye qelpe bona bêqezîabûnê xweyî bike, kîjanê ew bi şaşî çawa edilayî nav dike.

Ewê ku edilayê çê dike, wê bêyî wê yekê jî ber xwe bide, nenihêrî wê yekê, ku ew kirin wê bona wî çî qîmetî be, çimkî ew bona şexsê xwe ber xwe dikeve, xemgîn dibe. Menîya kirina wî hizkirina wîye bona Xwedê û rastîyêye. Tenê nava halê vî cûreyîda edîlaya rast dikare gulvede.

Nava padişatîya Xwedê da edilyayî heye /Romayî. 14:17/. Lê çawa jî hebe, ev edilyayî ji tunebûna dew û dozê nayê. Çawa ku Îsa da kivşê: "...Padişatîya ezmîn bi qewatê tê stendinê û ewên ku qewatin wê yekê zeft dikin" /Metta. 11:12/. Pêşketina padişatîya Xwedê bi dew û doza zorva tê rêberkirinê.

Gelek cara em difikirin: "Ezê problêmê bivînim û ew yek wê dûrkeve". Lê hewce ye, ku em hişyarbin û fem bikin, wekî ew tiştê miqabilî kîjanî em şerkarîyê nakin, wê neyê guhastinê. Binihêrin, ku Cihûda çi dibêje:

"Delalno! Gava min dil kir, ku ez bona vê xilazbûna meye tomerî wera binivîsim, hingê min rê têra dît bona vê yekê wera binivîsim û dil bidime we, wekî hûn bona wê bawarîya, ku carekê bona hertim cimeta Xwedê ra hatîye dayînê, şerê xwe bikim".

Cihûda. 3

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî ewî digot, ku "şerê xwe bikin", lê nedigot, ku bona tiştê baş guman bin. "Şerkarî" dide kivşê, ku gerekê "şer' bikin". Mesîhî cûrê jîyînêye hêsa nîne.

Çawa ku em peyî Xwedê diçin, usa ye dew û doz û berxudan jî hene, dixwezî ya fizîkî be, dixwezî ya ruhanî be.

Pawlos qewat dida Tîmotêyo û digot: "Awa tevî cefê me be, mîna eskerê Mesîh Îsayî qenc. Tu esker şuxulê binelîftîyêva mijûl nabe, wekî li seresker xweş bê..." /B Tîmotêyo. 2:3,4/.

Nava vî şerî da em bi eskerîyêva mijûlîn û em borcdarin, wekî tabîya me ya eskerîyê be. Em ji tiştê xirab bin nakevin, lê em ser dikevin bi saya rehmê- pêşkêşa Xwedê /Romayî. 12:21/.

Nemên Pawlos eşaretîyên bona eskerîya Tîmotêyo bûn, wextê ku ewî şivantî dikir. Wî çaxî gelek tişt miqabilî Tîmotêyo bûn. Hînkirineke qelç hebû, kîjan gerekê bihata eşkerekirinê, kîjan gerekê bihata sekinandinê, bona ku civîneke qewat û gihîştî bihata sazkirinê. Nava van borcdarîya da evana yên here kêmbûn.

Ez gumanim, wekî bona dew û dozê gelek menî hebûn. Ez zanim, wekî miqabilî Tîmotêyo gelek gunekarkirin û buxdan dihatine pêşdakişandinê û ew jî ji alîyê wan merivada, yên ku hundurê civînê da bûn. Xêncî vê yekê ewî gerekê çetinayîke mayîn alt bikira- emirê xweyî cahil. Tîmotêyo xortekî cahil bû nava civînê da, li kîderê gelek bi yaşê xweva mezin bûn. Ev yek jî îdî bes bû, wekî derê tirsê, dudilîyê bihata vekirinê.

Nava vî h'emû tiştîda Pawlos Tîmotêyo hîn dikir bona ku ew qewat be, bîr neke ku çî derbazî wî kirine. Pawlos hertim danî bîra Tîmotêyo, ku gerekê nava serkarîkirina ji alîyê Xwedê da dayî bisekine. Lê carekê Tîmotêyo têberda bû û bona wê yekê jî Pawlos ew hîn dikir:

“Temîya van tiştî bide û hîn bike”.

A Tîmotêyo. 4:11

“Van tiştî temî bike, wekî bêleke bin”.

A Tîmot'êyo. 5:7

“Awa lawê min, bi wê kerema meye ku yektîya Mesîh Îsada ye, qewat be”.

B Tîmotêyo. 2:1

Diqewime Tîmotêyo mînanî gelek merivên roja îroyîn bû, yên ku Xwedê hiz dikin, lê xwe ji dew û doza dûr digrin. Ewên ku ji dew û dozê xwe dûr digrin, rehet dikarin bibine qurbanîyên tirsê.

Eger te heyîna vê tirsê nas kir, wî çaxî ev temî bona altkirina çetîna, mêrxasî yê û anîna azayê hatîye şandinê. Xwedê dixweze te aza bike, bona ku tu wî hemû tiştî usa bikî, çawa ku Ew ji te dixweze. Wextê ku tu ditirsî, şabûn tune, lê bêyî şabûnê jî qewat tuöne. Li wan cîya, li kîderê tirs heye, edilyayî tune. Lê wextê ku tu wê yekê bişkênî, kîjanê te girtîye, ku te paşda bibe, tê wî çaxî şabûnê û edilyayê bivînî.

*Gelo ev yek çawa bona min werguhêzî tiştê
kirinê dibe?*

Pêşkêşên dayî

Serê kitêbêye derbazbûyî da me derheqa tirsê û hukumê wêye li ser serwêrên civînê xeberda. Lê diqewime usa be, wekî ji we gelek, wextê xwendina vê kitêbê nava qulixêda nînin. Tu diqewime ji min bipirsî, ku çawa vê yekê dikarin bona xwe werguhêzî tiştê kirinê bikin.

Xwedê nava ruhda cî û tabîyê dide her bawarmendekî. Pawlos şirove dikir, wekî Xwedê: "...yekîya wîda em ji mirinê rakirin û tevî wî em li dîyarê ezmana dane rûniştandinê, bi saya Mesîh Îsa" /Efesî. 2:6/. Eva hema ew cîye, li kîderê zarên Xwedêye xilazkirî dijîn. "Ew danî ser hemû serwêrtîya, hukumetîya, qewata, xudantîya û usa jî ser h'emû navên, ku têne hildanê, ne ku tenê li vê dinê, lê wê dinê jî. Û Xwedê her tişt kire bin pîyên wî û ew bona civînê kivş kir, çawa serwêrê her tiştî. Civîn jî bedena Mesîhe, temambûna wîye, ku xwexwe her tişte, her tiştî tamam dike" /Efesî. 1:21-23/.

Civîn bedena Mesîhe. Çawa ku bedenên meye fizîkî ji gelek perçane, kîjan bi fûnksîyên xwe û karebûna xwe cuda-cudane, usa jî endamên bedena Mesîh bi nav û pêşkêşên cuda-cuda şuxul dikin. Her yek jî grîngin û tu yek ji yên mayîn başqe nîne. Pawlos elam kir, wekî ruhên hemû cina bin pîyên Mesîhdanin. Ev yek şirove dike, wekî tu cinek nikare serkarîkirinê li ser bawarmenda bide xebatê. Eger tu

nigê bedena Mesîhyî, usa ye hetanî niha cin bin nigê tedane. Îsa got: “Awa min hukum daye we, ku hûn mer û dûpişka û tamamîya qewata dijmin pêpes bikin û tu tiştê zîrarê nede we” /Lûqa. 10:19/. Eger em bi hukumê ji Xwedê dayî şuxul nakin, yan jî nagerin, wî çaxî yekî mayîn wê ji me hilde û wê ewê yekê miqabilî me bide xebatê. Dijmin daye peyî tabîya meye nava ruh da.

Bi pêşkêşên dayî va şuxul bikin

Werin em lênihêrandina nema Pawlose bona Tîmotêyo dîsa ber-dewam bikin.

“Bona wê yekê ez tînim bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gur bikî, ya ku bi destdanîna min tera hate dayînê”.

B Tîmot'êyo. 1:6

Nava zîmanê yûnanîda xebera /pêşkêş/ xebera “xarîzma”-ye. Dîalêkta St’rongî vê xeberê çawa “pêşkêşa ruhanî” şirove dike. Şirovekirineke mayîn jî nava ferhenga Vaynda heye û vî curie ye: “Pêşkêşa merîfetê, kîjan pêşkêşî bawarmenda kirîye- bi şuxulk’arîya Ruhê Pîroz”. Bi vî cûreyî xebera “xarîzma” wan karebûnên ruhanî şirove dike, bi kîjana Xwedê nêzîkî bawarmenda dibe.

Nava padişatîya ruh da bêyî vê xarîzmayê, yan jî karebûna Xwedê tu tişt nayê mîaserkirinê. Bêyî wê yekê em gerekê ne bistirên, ne bêjin, ne pêşikêşîyê bikin, yan jî qulixkin. Bêyî vê pêşkêşê emir tune. Ji emir başqekirî dîn pêşda hatîye, wextê ku meriv cêribandîye bi rîya xweye şexsî here û bi karebûna xwe qulixî Xwedê bike. Wextê em bêyî pêşkêşên Xwedê qulixî yên mayîn dîkin, wî çaxî em badilhewa dixebitin. Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî ev pêşkêş îdî nava Tîmotêyo da hebû. Wextê ku Xudan pêşkêşa xwe dinikîne, ew nayê û naçe, lê hundur da dimîne, “çimkî pêşkêşa Xwedê /xarîzma/ û nav poşman nabin”/Romayî. 11:29/. Ev pêşkêş, yan jî hukum, karebûnên lazîmin, ku vî navî mîaserkin, kuîjan Xwedê bona me her

yekî têra dîtîye. Xebata bi van pêşkêşa gerekê bona me baş be. Çawa ku fûnksiyên endamên bedena me û kirinên me nayêne guhastinê, usa jî pêşkêşên Xwedê nayêne guhastinê.

Pawlos bona bawarmendên romayî nivîsî: “Çimkî ez gelekî heyra dîtina weda me, wekî pêşkêşeke ruhanî bighînimê we, ku hûn bawarîyê da bişidin” /Romayî. 1:11/. Civînê bêyî wan pêşkêşa îzbat nebe. Ew yek mecalê dide zarokên Xwedê, ku xwestina wî mîaserkin. Niha bi guhdarî van xebera bixwîne:

“Ji we kê çî pêşkêş stendîye, bi wê jî hev ra xizmetkarîyê bikin, çawa wek’îlên qence wan keremên Xwedê”.

A Petrûs. 4:10

Nava vê xeberê da emê sê têma guvtugo bikin

1. Her yek pêşkêşê distîne
2. Pêşkêş ya me nîne, lê em awqasî wekîlin
3. Pêşkêş pareke kerema Xwedê ye pircûreye

1. Her yek pêşkêşê distîne

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî wa tê gotinê: “Ji we her yek çî ku qebûl kirîye, gerekê bide yên mayîn jî”. Petrûs got: “çimkî çend meriv îdî pêşkêş stendine”. Na xêr, eger tu hatî dinîyê û ruhva tijî bûyî, usa ye te pêşkêşa Xwedê stendîye, bona ku tu nava bedena Wî da bixebitî. Nava vê bedenê da merivên seqet-sûqet tunene.

Pawlos nava Efesî 4:7-da dibêje: “Bona me her yekî pêşkêş anegorî pêşkêşa Mesîh hatîye dayînê”. Nava kaxeza Korintîyê ew-lin 7:7-da tê gotinê: “Çimkî ez dixwezim ku her merivek mînanî min be, lê her merivek pêşkêşa Xwedê stendîye- yek vî cûreyî, yek jî cûrekî mayîn”.

Eger em derheqa vê yekê da nizanin, emê bona her qulixekê bêçare bin, bêkare bin. Bi vî cûreyî navê me dibe nemîaserkirî. Çawa ku zarok hîn dibin, ku perçên bedena xwe bidine xebatê, usa jî em gerekê van bidine pêşkêşa pêşxistinê û hînkirinê, kîjan bona qulixa bo bedena Xwedêne. Tu endameke bedena Wî ji evê karebûna

bi hukum der wê nexebite.

2. Pêşkêş ya me nîne, lê em awqasî wekîlin

Dêmek, çawa ku em xweyê wê yekê nînin, ev pêşkêş nikare bê hesabhilnedanê, yan jî bona meremê xweyî şexsî bê xebitandinê. Ew yek ya me nîne, bona ku em wê yekê bikin, çi ku dixwezî. Ew yek hatîye dayînê, ku em bikaribin bona yên mayîn qulix bikin. Em cabdarî bona wê yekê.

Werin em derheqa serhatîya telantda bîr bînin. Merivekî ku wê derketa rêwîtiyê gazi xulamên xwe kir û hebûka xwe sparte wan. Pênc telant dane yekî, du telant dane yekî û telantek jî da yekî, her kesîra weke qewata wî û zû rê ket çû /Metta. 25:15/. Her du merivên ewlin telantên xwe bi aqilî dane xebatê, zêde kirin, lê yê sisîya çû erd kola û zîvê axayê xwe tê da veşart.

Wextê ku axa paşda vegeşîya, her du merivên ewil hesab dane wî ku wana ew telant çawa kirine. Axa pesinê wan da û got: “Eferim, xulamên qenc û amin”.

Paşê yê sisîya hat, ku heq- hesaba bike. Ji tirsaxê ewî telantê xwe veşartibû, çimkî ewî fem kiribû, wekî axayê wî gelekî hişke. Bi vî cûreyî evî xulamî bi saya hesabhilnedanê, xwehizî û bêbaşerîya xwe, xwe çawa afûkirî texmîn dikir. Ewî gote axayê xwe: “Binihêre ez wî tiştî didim, çi ku yê teye”.

Wextê ku axa dît, ku xulam çawa ew yek hesab hilnedabû, çi ku tesmîlî wî kiribûn, ewî ew xulam çawa “merivekî ne baş û xweranedîtî” nav kir.

Ewî ew telant ji wî hilda û da wî merivî, yê ku keda wî dubare kiribû. Paşê ew xulamê, ku kêrî tişteki nedihat, ji wir hate dûrxistinê.

Emê bona wan pêşkêşên dayî hesaba bidin, çawa ku êkonomîst bona êkonomîkayê hesaba didin. Bona xebera “pêşkêş” xebereke başqe jî heye –“hebûk”. Ew çawa “karebûn, mecal, yan jî qewat” tê şirovekirinê. Bi cûrekî mayîn gofî, ew yek “merîfetê” dide kîvşê. Eva hema ew meseleke ferze, ku em gerekê ewê pêşkêşa ji Xwedê dayî mezinkin û pêş bixin.

Pawlos pêşkêşa bona hînkirinê û qulixa şandîya stendibû. Ewî

got: “Min mînanî pêşkêşa ji Xwedê dayî qulix kir”. Guhdarîyê bide ser wê ferzbûnê /grîngîyê/, kîjanê Pawlos dide wê pêşkêşê:

“Belê, ez nikarim peya bidime xwe, eger ez Mizgînîyê danasîn bikim, çimkî ev deyinê stûyê mine. Wey li min, eger ez Mizgînîyê danasîn nekim.

Û eger min eva yeka bi hemdê xwe bikira, hingê xelata minê hebûya, lê ez vê yekê ne bi hemdê xwe dikim, çimkî eva qulixeke ku li min hatîye spartinê”.

A Korint'î. 9:16,17

Pawlos dibêje- wey li min. Gotina “wey li min” gotineke berke. Îsa ev gotin wî çaxî dida xebatê, wextê ku derheqa wê yekêda eşaretî dida, ku hinek meriv û bajar wê bihatana gunekarkirinê. Ewî ew gotin bona bajarên Xorazînê û Beytsayîdaê da xebatê û ew bajar îdî zûva tunene /Metta. 11:21,22/.

Xebera “wey” Cihûda dida xebatê, ku derheqa gunekarkirina merivên civînêye nebaş da bide kivşê. Nava kitêba eyantîyêda ew bona bîranîna binelîyên dinîaêye bin gunekarkirina Xwedê da tê xebitandinê /Eyantî:8:13/.

Eger Mesîhî anegorî pêşkêş û navê xwe kar nake, wî çaxî ew paşda vedigere ser emirê xweyî berê, çawa ku tamarê mêriv ji nexebitandinê sist dibin. Wî çaxî bawarmend wî cûreyî xwe başqe dike û bona dijmin dibe nîşangeheke hêsa.

Wextê ku min emirê mêr û jinên Xwedêye qewat lêkolîn dikirin, lê dinihêrîn, bona min zelal bû, wekî ew meriv ketine, yên ku nava navê xweda bûne xweranedîtî, yan jî bêguhdar. Raste wana qulixa xwe dîsa berdewam dikir, lê ew li ser hîmê qulixa berê pêşda diçûn. Wana pêşkêşa Xwedê destpê kiribû bona kara xwe bidine xebatê, lê ne ku bona parastin û qulixkirina yên mayîn.

Dawidê padişa wî çaxî kete nava guneh, wextê ku ew borcdar bû li deşta şêr be.

“Û ew yek wê salê bû, wextê ku padişa gerekê derketana meydana şêr. Dawid Hovab û xulamên wî, usa jî tamamîya Îsraêlê şand, yên ku Amonayî qir kirin û Gabba kirine nava hesarê, lê Dawid li Orşelîmê mabû”

B Padiş. 11:1

Dawid padişa bû, Xwedê ew kiribû padişa, ku ew rêberîyê cimeta Îsraêlê bike û wana biparêze. Bona wî wedê şerkirinê bû. Dewsa wê yekê ew li Orşelîmê rûniştibû û bi pêşkêşên altindarîên berêva razî dibû. Dawid rehet dibû û bi xebata berê kirî emirê xwe derbaz dikir. Ji bêxebatîyê ew eyciz dibû û derdikete hewşê: dîna xwe dida hebûna xwe û hema wî çaxî jî ewî Bêrsabê wextê avxwekirinê dît. Berdewama wê nava serhatîyêdane.

Gerekê bidime kîvşê, wekî em niha li vir bona hêsbûnê nînin, emirê me jî hebûna me bi xwe nîne, çimkî ew hatîye kir'inê û paşda dane me, ku em bidine xebatê. Em mihacirin û ne binelîyên hertimîne.

Îsa got: “Xwerina min ewe, ku ez xwestina Yê ku ez şandime, bikim û şuxulên wî bînime sêrî” /Yûhenna. 4:34/. Eva yeka usa jî gerekê bibe xwerina me. Îsa zanibû, ku bona xweyîkirina qewata Wî çî lazîm bû. Qewata me kîsî him xwerina fizîkî, him jî ya ruhanî zêde dibe. Eger em îdî xwestina Wî nakin, lê bona kara xwe dikin, em diwestin û qewata xwe unda dikin. Eva hema mînanî wê yekê ye, ku em îdî xwerinê naxun. Bi undakirina qewatê, em rehet tevî dîniyê dikişin û miqabilî wê dernakevin. Wî çaxî em dibine xwehiz û tenê qulixî xwe dikin.

Cabdarîya meye mezin heye. Gerekê usa nîbe, ku em tenê herine civînê û nebîne merivên bi Xebera Xwedê “kokbûyî”. Xwedê eşaretîyê dide: “Awa Ezê bi Xwe orta peza kok û ya jar da dîwanê bikim”.

Gelo ew pezên kok kîjanin? Ewana ew bawarmendin, yên ku bi tiştên Xwedêye bi rehîm qulixî xwe dikin û yên mayîn bendî tiştêkî hesab nakin. Binihêre, ku Xwedê derheqa wan pezên kok da çî dibêje:

“Gelo ev yek bona we hindike, wekî hûn diçêrin, şînaya mayî pêpes dikin û awa paqij vedixun, awa mayî jî bi

Pêşkêşên dayî

pîyên xwe şêlû dikin?. Çimkî hûn yên sist û zeyîf def didin û bi strûyên xwe wana dixin û wana bir-birî dikin, lê Ez gerekê pezên Xwe xilazkim û ew gerekê neêne zeftkirinê û gerekê pezê nava pezada gunekarkim”.

Êzêkiêl. 34:18,21,22

Pêşkêşên Xwedê bona zêdebûna hebûka me nînin. Xwedê wê bi rehma Xwe me binihêre. Em gerekê ewê karebûna Xwedê bona qulixkirina bo yên mayîn bidine xebatê, yên ku sistin, cahilin, bêcarene, bona ku bi wê yekêva beden bibe yek.

Şaş fem nekin. Şabûna bi feydayê xebata me tişteki başe. Xwedê him rehetîyê û him jî tezebûnê dide me. Lê wextê ku fikirên me tenê dora şexsê me dizvirin, em wî çaxî “kok” dibin û derheqa tu tiştî da nafikirin. Wî çaxî pêşkêş û merîfetên ku qulixî me dikin, zêde nabin.

Her endameke bedena te bona yên mayîn cabdare. Eger nigên te nehejin, wî çaxî temamiya bedena te wê bizêre. Eger pişikên te û dilê te bisekinin, wî çaxî hemû endamên mayîn wê bimirin. Eger cin bikaribe usa bike, ku em dewsa qulixkirina bo yên mayîn tenê derheqa xweda bifikirin, wî çaxî temamiya bedenê wê zyanêkeve.

3. Pêşkêş pareke kerema Xwedêye pircûre ye

Petrûs pêşkêş pareveyî ser du parên sereke dikirin. Ya ewlin pêşkêşa berbirîbûnê yan xeberdanê ye, lê ya dua pêşkêşa qulixkirinê ye: “Eger yek xeber dide, bira gotinên Xwedê xeberde, eger yek xizmetkarîyê dike, bira bi wê qewatê bike, kîjan Xwedê dayê, wekî her tiştîda navê Xwedê bê bilindkirinê bi Îsa Mesîh, şikir û qudret ji wîra heta-hetayê..”

Paşê Pawlos wan her du klasa pareve dike. Nava kitêba Romaya da Pawlos dibêje:

“Çawa qalibê meda gelek endam hene û hemû endam kirekî nakin, usa jî em gelek in, lê yektîya Mesîh da em bedenekin û her kes ji me endamên hev in. Awa anegorî wê kerema mera hatîye dayînê, pêşkêşên xweye cûre-cûre bidine xebatê. Eger pêşkêşa pêxembertîyê ye, bira

Tirsê Bişkênin

weke bawarîya bidine xebatê, eger xizmetkarî ye, bira nava xizmetkarîyêda bin, eger hînkirine, bira peyî hînkirinê bin, yê dil dide mêriv, bira li peyî wê yekê be, ewê parevedike, bira bi merdanî bike, ewê serwêre, bira xîret be, ewê qencîyê dike, bira bi eşq û şa bike”.

Romayî. 12:4-8

Nava klasa xeberdanê da em pêxembertîyê, hînkirinê, berdildahatinê û rêberîyê divînin, lê nava ya qulixkirinê da em qulixê, dayînê û rehmê divînin.

Îzinê bide min, ku ez vê yekê şirove bikim. Tu nikarî nava tabîya xeberdankir, yan jî serwêr da bî, hetanî ku tu paqijaya xweye nava qulixekê da nedî kivşê. Gelek meriv hene, ku dixwezin rêberîyê bikin. Lê ew emirê xwe bona qulixkirinê pêşda nakîşînin. Firqî tune, ku merîfeta wî çiqase, çimkî ew qulixkirin wê biteribe, him bona wî û him jî bona yên mayîn. Eger xeysetê wana bi rîya qulixkirinê pêşda naçe, wî çaxî ewê tabîya xweye serwêrtîyê bona serkarîkirina merivên mayîn bidne xebitandinê.

Min du tiştê xirab dîtine, kîjan feydayên kêmasîya femdarîyêne. Ya ewlin ewe, wekî merivên wî cûreyî derheqa xweda li ser fikira mezinin, lê bi rastî usa nîne. Ew difikirin, wekî pêşkêşa xeberdanê ya tek- tenê ye û ew yek jî dereca qulixa wane here bilinde û bawar nakin, wekî rêke mayîn bona qulixkirina boy Xwedê heye.

Ev yek rast nîne: “...Belê, beden ne tenê endameke, lê jî gelekaye. Eger temamîya bedenê çav bûya, lê bihîstinê li ku bûya?. Eger hemû beden guh bûya, bînhildanê li ku bûya?” /A Korint’î. 12:14,17/. Ew hemû meriv dixwezin çawa dev bin. Her endamek jî ferze. Bêyî alîkarîya qulixê, qulixa xeberdanê sînokirîye. Meriv diha gelekî dicêribînin bi wê pêşkêşê bilivin, kîjanê ew dixwezin, lê ne ku bi wê pêşkêşê, kîjan li cem wan heye.

Nava tiştê xirabe mayînda, ew merivin, yên ku bawarin, wekî qulix bi xeberdanê û teşkîla qulixçîava tê sînokirinê. Fikirdarîya vî cûreyî usa dike, wekî bedena Îsa nikare tam bixebite. Pawlos şirove dike: “Lê serda ew endamên bedenêye ku sist kivş dibin, ew hê fer-

zin û ew endamên bedenêye bêqedir têne hesabê, em hê qedirê wan zanin û yên eybe nava wêda, em hê bi terbet dinixêmin” /A Korint’î. 12:22,23/.

Ev yek ferzbûna endamên ku naêne kivşê, bilind dike. Xwedê ferzbûna endamên ku veşartîne, hê pêşda dikişîne, ne ku yên ku têne kivşê. Tu bêyî deng dikarî bijî, lê bêyî cegerê yan jî dil nikarî, çimkî bêyî wana tu nikarî bigerî, yan jî qise bikî.

Kitêba Karên Şandîya nêzîkbûna himberî pêşkêşa dide kivşê, kîjan li civînê hebû. Mesihîyên ewlin fem kirine, wekî nava qulixê da diha gelek tişt hene, ne ku nava xeberdanê, qenckirinê, azakirinê û pêxembertîyê da. Nava para kitêbêye şeşa da tê bîranînê, wekî hinek sêwî û jinên bêmêr li dêra Orşelîmê bendî tu tiştî nedihatine danînê. Lê ew her roj jî hewcê alîkarîyê bûn.

Ev yek layîqî guhdarîya serwêra bû, wana bersiv da: “Niha, gelfî bira ji nava xweda hevt meriva bibijêrin, ku bi îzbatîya Ruhê Pîroz û serwextîyêva tijîne, wekî em wana dayînine ser vî şuxulî” /Karên Şandîya:6:3/.

Wana ew meriv dîtî, kîjan ev tişt anîne nava şandîya: “Evana ber şandîya dane sekinandinê, şandîya jî dua kirin û destên xwe dane ser wan. Û xebera Xwedê pêşda diçû. Elaleta şagirta Orşelîmê da gelekî zêde dibû û ji kahîna jî gelekî bawarî qebûl dikirin” /Karên şandîya 6:6,7/.

Gelo wextê ku şandîya destên xwe danîne li ser wana çi qewimî?. Pêşkêşa qulixkirinê hate dayîne û paşê Xebera Xwedê bela bû, lê şagirt jî gelek dibûn. Ev meriv bi wê pêşkêşê dixebitîn, kîjan bona wan hatibû dayîne. Ew merivên ku bona jinên bî qulix dikirin, bûne sebeb, wekî Xebera Xwedê bela bibe û şagirt jî zêdebin.

Ez bawarim, wekî ji menîyên hîmlî yek jî ewe, ku bona çi civînên me zêde nabin ewe,wekî ne hemû meriv anegorî pêşkêşên xwe pêşda diçin. Kitêba Karên Şandîya dide kivşê, wekî wextê ku serwêr anegorî pêşkêşên xwe kar dike, wî çaxî bi reqema sînorkirî meriv têne xilazkirinê, lê wextê ku tamamîya civînê tevî van pêşkêşa bûye, feydayên wê yekê hê zêde dibin.

Petrûs wextê xebardana xwe got: “...Ewê rojê nêzîkî sê h’ezar meriv zêde bûn” /Karên Şandîya. 2:41/. Wî çaxî jî, wextê ku Petrûs li Orşelîmê bi rûnkirina qenckirinê digerîya: “Lê dîsa elaleta jina û mêra hê- hê zêde dibû, yên ku bawarîya xwe Xudan danîn” /Karên Şandîya. 5:14/.

Wextê ku bawarmenda destpê kir her roj hîn bikin, li her malekê û paşê jî civîn zêde bû /Karên Şandîya. 6:1/. Dereca mayîn qulixa bona bawarmenda bû û ew yek bi qulixa bona jinên bî destpê bû. Peyî wê gavêra, civîn “gelekî zêde bû” /Karên Şandîya:6:7/.

Dêmek roja îroyîn serwêr bona rezedilvana tewaqe dikin. Nava kitêba Karên Şandîya da tê tiştên usa nevinî, wekî rêber r’ezedilvana bigerin. Ewana bi awqasî bi dil diketine nava qulixê, wekî bona qulixkirinê merivên usa digerîyan, karebûnên kîjana li ser hîmê xeysê hatibû danînê, lê ne ku li ser merîfetê. Peyî vê yekê ra ew dihatine kîvşkirinê. Çi ku wana ferz hesab dikir, roja îroyîn em kemala mezin nadinê.

Cabdarîya bona aminayê

Gelo wê çi biqewimîya, eger hemû bawarmend nava tabîyên xweda kar bikirana? Meyê wî çaxî tiştên gelek qewat bidîtana. Hişyarbûn bona xebardankira nîne, lê bona temamiya bedenêye, wextê ku her merivek cîyê xwe li ser tabîya xwe digre.

Hertim bira bîra te da be, wekî pêşkêş karebûne, kîjan ji aliyê Xwedê da hatîye dayînê. Em bona wê yekê cabdar nînin, wekî îtbarîya xwe me ne anîne. Nig bona dîtîne cabdar nîne. Xwestina Xwedê jî tenê bi îzîna Ruh dikare bê mîaserkirinê. “Ne ku em ji xwe hesab dikin, ku em layîqî vê kirinêne, lê karîna me ji Xwedê ye” /B Korintî. 3:5/.

Cin dixweze hema xût şuxulkarîya vê yekîyê bide sekinandinê. Ew yek wê wî ra li hev bê, eger ew bikaribe pêşîya mezinbûna me bigre. Cin zane, wekî nikare Xwedê bide sekinandinê, bona ku Ew wan pêşkêşa nede. Bona wê yekê jî dijmin daye peyî azaya me, ku em wan pêşkêşa nedine xebitandinê. Tirs, dudilîbûn mecala tektenê ye, bi kîjanê ew çetinaya bona zêdaya bawarmenda pêşda tîne.

Tirsêşkerekî

Bona çi ji me gelek meriv awqas ne kardar in

Pêşkêşên temirî

Me îzbat kir, wekî her bawarmendek xweyê tabîya serkarîkirinê ye, kîjan tevî pêşkêşên ji aliyê Xwedê da dayî tê û nava Îsa Mesîhdane. Wî çaxî bona çî ji me gelek meriv awqas nekardarin. Bona dayîna caba wê pirsê werin em careke mayîn bixûnin, ku Pawlos çî tîne bîra Tîmotêyo:

“Bona wê yekê ez tînim bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gur bikî, ya ku bi destdanîna min te ra hate dayîne”.

B Tîmotêyo. 1:6

Nava zimanê yûnanî da xebera “gurkirin” ya “anazopûrêoye”, kîjan dide kivşê “dîsa zêde bike, yan jî temamiya agir xweyî bike” /Ferhenga Vayn/. Eger Pawlos piştgirîyê dide vî cahilî, ku pêşkêşê /xarîzmayê/ diha gur bike, usa ye tê kivşê, wekî ew pêşkêş dikare bitemire. Pêşkêş bi xwe kar nake. Wêya jî mînanî agir gerekê gur bikî û xweyî bikî.

Merivên bi dilê paqij û bi cedandinên rast hene, kîjan bawar dikin, ku eger Xwedê dixweze tiştêk biqewime, wî çaxî wê biqewime. Lê ev yek rast nîne. Êdmûnd Bûrk’ sala 1795-a nivîsîye: “Tiştê

tek- tenê kîjan bona altindariya xirabîyê lazime, ewe wextê ku meriv tu tiştî nakin”. Tîmotêyo bi dilê xwe paqij bû. Tê bîra te, ku Pawlos çawa pesinê xeysetê wî dida?. “Gumana min li ser Îsa Xudan heye, ku ezê zûtîrekê Tîmotêyo ser weda bişînim, ku dilê min rehet be, gava ez halê we pê bih’esim. Ez dilê xwe ra yekî mînanî wî navînim, ku bona halê we mîna pêşewitîkî xema buxwe. Çimkî yên mayîn her kes li peyî kara xwe ketîye, ne ku ya Îsa Mesîh. Lê hûn xwexwe zanin, ku ew yekî çawayî cêribandîye û xwexwe tevî min Mizgînîdayînê ra usa xizmetî kir, çawa kur bavêra” /Fîlîpî. 2:19-22/. Bi wê yekêva tevayî, Pawlos du cara eşaretîyê dide, ku pêşkêşa Xwedê ferz hesabke bona ku ew netemire. Bi vî cûreyî du pirs hene, kîjan hewcene, ku bêne cabdayînê: gelo kengê pêşkêş ditemire û em çawa wê yekê gur dikin?. Caba pîrsa duda ezê paşê nava serîkî kitêbêye mayînda bidim, lê niha em derbazî pîrsa ewlin bin.

Çi dibe menî, wekî pêşkêşa Xwedê dikeve nava halê temirî?

Caba vê pîrsê nava vê gotinê da ne:

“Bona wê yekê ez tînim bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gur bikî, ya ku bi destdanîna min te ra hate danînê. Çimkî Xwedê ruhekî tirsê neda me, lê Yê qewatê, hizkirinê û xwegirtinê”.

B Tîmot’êyo. 1:6,7

Bi gilîkî mayîn, Pawlos digote Tîmotêyo: “Pêşkêşa ku ji Xwedê hatiye dayînê, rûyê tirsê da temirîye”. Bêyî guhastina fikirê ez dikarim bêjim: “Tîmotêyo! Rûyê tirsê da pêşkêşa ku ji Xwedê da hatiye dayînê, temirî dimîne”. Bawarmendên tîrsonê serkarîya nava ruhê xwe da önda dikin. Û pêşkêşa wana, karebûna Xwedêye nava wanda, ne aktîve, ditemire. Neniherî wê yekê, wekî ew yek pêşkêşe, lê ew kar nake, naxebite.

Wextê ku ew serwêrê Mîçiganê gote min, wekî serwêrên pesindayînê difikirî, ku ez gelekî berk nêzîkî wan dibim, ez tirsîyam. Wî çaxî pêşkêşa Xwedê destpêkir nexebite û bin rûnkirinêda min

usa xeberda, mînanî 18 qulixên derbazkirî.

Tiştêkî kivş bû, wekî emirê Xwedê çûbû. Tevhevbûn destpê bibû, min serxwebûna xwe unda kiribû û min nedixwest miqabilî meriva derketama. Bona çi?. Çimkî ez tirsîyî bûm û min serwêrtîya ji aliyê Xwedê da dayî dida girtinê.

Şirovekirina tirsê

Niha em binhêr'in, ku şirovekirina xebera "tirs" çîye?. Ferhenga Ok'sfordê ye înglîzî xebera "tirs" vî cûr'eyî şirove dike:

1. meriv dibe şermoke,
2. tirsê têkî dilê xwe,
3. bitirse.

"Ferhenga akadêmîkî, ya Mêrrîan-Wêbstêr" xebera "tirs" çawa mecbûrkin, bi rîya gefxarinê hukumkirinê dide kivşê.

Ferhenga Oksfordê ye înglîzî xebera "tirs" vî cûreyî şirove dike:

1. kirineke tirsandinê,
2. halekî tirsê,
3. zeftkirina bi rîya zordarîyê û gefxwerinê, mecbûrkirina bona pêşgirtina tiştêkî.

Problêma tirsê ewe, wekî te mecbûrkin, ku tu kar nekî, bi wê yekê bikevî binê hukum. Tirs dixweze te bicivîne ser hev û tu tirsîyîbî. Eger nava hinek wedeyî da te bi wî cûreyî kirine bin hukumê xwe, wî çaxî tu bûyî xulamê wî merivî, yê ku te tirsandîye.

Bi we'dê dirêj tu aza nîbûyî, ku xwestina Xwedê bikî, lê te xwestinên wî merivî kirine, yê ku te tirsandîye.

Dêmek, pêşkêşa Xwedê- karebûna Wîye ruhanî, wî çaxî sekinîye, kar nekirîye. Bi wê yekê serwêrtîya te ji destê te hatîye hildanê û ew yek miqabilî te û yên bin hukumê te da hatîye xebitandinê.

Hîmê dudilîbûnê tirse, koka kîjanê jî nava dijminê me- cinda-

ne. Hema ewe ku tirsê pêşda tîne /Xebera 10-a, ya Destpêbûn:3:1-10/. Cinê hicûmî ser fikirên me bike, bi rîya qeretîya, yan jî prosêsa û merivên bin hukumê xwe da miqabilî me bide xebatê, ku me bitirsîne. Bi gilîkî nêta cin tenê yeke. Me bike bin kontrola xwe û kirinên me bide sînorkirinê.

Gelo Êlîyas tirsîya?

Êlîyas pêxember bi qewateke mezin dixebitî. Ew li ber padişayê xirab sekinî, yê ku ji Xwedê neditirsîya û elam kir: “Nava van salada baran gerekê tunebin...” /G Padişa. 17:1/.

Ew ji padişê bêxwedê neditirsîya. Nava çend salên pêşîyê da Êlîyas emirê nebînayî da derbaz kir. Pêşda qarqarka xwerin didane wî, paşê jinebîkê ew xweyî kir, xwerina kîjanê tu cara xilaz nedibû, nenihêrî wê yekê, wekî li dor-bera xelayî bû. Kurê jinebîyê nişkêva mir û Xwedê duayê Êlîyas bihîst û ew ji nava mirîya rabû. Êlîyas merivekî bi qulixa qewat bû.

Wedekî dirêj şûnda ew dîsa li ber padişê sekinî. Padişê Êlîyas bona wê yekê, ku baran tune bûne û xelayî pêşda hatîye, gunekar kir û gote wî: “Ev tu yî, çetinaya Îsraêlê?” /G Padişa. 18:17/.

Êlîyas got: “Min bona Îsraêlê çetinayî pêşda neanîne, lê tu û mala bavê te ew yek kirine, wekî te gotinên Xudan hiştin û peyî Bahaga diçî” /G Padişa 18:18/. Paşê ewî emirî ser padişê kir, ku 850-î pêxemberên Bahag û Astarovt berevke û bibe li ser çyayê Karmêxosê, tevî temamiya miletê Îsraêlê.

Ewê roja dozê temamiya Îsraêlê berev bû, ku bivîne kîjan Xwedê yê raste. Êlîyas bangî pêxembera kir, ku bona xwedêyên xwe qurbanê bidin. “... Ewê Xwedê be, yê ku bi agir cabê bide” /G Padiş. 18:4/, Êlîyas got.

Xudan Xwedê bi agir bersiv da û cimeta Îsraêlê deverû ket û berbirî Xwedê bû. Peyîra bi emirê Êlîyas wana 850-î pêxemberên qelp kuştin.

Paşê Êlîyas elam kir, wekî bi duakirina germ û berbirîbûna berbi Xwedê baranê hebin. Peyî çend deqara ezman reş bû û baraneke gur

hat. Wextê ku Akaab revî sera xwe, destê Xwedê hate ser Êlîyas û ew ji hespê Akaab leztir çû.

Ev yek rojê ji emirê Êlîyas bû. Cimet paşda vegeerîya, merivên xirab hatine kuştinê, xelayî derbaz bû. Êlîyas dikaribû dengê Xwedê guhdar bike û anegorî wî dengî kar bike.

Ji alîyê jina padişê da zêrandî

Hema ewê rojê jî jina Akaab- Îzabêlê bihîst, ku çî hatîye serê pêxemberên wê û cab li ser Êlîyas şand: “Xwedê vî cûreyî eger bikin û ji vê yekê zêdetir jî bikin, yeke rojtira mayîn vî çaxî ezê te dewsa tu yekî jî daneynim”/G Padiş. 19:2/. Îzabêl li ser Êlîyas gelekî hêrs ketibû, çimkî ew pêxember yên wê bûn, kîjana gotinên wê bela dikirin. Niha binihêre, ku Êlîyas caba çawa da:

“Bi dîtina vê yekê, ew rabû û çû, ku xwe xilazke û gihîşte Bêrsabêya Cihûda û xortê xwe li wir hişt. Ew rojê nava qûmistanêra çû- hat, cîkî rûnişt û bi dil xwest bimire û paşê got: “Xudan, îdî bese ruhê min ji min bistîne, çimkî ez nava bavada yê nebaşim”.

G Padiş. 19:3,4

Hema wê rojê jî Êlîyas nava şerkarîya mezin da bû, ew ji emirê xwe direvî. Êlîyas ji Îzabêlê awqasî tirsîayî bû û gumanbir bibû, wekî dixwest bimira. Meremê Îzabêlê ew bû, ku Êlîyas bitirsîne, bona ku ew nikaribe meremê Xwedê mîaser bike. Ewê dixwest hukumê Êlîyas ji ser milet bide hildanê, wî unda bike û ji rê dûrxe. Neniherî wê yekê, wekî Îzabêlê nikaribû Êlîyas bikuje, ewê usa dikir, ku wî bitirsîne, bona ku ew bireve û bixweze bimire. Rûyê nezanbûna xweda, Êlîyas wî cûreyî tevî programa Îzabêlê hevkarî dikir. Eger Êlîyas bikaribûya ew yek diha zelal bidîta, ewê tu cara nerevîya.

Nîşanên tirsê

T'evhevbûn, gumanbirî ruhê tirsêva girêdayîne. Meremê wê yekê ewe, wekî te mecbûr bike, ku tu pêşeroja xwe unda bikî. Wî çaxî hemû tişt usa tê kivşê, wekî tu difikirî, ku hemû tişt çetine û nikarî çetinaya alt bikî. Eger tu carekêra pirsêd wî cûr'eyî safî nekî, ewê wî çaxî bibe menî, wekî tê tiştên usa bikî, çi ku teyê pêşda nekira, eger tu bin hukumê tirsê da nîbûyayî. Hema eve meremê tirsê.

Ez qewimandinên wî cûreyî guvtugo dikim û wê yekê texmîn dikim, çi ku Êlîyas li ser xwe texmîn dikir. Dewsa femkirina wê yekê, ku tirs çi cûreyî dixebite, ez li oda mêvanxanê da rûniştibûm û min miqabilî gumanbirîyê şer dikir. Bona min hewaskar bû, ku ez kîme û nava kirinên minda çi tiştên rehm hebûne. Fikirên vî cûreyî usa jî peyî qulixkirina şebeqê ra dihatine cem min.

Wedekî usa hebû, wextê ku min nava temamîya rojê da nikaribû tu tiştî bikim. Ez ji wê giranîyê aza nebibûm. Min dua dikir û min texmîn dikir, wekî hazirîya Xwedê tunebû. Hema xût mînanî Êlîyas min guhdarîya xwe li ser xwe dabû berevkinê.

Min xwe çawa merivekî nekardar texmîn dikir û ez difikirîm, wekî qîmetê qulixkirina min tune. Hema bona wê yekê jî Êlîyas digot: “Xudan, îdfî bese, ruhê min ji min bistîne, çimkî ji nava bavada ez yê nebaşim” /G Padiş. 19:4/.

Nava evê roja gumanbir da Xwedê nîşanî min kir, ku Êlîyas çawa ji Îzabêlê tirsîya bû. Bi kutasî min fem kir, wekî ez jî hema nava wî halî da me. Ruhê tirsê dixwest min ji wê yekê paşda bigre, çi ku Xwedê bona min şandibû, ku ez wê yekê bikim. Li wê civînê merivên usa hebûn, wekî ew gotinên tobekirinê û pîroz dilê wan nîbû, kîjan min ji Xwedê anîbûn.

Bi vî cûreyî min destpê kir koka wan nîşana bigerim, miqabilî kîjana min temamîya rojê şer dikir. Ew yek ruhê tirsê bû. Min bi mêrxasî berxwedayîna hukum qelaşt û min texmîn kir, ku ez ji tevhevbûnê û gumanbirîyê azabûm. Hema ewê êvarê civîna me gelekî bi qewat derbaz bû. Paşê ezê şirove bikim, ku çawa miqabilî ruhê tirsê derkevin. Lê niha were em dîsa emirê Êlîyas binihêrin, ku bivînin çawa dikarin wî ruhî naskin.

Tu li vir çi dikî?

Êlîyas ji ewê serwêrtîya xwe wî çaxî derketibû, wextê ku nikaribû miqabilî tirsê ji Îzabêlê derkeve. Çawa feydayê wê yekê, pêşkêşa wîye bona qulixa bo millet, hate fetisandinê û Êlîyas alîkîda diçû, kîjan xwestina Xwedê nîbû. Ew tê bêjî merivekî başqe bû, çimkî ew ji dozê direvî, nenihêrî wê yekê, wekî pêşda ew usa nîbû. Ew lap alîkî mayînda diçû, xulamê xwe hiştibû û 40 roja û şeva li ser çîayê Korêbê başqe bibû. Wextê ku ew kete şikevtê, gotina Xwedêye ewlin ev bû: “Êlîyas, tu li vir çi dikî?” /G Padiş. 19:9/.

Tu dikarî bînî ber çevê xwe?. Gumana Êlîyas unda bibû, ew nava 40 rojêda ji revê sist bibû û gumanbir bûbû. Lê Xwedê dipirse: “Tu li vir çi dikî?”. Bi vê yekê Xwedê digot: “Bona çi tu ji tabîya xwe revîyî û te li vir xwe veşartîye?”.

Diqewime tu bifikirî: “Gelo baş nîne, wekî Xwedê milyaketê xwe şand, ku Êlîyas bikaribe 40 roja û şeva bireve. Wî çaxî bona çi Xwedê dipirsî: “Tu li vir çi dikî?””.

Xwedê zanibû, wekî Êlîyas qirar kiribû bireve. Wextê ku meriv dilê xweda qirar dike tiştêkî bike, gelek cara Xwedê îzinê dide ku ew wê yekê bike, nenihêrî wê yekê, wekî ew yek xwestina Wî nîne.

Xwedê wî cûreyî usa jî nêzîkî Bilam bû, wextê ku padişê Mowabê Ballaq tewaqe kiribû, ku bê û nifira li ser Îsraêlê da bîne. Xudan gote Bilam, ku ew neçe. Lê Bilam paşda hat û cara duda ji Xwedê pirsî û tê texmînkirinê, ku dilê Xwedê hate guhastinê. Ewî gote Bilam ku ew here.

Sibetira mayîn Bilam têra kera xwe girêda, ku here. Kitêba Pîroz dibêje: “Bona çûyîne hêrsa Xwedê gur bû” /Jimar. 22:22/. Milyaketekî Xwedê hatibû, ku wî bikuje.

Bona çi Xwedê gote wî, ku here, lê paşê hêrs ket, wextê ku Bilam çû. Xwedê îzin da Bilam here, çimkî Ew haj dilê wî hebû. Xwedê zanibû, wekî Bilam diha gelekî bona qedir û perên Ballaq diçû, lê ne ku bi gotina Xwedê. Wextê ku meriv dilê xweda qirar dike tiştêkî bike, Xwedê wê wî nede sekinandinê, nenihêrî wê yekê,

wekî ew yek xwestina Xwedê nîne.

Hema wî cûr'eyî jî li cem Êlîyas bû. Xwedê dixwest, ku ew vegere û miqabilî Îzabêlê şer bike, çawa ku ewî miqabilî pêxemberên Bahax şer kir. Lê Êlîyas nedixwest miqabilî Îzabêlê derkeve. Ewî dixwest ji bin wî hukumî derkeve. Bona wê yekê jî Xwedê milyaketek şand, ku xwerina lazim bide wî bona rêwîtiya wî. Xwedê hîvîyê bû û wê wan pirsên ji tirsê pêşdahatî safikirana, hema ku ew bighîştâ çîayê Korêbê.

Ewê ku piş vî hemû tiştî sekinîye

Ew karê, (şuxulê), ku Xwedê bi destî Êlîyas destpê kiribû, wê bi temamî nehata sêrî, eger Êlîyas miqabilî Îzabêlê derneketa. Îzabêlê koka problêmên Îsraêlêye hîmlî bû. Kitêba Pîroz dibêje: “Yê mînanî Akaab tune bûne, kîjanî bona xirabkarîya ewlin li ber çevê Xudan xwe bifrota, wekî jina wî Îzabêlê ew kire nava şaşîyê” /G Padiş. 21:25/.

Xudanê tevî Êlîyas bûya, çawa ku ew li ser çîayê Karmêxosê tevî wî bû, lê ew gerekê nerevîya. Lê Êlîyas ji Îzabêlê tirsîa bû û ji serwêrtîya xwe derketibû. Pêşkêşa wî temirî bû.

Niha binihêre, ku Xwedê peyî wê pirskirinê ra çî dîke, wextê ku ji Êlîyas pirsî, ku ew li wir çî dîke.

“Xudan gote wî: “Bi rîya xwe paşda vegere Damişqê û wextê ku tu bêyî, Ezayêl çawa padişê Aşûrîya bide rûnkirinê. Kurê Nemesî Hêwû jî çawa padişê Îsraêlê bide rûnkirinê û kurê Sepetîê ji Abêlmaûlaê Elîşa dewsa xwe bide rûnkirinê. Paşê ewê ku ji şûrê Ezayêl xilazbe, wê Hêwû bikuje, lê yê ku ji şûrê Hêwû xilazbe, wê Elîşa bikuje””.

G Padiş. 19:15-17

Guhdariyê bide ser wê yekê, wekî Xwedê gote Êlîyas, wekî ew dewsa xwe Elîşa çawa pêxember bide rûnkirinê, lê Hêwû jî çawa

padişê Îsraêlê bide rûnkirinê. Du merivên Xwedê ye mayîn hebûn, yên ku ji Îzabêlê nedir'evîn. Ewana gerekê borcdarîyên Êlîyas bi-qedandana.

Şuxulê Êlîyas ji wî çaxî da destpê kiribû ji wî meremî dûrkeve, wextê ku ew ji tirsî Îzabêlê revî. Bîr bine, wekî Îzabêl nava Îsraêlê da menîya hukumê xirab bû. Eger li ber hukumê rêberêkî şaş ber xwe nadin û nadine sekinandinê, wî çaxî, hinek wede şûnda, merivên bin hukumê wîda jî bi xirabîyê tijî dibin.

Îsa ev pînsîp da hînkirinê: “Lê belê, tu kes nikare bikeve mala mêrxasekî û hebûka wî talanke, eger pêşîyê wî mêrxasî girênedê. Gava girêda, hingê wê bikaribe mala wî talanke” /Marqos. 3:27/. Merivê mêrxas serwêre, mala wî govek, yan jî têtîtorîya hukumê wîye, hebûna wî, rezê hukumê wîye. Niha li ser hîmê vê şirovekirinê careke mayîn wê yekê bixûne, çî ku Îsa got:

“Lê belê, tu kes nikare bikeve mala mêrxasekî û hebûka wî talan bike, eger pêşîyê wî mêrxasî girênedê. Gava girêda, hingê wê bikaribe mala wî talanke”.

Marqos. 3:27

Diqewime tu bêjî, wekî Akaab rêber bû, lê Êlîyas ji wî neditirsîya. Him erê, him jî na. Akaab bi navê serwêrtîyê hatibû dinîayê, lê ewî serwêrtîya xwe dabû jina xwe. Bi vî cûreyî jî nava goveka ruh da Îzabêl “merivê mêrxas bû” û ewê cimeta Îsraêlê nava kerepaştîyêda xweyî dikir. Rûyê hukumê Îzabêlê da bû, wekî cimeta Îsraêlê, xêncî hevt hezar meriva, ji hebandina Xwedê ye rast dûrket. Hukumê Îzabêlê ma, çimkî ew rastî berxudanê nehat.

Ez gelek cara rastî tiştên wî cûreyî hatime. Hene meriv, ku xweyê navê serwêrtîyêne, lê ew bin hukum û tirsî yên mayîndanin, îlahî wana, yên ku nêzîkî wanin. Ew meriv, wextê ku dixebitin, nayêne kivşê, ew ji piş dikê serwêrtîyê serwêra dikan.

Vî cûr'eyî usa jî nava malbetada diqewime. Dê û bav ji zarokên xwe ditirsin, mêr ji jinên xwe ditirsin. Malxwên wî cûreyî malbetên

xweda nabine serê malbetê. Bona serwêr şêwirdariya tevî dor û bera ferze- him nava malbetêda û him jî nava qulixê da. Feqet diha gelekî ferze, wekî serwêr nava serwêrtîya xweda bimîne, ku bi wê yekê bi-karibe qulixî malbeta xwe bike û malbetê xweyî bike, pêra jî qulixa xwe mîaser bike, bi xebitandina pêşkêşa ji Xwedê da dayî.

Eger tu serhatîya Êlîyas dîsa bixûnî, tê bivînî, ku peyî wê yekêra wextê ku Êlîyas bona xilazkirina emirê xwe revî, çi hate serê wî. Şuxulê ku Êlîyas destpê kiribû, îdî qîmetê xwe unda dikir. Akaab dîsa li ser cimeta xwe hukum dikir. Hukumê Îzabêlê li ser mêrê wê û padişatîyê mezin dibû. Hebandina Bahaq hate dasekinandinê, nenihêrî wê yekê, wekî Êlîyas miqabilî pêxemberên wî şer kir û temamiya millet qewata Xwedê qebûl kir.

Wextê ku Êlîyas ji Îzabêlê revî, bi wê yekê ewî usa jî mêrxasîya cimeta Îsraêlê tevî xwe bir. Akaab mir, lê her du kurên wî, peyî wî ra, padişatî kirin û dîsa cimeta xwe berbi kerepaştîyê birin /G Padiş. 22:51, D Padiş. 9/.

Du merivên ku serwêrtîya xwe tesmlî nekirin

Êlîyas ji rêderketinê û kerepaştîyê direvî. Rûyê wê yekê da jî Xudan gote wî, ku ew du meriva bide rûnkirinê, yên ku wê miqabilî wê jinê derketana. Ji wana yek Hêwû bû, yê ku Îzabêl kuşt /D Padiş:9:30-37/. Wextê ku Îzabêlê cêriband Hêwû bin kontrola xwe da xweyke, evê axirîyê nexwest bikeve bin hukumê wê. Îzabêl rastî berxudanê hat û hate kuştinê, hukumê wê jî ket /D Padiş. 10/.

Hêwû û merivên wî peyî wê yekê ra hemû 70 kurên Akaab kuştin. Ewî usa jî ew merivên ku peyî Bahaq diçûn, berev kirin û ew qir kirin. Hêwû kete paristgeha Bahaq û hemû eşîayên wa gotî “pîroz” şewitandin. Merivên wî heykelên Bahaq xirab kirin û paristgeh jî hedimandin.

Xwedê zelal gote Êlîyas: “Ewê ku ji şûrê Hêwû xilazbe, wê ji alîyê Elîşada bê kuştinê” /G Padiş. 19:17/. Niha dew ji her dua jî dihate kirinê, ku vî hemû tiştî bidine tomerîkirinê, bona çi Êlîyas

hatibû şandinê. Wextê ku Xwedê gote Êlîyas, ku Elişa dewsa xwe bide rûnkirinê, menî ew bû, wekî Êlîyas rûyê tirsêda tabîya xweye serwêrtîyê tesmlî kiribû, lê Hêwû û Elişa serwêrtîya ji Xwedê stendî nedane tu kesî, wî çaxî pêşkêşa Xwedê temirî nîbû û millet ji hebandina Bahaq xilazbû.

Wextê ku em ditirsin, bi wê yekêva em tabîya serwêrtîya xwe tesmlî dikin. Wî çaxî pêşkêşa, ku bona qulixkirina bo Xwedê destpê dike bitemire û em bêyî femdarî disekinin û dikevîna nava tirsê.

Nava Kitêba Pîroze Kevin da gelek serhatî hene, ku çawa meriv paşda vekîşîane, wextê ku bin hukuma da tabîyên xwe tesmlî kirine. Çawa ku Pawlos dinivîsî: “Ev hemû tişt çawa meselên gotî dihatine serê wan, lê bona me ku em axirîya van dewra da dijîn, çawa şîret hatine nivîsarê” /A Korint’î. 10:11/. Wî cûreyî jî nava nama bona Romaya hatîye nivîsarê:

“Lê çi ku pêşda kitêbê da hate nivîsarê, bona hînbûna me hate nivîsarê, wekî em bi sebirê û wan gotinên nivîsarava, ku bîne didine ber me, xweyîgumanin”

R’omayî. 15:4

Nava vê kitêbê da ez gelek serhatîya ji Kitêbên Pîroze Kevin û Teze tînime ber çeva, çimkî meselên ji Kitêba Pîroze Teze bêyî meselên ji Kitêba Pîroze Kevin wê bi temamî neyêne femkirinê. Serê kitêbêye mayîn da hûnê bivînin, ku çawa tirs çetinaya pêşîya şuxulê Xwedê pêşda tîne, ne tenê nava emirê serwêr da, lê nava emirê wan meriva da, bona kîjana ew qulix dike.

*Meriv ji çî ditirse, diha qedirê wê yekê digire, ne ku
qedirê Xwedê*

Ji tirsê destxweçûyî

Tirs nava goveka ruhda me seqet dike. Ew dibe menî, ku em bin hukumên başqeda tiştên ku em qebûl nakin, qebûlkin, kîjan me li ser tabîya me, mehkem nagire.

Meseleke girêdayî vê yekêra meriv dikare serhatîya Hêxî û kurên wî bîne ber çav. Hetanî ku Îsraêl bibûya padişatî, ew ji aliyê hakimada dihate serkarîkirinê, kîjana wextê krîzîsa dîroka mîlet Xwedê bilind dikir.

Anegorî cûrê Kitêba Pîroze Dêyk, Hêxî hakimê Îsraêlêyî 15-a bû. Ew ne tenê hakim bû. Ewî li Îsraêlê 40 salî hakimtî kir. Niha werin em binihêrin, ku dor- berê Îsraêlêye ruhanî salên rêberîya Hêxî çi cûreyî bû:

“Û wan roja gotina Xudan cuda bû...”.

A Padiş. 3:1

Li vir “gotina Xudan” ji Kitêba Pîroz nîbû, çimkî ya îsraêlîya Toran bû. Nava vê gotinê da eyantîya ji Xwedê tê kivşkirinê, ya ku nava rê û progiramên Xwedê da ye. Li vir jî tenê bîranîneke dûr dima, ku Xwedê çawa eşkere tevî cimeta Xwe xeber dida. Xudanê kitêbê

wî çaxî xwe ker dikir. Dengê Xwedê car- carna dihate guhdarkirinê.

Dêmek, Xwedê bona çî awqas xwe ker dikir. Caba vê yekê em nava kitêba Padişatîyê, serê duda da divînin:

*“Hêxî gelekî kal bibû û guhdarîya wî hemû tiştî dikir,
çî ku kurên wî danîne serê cimeta Îsraêlê û çawa tevî
komên jinaye berevbûyî radizan”.*

A Padiş. 2:22

Kurên Hêxî Vopnî û Pênêhês ji rîya xwe derketibûn. Ewana ne tenê tevî jinên Îsraêlê, lê usa jî tevî wan jina radizan, yên ku dihatin bona qulixkirinê, li kîderê hazirîya Xwedê hebû. Gelo ewana jî Xwedê neditirsîyan?. Rêderketina wana tenê bi wê yekêva nedihate sînorkirinê. Kurên Hêxî usa jî bi mecbûrkirina meriva goştê bona qurbanê anî ji wana distendin. Bi vê kirinê wana him bawarmend û him jî Xudan talan dikirin, çimkî goşt ne yê wan bû. Ew bû menî, wekî cimeta Îsraêlê qurbana bona Xudan bendî tiştêkî daneyne. Vopnî û Pênêhês bona cimeta Îsraêlê kevirên giran bûn. Bi kirinên xwe ew bûne menî, wekî cimet li ser tiştên Xwedê hêrskeve.

Hêxî zanibû, ku kurên wî çî dikirin, lê ewî ew dûr nedixistin, tenê ewî sivikayî dida rastkirinê: “Bona çî hûn tiştê vî cûreyî dikin, çimkî ez derheqa vî hemû tiştî da gotinên xirab ji devê cimetê dibhêm. Lawên min, ew ne tiştêkî başe, ku ez derheqa we da dibhêm. Hûn cimeta Xudan dikine nava şaşîyê” /A Padiş. 2:23,24/. Kurên wî layîqî gotinên hê zêde bûn, lê ewî bi sivikayî digote wana. Vopnî û Pênêhês gerekê ji tabîyên xwe bihatana dûrxistinê, çimkî dilê wane tobekirinê tune bû.

Milyaketekî Xwedê hate cem Hêxî û got: “Hûn bona çî qurban û pêşkêşên Min heram dikin, kîjan Min bona mala Xwe başqe kiribûn. Tu qedirê kurên xwe ji Min zêdetir digrî...çimkî Ezê pesinê wana bidim, yên ku qedirê Min digrin û Ezê wana heramkim, yên ku Min bendî tiştêkî daneynin” /A Padiş. 2:29,30/.

“Pesindayîn”, “qedirgirtin” dide kivşê “qedirê yekî bigrin, navê wî bilindkin”. Wextê ku Hêxî nexwest miqabilî wan derkeve û şîreta bide kurên xwe, bi wê yekê ewî da kivşê, wekî ewî qedirê kurên xwe diha digirt, ne ku yê Xwedê. Bi femkirin, yan jî bêyî femkirin ew tesmîlî wana dibû, ên ku ew ditirsandin. Eger ew tirsîayî nîbûya, ewê tevî kurên xwe cûrekî mayîn xeberda.

Diha dereng Xwedê tevî Samûêl derheqa Hêxî da xeber dide: “Min eşaretî da wî, wekî mala wî gerekê heta- hetayê gunek’arkim, wekî ew tiştên ku kurên wî dikin, nifira tînine ser xwe û ew jî miqabilî wana dernakeve” /A Padiş. 3:13/.

Gotina Xudan ya hertimî nîbû û xirabkarîyê li wir padişatî dikir, çimkî Hêxî jî kurên xwe ditirsîya. Ewî serwêrtîya xwe unda kiribû û karebûna wîye gunekarkirina bi heqîti û qulixkirina bona Îsraêlê jî wî dûrketibûn. Meremê Xwedê hatibû teribandinê. Dijminên Îsraêlê jî hemû alîava qewat bibû, li hundurê welêt ruşetxwerinê padişatî dikir. Wextê ku serwêr serwêrtîya xwe dihêlin, ewên bin bandûra wanda dizêrin.

Gelo ev hal bo te nase?

Ew yek zulme, wextê ku bav ji zarokên xwe ditirsin. Wextê ku ez serwêrê cahila bûm, malbetên mesîhîya usa dihatine cem min, kîjan bona alîkarîyê tewaqa dikirin. Min xortên usa didîtin, kîjan dê û bavê xwe bendî tiştêkî danetanîn, wana ra bêyî qedirgirtin xeber didan. Dihate texmînkirinê, wekî dê û bav hêrsa wan radikirin. Min li ber çavê dê û bavên wan şaşîyên wana rast dikirin, çimkî şaşbûyî bûn û ditirsîyan xwe bidine rastkirinê. Malên wanda krîzîs bû, anarxîayê padişatî dikir. Dê û bava serwêrtîya xwe tê bêjî dabûne zarokên xwe. Li malbetên wan pêşkêşa Xwedêye îzbatkirina qeydeqanûna û mezinkirina zarokên xwedêparêz temirîbû.

Ev pîrsgirêk tenê nava malbetada nîne, lê ew usa jî nava civîna heyê. Ez çûme gelek civîna, ez gerekê xwe mikur bêm,

wekî gelek serwêr ji cimeta xwe tirsîyayne. Atmosifêra li wan civîna ji atmosferê Îsraêlyaye bin serwêrtîya Hêxî cuda nabe.

Serwêrên wî cûreyî tabîya xweye serwêrtîyê tesmlî kirine, lê hukumê Xwedê jî temirîye. Serwêr wextê qulixê xeber didin, wextê kîjanê pesindayîn û qedirgirtina mezin heye, lê hazirîya Xwedê yan hindike, yan jî qet tune.

Qulixçî fesal xebardana xwe hazir dike, ku wana bêhurmet neke û miqabilî wan dernekeve, yên ku gurê da nînin, yan jî dikine qalme- qalm û bi hêrs derheqa gumanbirîyê da xeber didin. Ew pêz dixê bona ku tirsax xwe bigre. Feqet nava vî hemû tiştî da emirê ruhanî tune, yan jî ew qet nayê kivşê.

Nava halên vî cûr'eyî da hindik cara hazirîya Xwedê tê kivşê. Raste, pevçûyîn ên emir dibin, lê hazirîya Xwedê tam nîne û gotina Wî mînanî kanîya ava saxlem aza nîne.

Civîna ku meytê sax bû

Sala 1990-î min li civînekê qulix dikir. Li vir meriv difikirîn, wekî ew saxin û tevî Xwedê dilivin. Sibeke roja yekşemê, wextê ku min qulixax xwe derbaz dikir, min texmîn kir, wekî gotinên min tê bêjî paşda dihatine ser çavê min. Tê bêjî li pêşîya min dîwar sekinîbû. Atmosifêra li wir lap cûrekî mayîn bû.

Min tiştêk fem nedikir. Serwêr û jina wî merivne gelekî baş bûn. Kurê wan gelekî hizkirîbû. Ez tev-hev bibûm. Peyî qulixê ra ez çûm, ku tevî wan nan bixum.

Serwêr got: “Con, ez dixwezim pîrsekê bidime te. Li civîna me jin û mêrek hene, yên ku hazir dibin ji hev cihê bin. Ew herdu jî tene qulixê û ji hev dûr rûdinên. Mêrê wê jinê serwêrê meye qeyde-qanûna ye, li civîna me r’astî jineke cahil hatîye û bengî bûye. Ew jin cîguhastî li cem wan bûye û niha ew tevayî dijîn. Ez niha çi bikim?”.

Min guhên xwe bawar nedikirin, çimkî ez difikirîm, gelo ew hewcê şewira mine?. Min zendegirtî ji wî pirsî: “Tu dixwezî bêjî, ku te hetanî niha ew ji civînê dûrnexistîye?”.

“Na, xêr,- ewî cab da,- lê min tewaqe kirîye, ku ew îdî serwêrê qeyde-qanûnê nîbe”.

Nêzîkî sehetekê min tevî serwêr û jina wî qise dikir. Min wan ra gilî kir, ku çawa Pawlos nêzîkî serwêrên civîna Korintîya dibû. Li wir merivek ji rîya xwe derketibû. Pawlos digot: “Û hûn ji kubarîyê hur bûne! Ne gerekê we şîn bikira û yê xweyê vî kirî ji nava xwe derxista” /A Korintî:5:2/. Pawlos digot, wekî wî merivî gerekê ji civînê dûrxin û şirove dikir, ku bona çî gerekê bê dûrxistinê: “Ne qence, ku hûn firmax dibin!. Gelo hûn nizanin, ku hinek hevîrtirşk temamîya şikevê hiltîne” /A Korintî5:6/. Hevîrtirşk nava hevîr da dixebite û dibe menî, ku nan bikaribe bilindbe. Pawlos ev kirinên bêşerm himberî hevîrtirşkê nan dike.

Min gote serwêr: “Te îzin daye, ku guneh nava temamîya civînê da belabe. Xwedê wê ji te dewa hesaba bike, çimkî ew yek wê tevî pezên mayîn jî biqewime. Tu tenê xwerinê didî wana, lê ditirsî wana biparêzî, çimkî tu hiz nakî miqabil derkevî. Herdu tişt jî grîngin. Tu gerekê li ser xwe guman û bi rîya hizkirinê li ber wî merivî bisekinî, lê eger ew carekêra tobe neke, wî ji civînê dûrxê”. Eger em xwerinê nedine pêz, ewê birçîna bimirin. Lê eger em wana neparêzin, ewê undabin. Reng li serwêr û jina wî çû. Jinê got: “Ez nizamim, ku dixwezim nava qulixêda bimînim, yan na, lê çî ku dixwezim bikim, ew hizkirina meriva ye”.

Min bersiv da: “Eger tu wan meriva neparêzî, wî çaxî ew hizkirin ya rast nîne”.

Ew xwe mikur hatin, wekî ew ji hinek endamên civînê tirsîayîne. Wana derheqa problêmên xweda gilî kirin. Nava komê da hinek sazband bi bêqedir nêzîkî wana dibûn. Ez jî xwe mikur hatim, wekî wextê qulixê hinek çetinayî derketine pêşîya min û niha min îdî fem

dikir ku bona çî usa bû.

Êvarê, wextê qulixê, merivekî nedihîşt, ku ez xeberdim, bona ku bi zimanên başqe-başqe berbirîbûnê bide. Min tewaqe ji wî kir, ku ew bisekine û şiroveke, wekî Xwedê bi Xwe bona Xwe çetinaya pêşda nayne. Ewî merivî fem kir û îdî xeberneda, lê wextê ku ew sekinî, gîtarîst ji cîyê xwe banzda, ser minda kire qîrîn û got: “Ezê t’u cara netirsim ku miqabilî /dijî/ xeberdana yekî mayîn derkevim, kîjan îzinê nade, kö Ruhê Pîroz bilive. Ez ji vir derdikevim”. Ewî jina xwe hilda û li ser sazbandekî mayînda kire qîrîn û emir kir, ku ew jî peyî wî here. Ew sazbandê mayîn, jina wî û yekî mayîn hêrs ketin. Tev-hevbûn ketibû nava meriva.

Min carekêra alik’arîya Ruhê Pîroz tewaqe kir. Ewî got: “Derheqa serwêrtîyêda wana hîn bike”. Wextê ku min ew yek kir, edilaya Xwedê peyayî li ser wan meriva bû û qeyde-qanûnê Xwedê îzbat bû.

Wextê ku min xilaz kir, Xudan minra got: “Bêje wî merivî, yê ku sekinî, ku berbirîbûna bi zimana bide û şirove bike”.

Ez berbirî wî merivî bûm:

- Maqûl, eger Hûn dikarin, ez bawarim, Xwedê dixweze, ku hûn ewê berbirîbûnê niha bidin”.

Ewî ew yek kir û usa jî şirovekir.

Ewî merivî destpê kir xeberde: “Xudan wa dibêje: Min li vê civînê pir’anîya guneha dîtîye. Min derheqa wê yekê da nîşanî xulamê xwe kirîye. Guhdarîyê bidine ser xeberên Wî, çimkî ew xeberên Minin”.

Bona gunehê wê civînê hêsr ketine çavên min. Guneh lez bela dibû, çimkî serwêr ji çend merivên mayîn ditirsîya, bona kîjana Xwedê dixwest ku ew hişyarbin.

Ez gelekî şabûm, wextê ku min bihîst, ku serwêr miqabilî wî merivî û ewê jina cahil derketîye, yên ku tevayî diman. Wana her dua jî tobe kiribûn û qîrara derheqa cihêbûnê da qebûl kiribûn.

Serwêrek ji temamiya teşkîla xebatkarên xwe tirsîya bû

Carekê min li civîneke mayîn qulix dikir, li kîderê berevbûn şebeqa roja ledê /yekşem/ destpê bibû û têra hatibû dîtînê, ku wana hetanî êvara çarşemê dûmayîkin /berdewamkin/. Berevbûnên me gelekî baş derbaz bûn. Ewên ku dihatine civînê zêde bûn. Lê êvara sêşemê, hetanî destpêbûna qulixê, serwêr girîya.

- Çi qewimîye?,-min jê pirsî.

- Con, ez çavnebarîyê te nakim. Ez awqasî fe'm nakim, ku bona çi min tu cara heja Xwedê nedîtîye. Ez bi Ruhê Pîrozva tijîme, lê hetanî niha, wextê qulixkirina min tu pêkêşeke Ruh nexebitîye. Tu yek nehafîye qenckirinê, yan jî azakirinê û hemû tişt tê bêjî çetine.

Min destpê kir pirsra bidime wî. Eyan bû,wekî nava teşkîla xebatkarên serwêrda du jin û mêr hene, kîjan ji wî zûtir bi Ruhê Pîrozva hatibûne nixamdinê, ne ku serwêr û wana rê nîşanî serwêr dikirin, ku ew çi bike û çawa bike. Min şirove kir: “Tu gerekê paşda vegeî li ser serwêrtîya ku Xwedê daye te û bêjî wana, wekî tuyî serwêr, lê ne ku ew”. Rojtira mayîn ewî tevî wan jin û mêra xeberda. Ew ne razîbûn û ji civînê dûrketin. Berevbûn hatine paşdaêxistinê û wextê qulixa xilazîyê komeke meriva pêşda hat, ku dua bike, lê Xudan gote min: “Tu gerekê bona wan meriva dua nekî: serwêr gerekê wê yekê bike”.

Serwêr li min nihêrî û min li ser wî hukumê Xwedê dît. “Serwêr,-min gote wî-, Xwedê dibêje, wekî tu gerekê bona wan meriva dua bikî”.

Ewî destpê kir nava wan merivara bireve. Serwêr li wan diket û meriv ji hukumê Xwedê diketin. Hinek hetanî nêzîkbûna serwêr diketin. Hukumê Xwedê gelekî qewat bû.

Keçikeke sazband aza bû. Nava çend deqada hemû merivên wê komê li ser erdê ketîbûn. Ruhê Pîroz qulixî wana dikir. Serwêr zivirî,

carekê li min nihêrî û li ser piştê erdê ket. Bi mecbûrî jina wî qulix da girtinê. Peyî nîv sehetî ra du meriv alî kirin ku serwêr rabe. Wê civînê tu cara tiştên usa nedîtibû.

Hukumê Xwedê rûyê tirsêda nava serwêr da kar nedikir. Ew yek feydayê wê yekê bû, wekî hukumê Xwedê û hazirîya Wî li vê civînê hertim tune bû. Piştî şikênandina hukumê tirsê pêşkêşa Xwedê hate azakirinê.

Serhatîya dîsa vî cûreyî, lê bi ssênareke mayîn

Ez hatime li ser wê fikirê, wekî li çend civîna ev prînsîb bi aqasîva raste, bi çiqasîva nava emirê merivadaye.

Min li civîneke ji welêt der qulix dikir, li kîderê serwêr miqabilî tirsê şer dikirin. Nava temamiya hevtê da min gote wan, piştgirî da wan, ku nava ruhê xwe da qewatbin û navê xweyî bilind, yê nava Xwedê da, bidine xebatê. Peyî wê yekê' a çar meh derbaz bûn, peyî çûyîna minra, endamên wê civînê sê cara zêde bibûn. Ew ji avayê xwe, li kîderê cîyê 400 merivî bû, cîguhastî cîkî usa bûn, li kîderê cîyê du hezar merivî bû. Wextê ku ez hê dereng vegeyîyame wî welatî, serwêr minra got, wekî ew bi xwe û civîna wî ji wî çaxî da hatine guhastinê, wextê ku wana tirs şikênandîye.

Min bi sê rojava, bona qulixê, teglîfî li Atlantayê kiribûn. Roja xilazîyê min derheqa şikênandina qewata tirsê da xeber dida. Serwêr ji wê tirsê aza bû. Ewî got: "Hûn gerekê dîsa bên û hevtêkê bimînin".

Peyî sê hevtîara ez paşda vegeyîyam û me dîsa neh qulix derbaz kirin. Hukumê Xwedê û hazirîya Wî usa qewat bû, wekî hinek hetanî nîvê şevê diman. Nîvê şevê wana mala serwêr ra têlêfon dikirin û dipirsîn, ku çi bikin, çimkî wana hetanî wî çaxî hukumê Xwedê û hazirîya Wî texmîn dikirin.

Peyî vê yekê ra neh meha ser hev, xilazîya her hevtêkê civînê

qulixa hişyarbûnê derbaz dikir. Serwêr min ra têtêlêfon dikir û digot, ku qulixên çawa qewat li civîna wî derbaz dibin. Ewî digot, wekî ji wan berevbûna tu yek mînanî ya mayîn nîbûye. Civîna wan ji 400-î gihîştibû 700-î. Ewî usa jî got, wekî hema wê êvarê , wextê ku min derheqa şikênandina tirsê da xeber dida, nava emirê wî û qulixa wîda guhartineke mezin qewimîye.

Ez li civîneke mayîn bûm. Wextê qulixê serwêr ji cîyê xwe rabû û elameti bela kirin, derheqa qurbandayîna da “hîn kir”. Gotinên wî qet hewaskar nîbûn. Wextê ku peyî qulixê ra me nan dixwer, ewî tenê derheqa fûtbolê da xeber dida. Wî çaxî nanxwerina me jî îdî hewaskar nîbû.

Êvara mayîn Xwedê usa kir, ku ez derheqa şikênandina tirsê da xeberdim. Nîvê xeberdana minda serwêr erdê ket û sistbûn tobe kir, kîjan ewî nava emirê xweda û wextê qulixa xwe qebûl kiribû. Min zanibû, wekî Xwedê nava emirê wîda kar dike, lê min fem nedikir, wekî ew yek wê çiqas wede bikişanda.

Rojtira mayîn ewî min ra têtêlêfon kir: “Con, jina min îdî sehe-teke ku razaye, lê ez ranezame. Em temamiya şevê hişyar bûne, me tobe kirîye, em girîyane, paşê em kenîyane. Paşê hemû tişt dîsa wî cûreyî diwekilî”. Ewê rojê ew çûbûn li cem alîkarên xwe û li ber wan tobe kiribûn, baxşandin xwestibûn, wekî ew çawa pêşikêşê Xwedêyî wî cûreyî nîbûye, kîjan ew gerekê bibûya.

Ji alîkara çend meriv ji civînê dûrketine, wextê ku wana fem kirîye, ku ew îdî nikarin serwêrtîyê li serwêr bikin. Yên mayîn gihîştine wî û piştgirîya wî kirine.

Civîn û ew meriv tu cara vî cûreyî nîbûne. Peyî çar sala ra niha li cem wan vî cûreyîye. Nava van herdu salên xilazîyê da ew xilazîya her hevtê berevbûnên hişyarbûnê derbaz dikan. Wextê ku serwêr minra têtêlêfon kir, gilî kir , ku çawa Xwedê wîra xeber dide û çi li civînê diqewime. Ez çend cara paşda vegeryame wê civînê û her car hal diha baştir dibû. Ewî çend cara minra gotîye, wekî bi saya

azabûna ji tirsê nava emir û qulixa wîda gelek tişt hatine guhastinê.

Azabûna vî cûreyî ne tenê bona serwêra, lê bona temamiya bawarmendaye. Me gelek şedetî stendine, wekî merivên nava govekêd emire cuda-cuda da aza bûne, wextê ku wana zincîrên tirsê şikênandine.

Wextê qulixekê, wextê ku min derheqa şikênandina tirsê da xeber dida, xilazîya berevbûnê jinekê şedetî da, wekî ewê hukumê tirsê texmîn kirîye û tirs ji nava emirê wê derketîye.

Peyî çend rojara ew jin û qîza wê li ser rîya xwe rûyê agirkirinekê da disekinin. Merivên ku êrîş dikin, kîskên jina ji wan distînin û sê cahil dora wan digrin.

Wî çaxî nava wê jinê da mêrxasî bilind dibe û ew destpê dike bi dengê bilind bi zimana xeberde. Cahilê ku sîlih' dêst da hebûye, emir dike ku ew xeberdanê bide sekinandinê. Ew jin dîsa xeberdana xwe pêşda dibe. Ew cahil awqasî nav- hev dikevin, wekî qîza wê jinê pêra dighîne bireve malê û polîsiaêra têlêfon bike. Cahil direvin û tenê kîskê jinê tevî xwe dibin.

Rojtira mayîn mesîhîk qîrar dike pîya here mala dayîka xwe. Ew nava mêsera derbaz dibe û kîskê wê jinê li wir divîne û jêra têlêfon dike. Ew herdu jî şa dibin. Ji kîskê jinê hindik pere kêmbibûn, lê hemû dokûmentên wê jî tê da mabûn.

Ewê jinê gotibû jina min, wekî ewê xeberdanê mêrxasî dabû wê, kîjanê emirê wê xilaz kiribû. Eger berê bûya, ewê bitirsîya, lê niha tirsê wê tune.

Ez şikirîye bona hemû şedetîya didime Xwedê. Ez jî tirsêva girêdayibûm, lê bi saya Xwedê niha ez azame. Aqilmendî û hukumê vê azabûnê ji Xwedê tê û yên dîlketî aza dike.

Me tirs da eşkerekirinê û da kivrîşê, ku ew yek çawa dikare çetînaya pêşda bîne, lê gelek cara jî pêşkêş û hukumê Xwedê bide sekinandinê. Meremê me ewe, ku em tirsê ne tenê bidine eşkerekirinê, lê serbara serda wê yekê bidine şikênandinê.

Berxwedayîna ruhanî dewa piştgirîya ruhanî dike

Ruhê tirsê

Bona fe'mkirina tirsê em gerekê du tişta givtugo bikin. Berê ewlin pirs ewe, wekî tirs ruhe, lê ya duda, wekî ew yek ji Xwedê da nîne.

“Çimkî Xwedê ruhê tirsê neda me”.

B Tîmotêyo. 1:7

Nava vê gotinê da xebera “ruh” bi zimanê yûnanî xebera “pnêûma”-ye, kîjan bona Ruhê Pîroz, ruhê mêriv tê xebitandinê, wextê ku derheqa dûrxistina cina da xeber didin. Tirs tabî yan jî nêzîkbûn nîne, lê ruhe.

Çawa ku me got, tirs ruhe usaye û em nikarin bi fikirdarîyê yan jî bi dereca xwestinê miqabilî /dijî/ wî şer bikin. Bi heyîna tabîya fikirdarîyê tê tirsê alt nekî. Berxwedayîna ruhanî dewa piştgirîya ruhanî dike û ew yek bona goveka ruhe.

Pirs pêşda tê, ku gelo bona çi merivên aqil û bi fîzîkî qewat, bi şer'kirina miqabilî tirsê, gelek cara ji mirovekî yan jî ji tiştekî ditirsin, kîjan bi fîzîkî yan jî bi fikira xwe ji wî sisttire. Diqewime hemû

Tirsê Bişkênin

tişt başe, lê ew nava halekî usada dijî, wekî nava emirê wanda hemû tişt dikare berbi xirabîyê bê guhartinê. Ew meriv temamiya wede û ênêrgiya xwe nava nerehetiyêda dixebitînin û dicêribînin xwe ji tiştên usa dûr bigrin, kîjan dikarin qet neqewimin jî. Ew wedê niha ra nikarin şabin, çimkî ji pêşeroja xwe tirsîayîne. Ew yek ferz nîne, ku derheqa wanda fikira te çiyê, yeke tirsê wan dimîne. Merivên wî cûreyî xweyê ruhê tirsê ne û ew hertim navaşerkeriya tevî sistaya fîzîkî nînin, lê sistaya ruhanîdanin.

Niha em derheqa wan merivada xeberdin, kîjan texmîn dikin, ku hertim dighîjine xwestina xwe. Menî ne yaşê wane, ne jî xwendina wane. Ew dikarin bêyî tabî û serwêrtiyê bin, lê merivên dor-berên wan gura wandanin. Bona çi?. Eva tişteki zelale. Ew bi saya ruhê tirsê serkeriyê li yê mayîn dikin. Ew hîn bûne tirsê bona kara xwe bidine xebatê.

Min tevî merivekî teştê dixwar, bîznêsa kîjanî gulvedida. Ewî minra gilî dikir, ku çawa dijî û çawa bîznêsa wî pêşîya xilazbûna wî kar dikir.

Nava bîznêsa xweda ez dighîştîme her tiştî, wextê ku min meriv nava tirsê da xweyî dikirin. Min hukumê ewê tirsê li ser xwe texmîn dikir, wextê ku ez nava bajêr da digerîyam. Li min xweş dihat, wextê ku meriv ji min ditirsîyan û ez wî çaxî jî dighîştîme xwestina xwe, eger tişteki girêdayî bû qirara şewira bajêr ra. Nava wê yekê da ruhê tirsê hebû. Serk'arên bajêr, nenihêrî tabîya wane bilind û serwêrtiya wan, dil nedikirin miqabilî min derkevin.

Ruhê ku kontrol dike

Êlîyas ji cimeta Îsraêlê neditirsîya, wextê ku wana xwe pêşkêşî hebandina Bael kiribûn. Gelo mêrxasîke çawaye, wextê ku merivek miqabilî temamiya millet derdikeve. Ew neditirsîya, wextê ku miqabilî 850-î pêxemberên derewîn şer dikir. Êlîyas wî çaxî jî nedifikirî, wextê ku padişê Îsraêlê li ser wî hêrs ketibû. Hemû kes

wê nikaribûya wî tiştî bike. Feqet Êlîyas îzin da ku jinek usa wî bitirsîne, ku ew rîya revê bide pêşîya xwe û ew bixweze bimire.

Pisîxolog dikarin bêjin, wekî ew jin ditirsîya, lê eva fikireke siste, çimkî nava cimeta Îsraêlê da t'enê mêr nîbûn. Na xêr, eva şerkarîya ruhanî bû, tevî kîjanê dibûn milet, padişa û pêxemberên feş. Êlîyas nava Îzabêlê da rastî ruhê tirsêye qewat, kontrolkirinê hat, kîjan ne li cem padişê, ne jî li cem pêxemberên feş hebû.

Were em binihêrin, ku Kitêba Pîroz derheqa vê yekêda çi dibêje. Guhdarîyê bide ser qisa Yêhû û kurê Îzabêlê Yoram:

*“Gava Yoram çevv Yêhû ket, jê pirsî: “Te xêre, Yêhû?”.
Ewî lê vegerand: “Wê çawa xêr be, wekî çi qas diçe bê-
namûsî û pîresêrtîya Îzabêla dîya te zêde dibe”*

D P'adiş. 9:22

Ji xebera “pîresêrtî” tu fikira xwe cûrekî mayîn pêşda nebe. Şaş nebe ku tu jineke bi pozê xar bîni ber çavê xwe, kîjan bi gêzîyê difire, pîresêrtîyê dike, jehrê dide xebatê. Meriv bi pîresêrtîyêva mijûl dibe, dixwezî ew jin be, yan jî mêr be, meremê wê cedandina bona kontrolkirinêye. Belê, cûrê pîresêrtîyê, yan jî serwêrtîyê heye, kîjan gazî ruhên xirab dike. Feqet pîresêrtî bi vê yekêva xilaz nabe. Pawlos miqabilî civîna galatîya derdikeve, dibêje: “Gelî galatîyên bêhiş! Kê serê we tijî kir? Ne axir Îsa Mesîh li ber çevê we xaçbûyî hate dîyarkirinê”/Galatî. 3:1/. Ev pîresêrtî ne ew pîresêrtî bû, kîjan jehrê dide xebatê. Pawlos dixwest derheqa wan dersdara da bêje, kîjan ew anîbûne li ser wê fikirê, ku gura wî hemû tiştî nekin, çi ku Xwedê bi cûrê femdarî elam kiribû. Ev dersdar xweyên ruhê kontrolkirinê bûn û ev yek hukumî li ser temaîya civînê kiribû.

Ruhê Îzabêlêyî kontrolkirinê û tirsandinê awqas qewat bû, wekî padişa, rêber û temamîya cimeta Îsraêlê rê dabûne wê. Êlîyas jî teslîmî wî ruhî bibû û direvî, ku emirê xwe xilazke. Wextê ku tu îzinê didî, ku tirs bikeve dilê te, tê edilyê, îtbarîyê, mêrxasîyê,

Tirsê Bişkênin

sebirê, serxwebûnê û bêqeziabûnê unda bikî. Vê navnîşê meriv dikare zêde bike.

Min dîtîye, ku çawa meriv dicêribînin bi saya fikirên baş ji zêrandina tirsê azabin. Ew aza nabin, çimkî karê wan ne ku tevî feydaêd tirsê, lê koka wê heye. Tu dikarî rezên darê jê bikî û ew dar hinek wede dikare bê rez bimîne, lê çawa jî hebe, paşê ewê dîsa bighîje. Darê hetanî wî çaxî rez bide, hetanî ku koka wê qewîn be. Eger tu bicêribîni vî cûreyî hukumê tirsê bişkênî, tê mecbûr bi bidî peyî qewata ruhanîye piş wê.

Ruhê kontrolkirinê û tirsandinê ye li civînê

Civînen meda hene meriv, dilên kîjana li ber Xwedê rast nînin. Ew wan serwêra ditirsînin, ku bighîjine xwestina xwe. Ew awqas wext gura wandanin, çimkî hemû tişt bi xwestina wane. Merivên wî cûreyî direvine civînen usa, li kîderê serwêr sistin.

Li civînen cuda-cuda gelek cara ez rastî tirsê dihatim û min nizanibû, ku ez bona çî miqabilî wê yekê şer dikim, yan jî ew yek ji kîderê tê. Menî eve: “Tirs ruheke, kîjan xwe bi saya merivekî dide kivşê. Kitêba Pîroz eşaretîyê dide bawarmenda, ku cî nedine mîrê cin /Efesî. 4:27/.

Ez dixwezim derheqa hinek cêribandinên xweda we ra bêjim. Min fem kirîye, wekî hinek meriv wextê ku rastî meriva tên, ew cina nava wan merivada digerin. Eger tu dikarî nava hemû tiştîda mîrê cin gunekar bikî, usaye tê bona kirinên xwe cabdarîyê nekişîni. Bi wî cûreyî tê diha gelekî guhdarîyê bidî ser cina, lê ne ku li ser Îsa. Kitêba Pîroz me hîn dike, ku em berbi Îsa binihêrin, lê ne ku berbi cina. Ewe Xudan û xilazbûna bawarîya me /Îbranî. 12:2/.

Ez wê yekê fem dikim, wekî em borcdarin bi jîyîna xwe guhdarîya xwe li ser Îsa bidine merkezkirinê û eger ruhek derê ser rîya me, em gerekê wî bi Xebera Xwedê unda bikin û dîsa peyî Îsa

herin. Alêlûfa!. Bona ku em bi kardarî tirsê bişkênin, gerekê em bizanibin, wekî ew ruheke û eger em wî bendî tişteki jî daneynin, ewê dîsa ji me dûr nekeve.

Êrîş

Ezê we ra derheqa qewimandinekê da gilî bikim, kîjan îzbat dike, wekî tirs ruhe. Li civîneke Başûr min qulixa xwe mîaser dikir. Berevbûna ewlin roja yeksemê bû û ew gelekî bi hukum bû. /Çar sala ser hev em video ya wê qulixê didine xebatê/. Peyî qulixê ra tu yek tişteki tirsîayî yan jî xirab negot. Bi gilîki merivên dora min bi fikira baş berev bibûn. Piştî denê nîvro min fem kir, wekî ez dijî tevhevbûnê û gumanbirîyê şer dikim. Min fem dikir, wekî tişteki rast nîne, lê min nizanibû, ku ew yek ji kîderê tê. Min nîşanên wê yekê nas kirin. Ew jî mînanî wan nîşana bûn, wextê ku min dijî tirsê şer' dikir. Ewê şevê Xudan emir kir, wekî ez li civînê bi serwêrtiya xwe xeberdim. Bi wî cûreyî min bona geleka qulix kir.

Piştî qolixê, serwêr ez birime ofîsa xwe. Ewî got: “Tu nizanî, ku te vê êvarê, wextê qulixê nîşangirîke çawa girtibû”. Ewî min ra gilî kir, wekî jineke ji civînê nîvro gazî wî kirîye û gotîye wî: “Serwêr ez zanim, wekî tu xeberdana wî merivî ra qayîl nînî, ew li ser cimêti gelekî hukum dike. Ez zanim, wekî tê berevbûna bidî sekinandinê, çimki tu mînanî wî nînî. Ezê vê êvarê neyême qulixê, ezê malê bimînim û miqabilî wî merivî dua bikim”.

Bona min îdî zelal bû, ku ev nerazîbûn ji kîderê tê. Min ji serwêr pirsî, ku ewî gotina wê jinê da rastkirinê, yan na?. Serwêr meriveki gelekî belengaz bû û got, wekî ewî usa nekirîye, lê awqasî gotîye, wekî ew gerekê wê yekê tesmîlî destê Xudan bike. Eger serwêr gotinên wê jinê rast bikira û li ser tabîya serwêrtiya xwe bima, ez gumanim, wekî peyî denê nîvro ra hemû tişt wê cûrekî mayîn bûya. Ew tiştên, miqabilî kîjana em dernakevin, wê tu cara neyêne guhastinê. Wextê ku xirabî nayê hesabhildanê, bi wê yekê ew diha

qewat dibe. Me herdua jî ji ev qewimandin bona xwe çawa ders hil-da. Xudan ev cêribandina da xebatê, bona ku bide kivşê, ku ez çawa nava serwêrtîya ruhanî da bimînim û li ber ruhê tirsê çok nedim.

Razalixî Xwedêra, boy Ruhê Pîroz, Yê ku zanibû, ku çi diqewi-me û alî min kir, ku ez miqabilî wî ruhî derkevim, nenihêrî wê yekê, wekî min nizanibû çi diqewime. Serwêr fem kir û ewê yekê çevên wî dane vekirinê. Ew berevbûn bûne berevbûnên salêye here zor. Ez dîsa çûme li wê civînê, ez û serwêrê li wir niha hevline başin.

Pevçûyîneke mayîn tevî ruhê ku ditirsîne û kontrol dike

Carekê li cîkî hêsbûnêyî ji welêt der min qölix derbaz dikir, li kîderê nêzîkî hezar merivî hêsa dibûn. Her roj gerekê sê berevbûn bi-hatana derbazkirinê- dudu şebeqê û yek jî êvarê. Herdu qulixên ew-lin gelekî qewat bûn. Min hertim nava atmosferayê da berxwedayîn texmîn dikir. Peyî qulixa duda ra, temamîya nîvro min oda xwe da derbaz kir, bi şerkirina dijî giranîyê û gumanbirîyê. Min zanibû, wekî ew yek ew ruhe, yê ku ditirsîne û kontrol dike, lê vê carê tu kes dijî min tu tişt negotibû. Feqet ez îdî hîn bibûm, wekî ez ne ku dijî bedenê û xwînê, lê dijî ruhê xirab şer dikim.

Bawarmend hewcene hînbîn, ku çawa nava Ruh da bijîn. Ruhê Xwedê wê e'lamî te bike, ku tu dijî çi derkevî. Bêyî stendina sîlihên dijmin emê guhdarîya xwe li ser hukumên ji der bidine merkezkirinê. Wextê ku min fem nedikir, ku karê min tevî kêye, bona min hewas- kar bû, ku ez bizanibim, ku bona çi miqabilî gumanbirîyê şer dikim û gelek tiştên mayîn... Eger min ev fikir berdewam bikirana, ezê bona qulixê lazim nîbûma, lê ruhê ku ditirsîne û kontrol dike, hema wê yekê jî dixweze. Min guhdarîya xwe dabû ser xwe, lê ne ku li ser wî tiştî, çi ku Xwedê bona wan meriva dixwest.

Nîvro nava şerkarîyê da derbaz bû. Wextê ku êvarê bona qulixê gazî min dikirin, min tercimeçîyê xwe ra got, wekî min nivê rojê da

şerkarî miqabilî tirsê kirîye. Ewî got: “Min jî usa kirîye”. Me dît, wekî me miqabilî hema wê yekê şer kirîye. Wê êvarê min miqabilî ruhê tirsê xeberda, gelek meriv aza bûn.

Rojtira mayîn, wextê ku ez nêzîkî dikê bûm, min texmîn kir, wekî rûnkirin tune. Dihate texmînkirinê, ku Xwedê xwe ker kirîye. Ez çend deqa li ser dikê sekinîbûm, hîvîya Gotina Xudan bûm. Min dua kir û cimetê jî dest bi dua kir, lê ne pêşikêşî, ne rûnkirin, ne jî gotin hebûn, bona ku ez tişteki bikim. Dilê xweda min zanibû, wekî ez nava şerkarîyêdame. Min zanibû, wekî gerekê wan gotina xirabkim, kîjan miqabilî min hatibûne gotinê. Gotina Xwedê dibêje:

“H'emû tiştên ku miqabilî te hatine çêkirinê, gerekê li hev neyên û her zimanek, wekî rabe û te gunekar bike, gerekê bê gunekarkirinê. Eve warê xulamên Xudan û heqîfîya wana ji Mine, Xudan dibêje”

Îşaya. 54:17

Ez dîsa çûme li wê civînê ûer tiptek girêdayî bû qirara pêwira rsîne û kontrol hevline başin. erevbûnêd salêye here zor.

Min destpê kir tirsê bişkênim. Min emir kir, ku hemû gotinên miqabilî min bêne gunekarkirinê. Bona min hewaskar nîbû, ku mirovê derheqa minda çi bifikirin. Ez hîn bibûm guhdarîyê li dilê xwe bikim, li kîderê Ruh xeber dida.

Gotina Xudan mînanî agirkirina sîlih hate cem min. Xwedê gote min, ku cimet gerekê çi bike. Hukumê Xwedê nava du-sê deqa da peya bû. Meriv bi awqasîva bi Ruhê Pîrozva tijî bûn, wekî wana destpê kir bêhemdî xwe bikenin. Livandina Ruhê Xwedê awqas qewat bû, wekî min nikaribû xeberda. Dengên wan meriva hetanî nîvro seheta sisîya nediseqirîn. Terşeke mezin lê ketibû û dilê min şa dibû. Eger ez miqabilî wî ruhê derneketama, eva yeka wê neqewmîya.

Paşê ez ji tercimeçî pê hesîyam, wekî wextê berevbûna jineke qulixçî, ya ku ji qulixê derketibû, nêzîkî serwêrê qulixê bibû, gotibû:

“Bona çi ew meriv gerekê tenê guhdarîya Con Bîvêr bikin, yê ku li vir hemû qulixa derbaz dike. Em usa jî hewcê qulixçîyên başqene”. Ewê jinê bi xwe dixwest qulix derbaz bikira.

Min şedetîyên başqe jî derheqa wê jinê da bihîstin. Wextê qulixa ewê ne bi prînsîpên Kitêba Pîroz cêribandina “azakirinê” kiribû. Mesele, ewê dermanê çeva dabû xebatê û şerav çermê merivên nexweş xistibû. Tu kesî ew nedabû sekinandinê. Serwêrê li wê civînê, bi hinek sînorkirina, îzin dabû wê jinê ku ew qulix bike.

Telebextra, gelek serwêr gelek cara ber tiştên wî cûreyî berda-xustina didine kîvîşê, miqabil dernakevin, çimkî ew difikirin, ku ev rê diha hêsaye. Feqet berdaxustin tu cara jî hêsa nîne, ew gelek cara gelek bihaye.

Peyî berevbûna ra min wî serwêrî ra qise kir û min jê pirsî, ku gelo şedetîyên derheqa wê jinê da rastin, yan na?. Ewî got, ku ew şedetî rastin. Min usa jî derheqa wê yekê da serwêr ra xeberda, ku çawa ewê jinê dewa şirovekirinêye derheqa qulixa minda kiribû. Min gote serwêr, wekî diqewime ewê jinê dixwest wî kontrol bike.

- Te boy çi îzin daye wê jinê, ku qulix bike?.

- Con, min gotîye wê, ku cêribandinêd xwe nede xebatê.

- Tu dikarî wê bidî sekinandinê, wekî ew mêtodên xwe nede xebatê, ruhê li piş wan tişta hela hê civînêda ye. Tabîya dilê jinê nehatîye guhastinê. Çawa serwêr te dixwest edîlayî bê xweykirinê, lê te bi wî cûreyî meriveke bi ruhê ku ditirsîne, danîye ser tabîya qulixê û serwêrtîyê. Ewê yekê îzin da ruhê tirsê, ku miqabilî min şer bike.

Bona ku ez alî serwêr bikim, ku ew bivîne ku çi diqewime, min derheqa qewimandineke emirê xwe da jêra gilî kir.

Min çawa serwêr li kolêcê qulix dikir. Me şevêkê qulixa şikirdayînê û pesindayînê derbaz kir. Ji çevên gelek cahila hêsir dikişîyan. Edîlayî û hazîrîya Xwedê odê da tijî bibû. Wî çaxî hemû kes xwe ker kiribû, xêncî çend cahilên mayîn, yên ku hêdî- hêdî digrîyan.

Nişkêva, cahilekî ku min cara ewlin didît, bi zimanekî nenas xeberda. Peyî wê yekê ra atmosferê odê hate guhastinê. Paşê jina cahile li rex wî, ew jî min cara ewlin didît, bi şirovekirineke nebînayî pêşda hat.

Ez carekê ra hatime guhastinê û min tu tişt negot, çimkî min hazirîya Xwedê li ser xwe texmîn kiribû.

Wextê ku ewê jinê xebardana xwe xilaz kir, atmosferê li wir îdî hatibû guhastinê. Hazirîya Xudan tune bû. Min texmîn kir, wekî îdî derenge, ku ez tişteki bêjim, lê zîyan îdî gihîştibû. Paşê min tewaqe li hemûya kir, ku ew rûnên, min elametyên kurt bela kirin û min xêrkirin berev kir. Peyî wê yekê ra min destpê kir xebardim.

Wextê ku min xeber dida, ez difikirîm: “Emir li kîderê ye? Ez kuda diçim? Bona çi min ew yek got?”. Bona xebardane rûnkirin tune bû û min texmîn dikir ku tişteki tevî min şer dike. Min fem nedikir, ku pêşkêşa Xwedê bona çi temirîbû û lema jî min tewaqe kir, ku hemû kes dua bike. Xudan got: “Ez dixwezim, wekî tu miqabilî wî merivî û wê jinê derkevî”.

Ez fikirîm, wekî îdî 20 deqe derbaz bûne û ez nikarim wê yekê bikim. Min ew gotina Xwedê danî alîkî û ez fikirîm, hinekî jî dua bikim. Wextê duakirinê em dîsa rastî berxwedayîna ruhanî hatin.

Dîsa çend deqe derbaz bûn. Min bi gumanbirî got: “Xwedê, ev çi diqewime?”.

Ruhê xweda min dîsa dengê Xwedê bihîst: “Ez dixwezim ku tu miqabilî wana derkevî”.

Niha jî ewê yekê diha dirêj kişand. Nava xweda min digot, ku ezê wê yekê nekim. Merivên li wir destpê kirin bifikirin, wekî ez hatime guhastinê. Me dîsa deh deqa dua kir û tu guhastin tunebûn. Min qulix bi gumanbirî ser hevda anî.

Wê şevê ez bi dilê teng çûme malê. Min usa jî nedixwest derheqê wê yekêda ji Xwedê bipirsim. Ketime nava nivîna. Rojtira mayîn ez bi ruhekî giran hişyar bûm û derketim, ku dua bikim.

Min pirsî: “Xwedê yê min, êvara derbazbûyî çi qewimî?”. Ewî cab da: “Con min tera got, wekî tu miqabilî wî merivî û wê jinê derkevî”. Paşê gotina xwe zêde kir: “Eger min te danîye li ser tabîya serwêrtîyê, tu bona xweyîkirina serwêrtîyê û qeyde-qanûnên nva qulixê da cabdarî. Ezê wê yekê nekim, çimkî Min îtbarîya xwe te anîye. Wextê ku Min Adem danî nava baxçe, Min gote wî, ku ew baxçe xweyke. Wextê ku mîrê cin hat xirabke, nenihêrî wê yekê, ku Ez derheqa wê yekêda haj pê hebûm, ewê bibûya ne tenê bona Adem, lê temamiya merivatîyê, Ez peya nebûm û Min destê wî ne-xist bona hildana rez. Ez wê yekê hilnadim, çi ku min daye. Min ew cabdarî dabû ser wî. Ew jin û mêr, derheqa kîjanada Min got, ku tu miqabilî wan derkevî, ruhê wan hatibû guhastinê. Wextê ku tu miqabilî wana derneketî, ewî ruhî îzina serwêrtîya qulixê stend. Wextê ku ew yek qewimî, Ruhê Min dûr ket, çimkî te serwêrtîya xwe tesmlî kir”.

Min carekê ra tobe kir û qirar kir, ku ezê tu cara îzinê nedim, ku ew yek careke mayîn biqewime.

Peyî vê yekê ra, wextê ku min ev serhatî serwêr ra gilî kir, ewî fem kir, ku bona çi gerekê miqabilî qulixçiyê wî cûreyî derkevin. Sifetê wî zelal bû, wextê ku ronahîya aqilmendîya Xwedê kete dilê wî. Min piştgirî da wî: “Çawa serwêrê vê cimetê, tu ne tenê bona dayîna xwerina wan hatî gazîkirinê, lê usa jî bona parastina wan. Parastin hema berxwedayîne”.

Min ji wî pirsî: “Tu qet ketî nava halê usa, wextê ku meriva tişteke ji te tewaqe kirîye û te dilê xweda zanibûye, wekî gerekê bêjî “na” lê bona xweyîkirina edilyê te gotîye “erê!”.

Ewî cab/bersiv/ da: “Belê, Con, min òsa kirîye”. Paşê ew fikirî û bi nihêrandineke nava fikira da min nihêrî: “Ew yek feşbûne, usa nîne?”.

Ez pê ra qayîl bûm: “Te rast got, lê feşbûn û berdaxustin ji tirsê pêşda tên”.

Ruhê tirsê

Ewî bona ruhê tirsê tobe kir û lez dûr ket, ku wan pîrsa safî bike, yê tevî wan meriva, kîjana ew tirsandine. Cara mayîn, wextê ku min ew dît, li ber devê wî ken hebû. Ewî şabûna xwe şirovekir û got: “Ez azame”.

Fem bike, wekî meselên şerkarîyêye vî cûreyîye netam çend halên xirab raber dikin. Min wextê bi seda qulixa xeberdaye, wextê kîjana berxwedayîn tune bûye, azaya mezin hebûye. Azayî ya tebyetî ye, lê berxwedayîn cuda ye. Ez texmîn dikim, wekî raberkirina van çend mesela bona kara we ye.

Nenihêrî wê yekê, wekî ev mesele qulixêva girêdayîne, lê prînsîpên wana nava hemû govekên emirda têne xebitandinê, tirs ruhe û ew anegorî hal kar dike. Eger em bicêribînin nava şerê ruhanî da bi sîlihên fîzîkî şer bikin, emê birîndarbin û emê bikevin.

“Belê, raste, em merivin, lê bi merivayî eskerîyê nakin. Çekên eskerîya me ne yê merivayî ne, lê yê qewata ji Xwedê bona wêrankirina tabîya. Em wan şêwira û hemû bilindcîyên kubarîyêye miqabilî zanebûna Xwedê betal dikin û hemû fikira dikine hêsir, elimî Mesîh dikin”

B Korintî. 10:3-5

Bi saya tirsê dijmin êrîşî ser bîhna me dike. Ew bi rîya fikirên pisîxologîyê û baş ji me dûr nakeve. Sîlihê miqabilî tirsê şer’ê Ruhe-bi îzbatî sekinandina li ser Xebera Xwedê ye /Efesî. 6:17/.

Peyîhatina kitêbê ye mayîn da emê derheqa wê yekêda xeberdin, wekî gava ku em miqabilî tirsê derkevin, emê nava xwe da pêşkêşa Xwedê hişyar bikin.

Tirsê bişkênin

*“Xudan alîkarê mine, ezê netirsim, mirovê çi
min bike?”*

Pêşkêşê gurke

Meremê tirsê ewe, ku me usa bike, ku em serwêrtîyê tesmlîkin, pêşkêşên me nexebitin. Peyî wê yekêra em bi qewat û karebûna sînorkirî kar dikin. Wextê ku usa dibe tabîya meye êrîşkirinê werguhêzî ya xweparastinê dibe. Peyî wê yekê ra, wextê ku em fem dikin, wekî em nikarin xwe biparêzin, em li cîhekî usa cîyê xwe divînin, li kîderê bona me başe.

Pêşkêşê hişyarke

Bi vî cûreyî, eger tirs pêşkêşê radizîne, wî çaxî çi gerekê wê hişyarke?

Serxwebûn. Tirs dibe menî, wekî meriv paşda vekîşe, lê serxwebûn hertim pêşda dibe, heta wextê berxwedayîne jî. Gelo merivê tirsîayî çawa dikare serxwebûnê fem bike?

“Çimkî Xwedê ruhekî tirsê neda me, lê Yê qewatê, hizkirinê û xwegirtinê”.

B Tîmotêyo. 1:7

Serxwebûn bi saya fikira saxlem, hizkirinê û qewatê tê. Serxwebûn bi xwe qîmetî nîne. Em hemû jî meriva nas dikin, kîjan bêterbe û li serxwe bûne. Serxwebûna rast ji Xwedê tê. Ew serxwebûn, kîjan bi xeysetê Xwedê kar dike, nava emirê meda pêşkêşa hişyar dike.

Merivên usa hene, yên ku zanin rast xeberdin û rast kar bikin, wextê kö ew rastî berxwedanê nayên, yan jî wextê ku berxwedan qet tune. Feqet berxwedayîna wana dirêj namîne, ew serra tê kivşê. Li ser sifetê merivên vî cûreyî maska kubarîyê, yan jî nezanîye. Koka wan kûr nîne û bayekî qalim bi kutasî wana dikare erdê bixe. Wextê ku hewa xweşe, zelale, tu nikarî bivînî, ku koka darê çiqas kûre, lê wextê ku ba radibe, dar yan kokêva radibe, yan jî karebûna xweye sekinandinê dide kivşê.

Kî diha qewate?

Dawid digot: “Xudan qewata emirê mine, ezê ji kê bitirsim?” /Zebûr. 27:1/. Ewî Xudan çawa kanîya qewata xwe elam kir. Bi zanebûna wê yekê, wekî ji Xwedê qewattir tu yek tune, Dawid bêyî tirs dikaribû bigota, ku ew ji tu yekî natirse.

Ewî ne tenê li ser xwe derheqa li ser xwe gumanbûnê da elam dikir, lê ewî usa jî emirê xwe derbaz dikir. Dawid haj qewata Xwedê hebû, çimkî ewî Xwedê nas dikir. Serxwebûnê mecal dida Dawid, ku ew bi cûrê heq serkarîyê yazîya xwe bike. Werin em salên wîye cahil binihêrin.

Dawid kurê Hêssêyî heyşt a bû. Hersê birayên wîye mezin nava eskerên Şaûlê padişa da qolix dikirin. Dijmin eskerê xwe miqabilî Îsraêlê dabû berevkirinê. Her roj Golîatê mêrxas bang dişandine li ser leşkerên Îsraêlê: “Ji nava xweda merivekî bijbêrin, ku peyayî cem min be. Eger ew bikaribe tevî min şerke û min bikuje, wî çaxî emê bibine xulamên we, lê eger ez altkim û wî bikujim, wî çaxî hûnê bibine xulamên me û qulixî me bikin” /A Padiş. 17:8,9/.

Anegorî qeyde-qanûna, îsraêlîya gerekê bijartina bona şer bi-

kirana, lê Golîyat' leşkerekî sade nîbû. Anegorî hinek hesaba, bejina wî nêzîkî sê mêtîr û nîv bû. Sepeta baskêtblolê bîne ber çavê xwe. Serê Golîyat bi 50-î santîmêtra ji wê sepetê bilindtir bû. Ew ne tenê awqas gir bû, lê usa jî şerkarê cêribandî bû. Tîrkevana wî tenê hevt kîlogirama bû. Kincê wîye eskerîyê ji bronzê bûn û nêzîkî 57 kîlogirama bûn. Şûr û mertalê Golîyat nêzîkî sed kîlogirama bû. Kitêba Pîroz dibêje: “Wextê ku Şaûl û temamiya Îsraêlê ev gotin bihîstin, gelekî tirsîyan” /A Padiş. 17:11/.

Dawid, yê ku pez diçêrandin, bavê wî şandibû, ku xwerinê hersê birayên xweye mezin ra bibe û binihêre, kô ew çawanin. Wextê ku ew xwerinê tesmlî dike, ew direve ku birayên xwe bivîne. Zûtirekê, roja 40-î, Golîat derket, ku qerfê xwe îsraêlîya bike.

Dawid ji dîtina xwe zendegirtî mabû, lê ne ku ji kirina Golîat, lê ji xwexweykirina birayên xwe û hemwelatîyên xwe: “Hemû merivên Îsraêlê wextê ku ew meriv dîtin, gelekî tirsîyan, ji wir revîn” /A Padiş. 17:24/. Dawid ji xwe dipirsî: “Wana bîr kirîye, ku Kî alîyê meye. Ew miqabilî me dernakeve, ew miqabilî Xwedê derdikeve”.

Bi gilîkî Dawid li ser xwe bi guman pirsî: “Evê nesunetkirî kîye, wekî miqabilî eskerê Xwedê yê sax derdikeve” /A Padiş. 17:26/. Birayên wî şerm kirin, wextê ku Dawid tîrsa wan eşkere kir. Wana nedixwest gotina birayê xweyî biçûk bibhîsta, bi kîjanê sistbûna wana dihate eşkerekirinê.

Hersê bira li ser Dawid hêrs ketin û fikirîn, ku wî cûreyî ewê bikaribin şerma xwe veşêrin. Birayê mezin, yê ku ji Golîat tirsîyayî bû, cêriband birayê biçûk bitirsîne:

“Û biraê wîyî mezin Êlîab, wextê ku ew yek bihîst, li ser Dawid hêrs ket û got: “Tu boy çî peyayî li vir bûyî û te çend pez jî tesmlî kê kirin?. Ez kubarî û xirabîa dilê te zanim. Tu peyayî li vir bûyî, ku dîna xwe bidî şêr””.

A Padiş. 17:27

Wî çaxî Êlîab bi hêrsketinê mêrxasîya xwe dida kîvşê. Ewî êrîşî li ser xeysetê Dawid kir. Wextê ku meriv tirsîyayîye, ew revê digere,

dixweze ji hukum azabe.

Eger meriv siste, ewê baxşandinê bide, lê eger qewate, wê zû- zû êrîşî li ser wana bike, yên ku miqabilî wî derketine.

Guhdariyê bide ser wê yekê, wekî Êlîab Dawid nava kubarîyê û xirabîyê da gunekar dikir. Êlîab tenê derheqa xweda difikirî, ewî texmîn dikir, wekî Dawid jî mînanî wî ye, lê Dawid yekî usa nîbû. Ew merivekî himberî dilê Xwedê bû. Ew kubar nîbû û li ber Xudan şikestî bû.

Ew merivên ku wî cûreyîne, yên mînanî Êlîab, wê tirsê bidine xebatê ku derewê çawa rastî raberkin. Tu gerekê nava Ruh da bimînî bona ku tu wextê êrîşkirinê wî cûreyî alt bikî /serk'evî/.

Diqewime Êlîab çevnebar bû. Samûêl Dawid çawa padişa rûnkiribû, nenihêrî wê yekê, wekî Êlîab kurê mezin bû. Dihate texmînkirinê, wekî xeysetê wîye rêberkirinê û şerderbazkirinê hebû. Wextê ku Samûêl Êlîab dît, fikirî: “Bi rastî ewên ku ji aliyê Xudan da hatîye rûnkirinê, li ber mine”. Feqet Xwedê ev yek bona dayîna dersa bona Samûêl da xebatê: “Lê Xudan gote Samûêl: “Tu çav bejin- bala wî nekeve, çimkî min ew bona wê yekê haram kir, wekî pirs nava wê yekê da nîne, çi ku meriv divîne, çimkî meriv pêşda li ber çavê xwe divîne, lê Xudan dil dinhêre”” /Padiş. 16:7/.

Niha pirs pêşda tê, dilê kê kubar bû? Xwedê gote Samûêl, wekî Ewê bi nihêrandina bejin û balê Êlîab nebijêre. Xwedê dil dinhêre û wextê ku Xwedê dilda kubarîyê divîne, miqabilî wî merivî derdikeve /Aqûb. 4:6/.

Xwedê Êlîab înkâr kir, çimkî ew dilê xwe da kubar bû. Dêmek nava Êlîab da ew hemû tişt hebû, nava çida ewî Dawid gunekar dikir-kubarî.

Gelek cara tirs te nava tiştên mayîne sistda jî gunekar dike, piş kîjana ew xwe vedişêre. Ewên ku ji derva paqij kar dikin, lê dilê wan paqij nîne, wê hertim êrîşî ser wan meriva bikin, dilê kîjana paqije. Wê yekê jî bîr bîne, wekî Tîmotêyoê dilpaqij tirsîayî bû. Ez

gumanim, wekî li civîna Efesîyê jin û mêrên usa hebûn, dilên kîjana mînanî Êlîab paqij nîbûn.

Îsa gelek cara miqabilî tirsê derdiket. Fêrisîyên ne dilpaqij dicêribandin Wî gumanbirkin. Eger wana bikaribûya Îsa bitirsanda, wî çaxî wana wê bikaribûya li ser wî serwêrtî bikira. Wana digot, ku Îsa xayîne, îçikexure û nava wî da cin heye. Ewên ku wî cûreyî digotin, ji wana gelek wî cûreyî bûn. Bi înkarkirina serwêrtîya wana, Îsa dilên wana dida eşkerekirinê.

Gelo bona çî merivên ku dilên wan nepaqijin, dicedînin merivên ku dilên wan paqijin bitirsînin?. Bi wê yekê ew dixwezin ji gunekarkirinê azabin û serwêrtîya xwe xweyî bikin. Eger ew yek wanra li hev tê, wî çaxî ew tobe nakin. Êlîab zanibû, wekî bi wî cûreyî ewê Dawid mecbûr bike, ku bin serwêrtîya wî da bimîne û ewê jî ji hukumê Dawid azabe.

Dawid merivê tek- tenê bû, miqabilî kîjanî derk'etin. Ew bin hicûmkirinê, êrîşkirine da bû û birayê wîyî mezin jî bi fizîkî diha gir bû, ne ky ew. Bîr bîne, wekî birayên mezin dikarin bona yên biçûk tiştên nebaş pêşda bînin. Eger Dawid xwestina Êlîab nekira, wî çaxî li malê wê bona wî gelek çetinayî pêşda bihatana. Wî çaxî wê gelek wede lazim bûya, ku ewî rastî biparasta. Gelo hêja bû, ku ew yek bikirana?

Ew hukuma tenê nîbû, kîjan li ser Dawid bû. Yên mayîn jî piştgirîya Êlîab dikirin. Wana nedixwest ku bi destî zarokeke sûretsor tirsana wan bihata eşkerekirinê. Bona Dawid wê diha hêsa bûya paşda vekîşîya. Ev yek hema xwestina Êlîab û birayên wîye mayîn bû.

Dawid derbazî alîyê Xwedê bû û tirsana ku miqabilî wî bû, şikênand. Ewî jî Êlîab pirsî: “Niha min çî kirîye...?” /A Padiş. 17:29/. Bi rastî ewî digot: “Gelo çî ku min got, rast nîne?. Mêrxasiya we li kîderê ye?. Ez natirsim. Ew yek ber çavaye, wekî hûn 40 roja ser hev tirsîane û Xwedê gerekê yek bidîta, yê ku wê netirsîya û wê miqabilî evî felestîniyê nesunetkirî şer bikira. Eve menî, ku ez li virim”.

Tirsê Bişkênin

Paşê Dawid birine cem padişê. Şaûl, yê ku ji Golîat tirsîayî bû, Dawid ra got: “Tu nikarî miqabilî ewî felestînî derkevî û tevî wî şer bikî, çimkî tu cahilî, lê ew ji zarotîya xwe destpêkirî merivê şêre” /A Padiş. 17:33/. Himberî gotinên birayê mezin gotinên padişê yê gunekarkirinê nîbûn, lê ew xeber tirsê padişê didane kivşê.

Dawid vî cûreyî caba padişê da:

“Xulamê te pezên bavê xwe diçêrandin û şîer, yan jî hirç dihatin ji wî kerî pez dibirin. Ez peyî wî diçûm, min lê dixist û ji devê wî pez aza dikirin. Wextê ku ew miqabilî min radibû, min ji simêlêd wî digirt, lêdixist û dikuşt. Xulamê te him şîer û him jî hirç kuştine û ev felestînyê nesunetkiri jî bira bibe yekî minanî ji wana, çimkî ew derkete miqabilî eskerê Xwedê yê sax. Dawid got: “Xwedê yê ku ji destê şîer û hirça ez xilaz kirim wê ji destê vî felestîni jî xilazke””.

A Padiş. 17:34-37

Wextê xeberdana tevî birayên xwe û leşkera Dawid li ser xwe bû û ber xwe dida. Paşê wextê ku ewî tevî padişê xeber dida, ewî zanibû, wekî ew berbirî yekî dibe, serwêrtîya kîjana li ser wî ye.

Ewî usa tewaqe ji padişê dikir, çawa ku kur berbirî bavê dibe. Ewî cêribandina xwe raber dikir û şedetiya wê yekê dida, wekî Xudan bû Xilazkirê wî, pêra jî bawar dikir, wekî padişayê biryara rast qebûl bike.

Cabdarî û borcedarîya vê qîrarê ketibû ser padişê. Eger nava şêr da ew binketana, miletê biketa nava koletiyê. Dawid zanibû, wekî eger ewî qirarkira şer bike, Xwedê wê dilê padişê biguharta. Gelekî girînge ku em tevî wan meriva bixebitin, kar bikin, serwêrtîya kîjana li ser me heye. Peyî gotina Dawid ra, Şaûl îzin da wî, ku ew şer bike. Ewî got: “Here û bira Xudan tevî te be”.

Dawid kinc û sîlihên ku Şaûl didane wî, înkâr kirin, çimkî ew

hînî wana nehatibû. Ewî tenê çî ku wî hertim hildida tevî xwe, hilda û çû. Wextê ku felestînî nêzîk bû, Dawid li ber wî merivê gir sekinî. Eger Dawid bitirsîya, wî çaxî ewê ne tenê bibûya menî, ku pêşkêşa Xwedê bitemirîya, lê wî çaxî ewê him emirê xwe unda bikira û welatê wî jî wê bik'eta bin kontrola, hukumê, welatekî mayîn.

“Wextê ku filistînî li Dawid nihêrî, ewî Dawid bendî tişteki hesab nekir, çimkî ew cahilekî sûretsor bû. Filistînî gote Dawid: “Were cem min û ezê bedena te bidime teyredên ezmîn û terewilên deştê””.

A Padiş. 17:42-44

Goliat dicêriband Dawid ne tenê bi girbûna xwe, lê usa jî bi gotinên xwe bitirsîne. Ewî xêncî wan gotina, qîrar kiribû çî bike.

Dawid baş fem dikir ku çî diqewime, lê ew nava qewata xweda û usa jî li ser qewata Kanîyê şikber nîbû.

“Dawid gote Filistînî: “Tu bi sîlihava ser minda têyî, lê ez bi navê Xwedê yê eskerê Îsraêlê têm, miqabilî Kîjanî tu derketî. Îro Xudanê te tesmîlî min bike û ezê te biköjim, serê te jêkim, cinyazên eskerê filistînîya bidime teyredên ezmîn û terewilên dinîayê, bona ku dinîya bizanibe, ku Xwedê yê Îsraêlê heye. Bira hemû kes bizanibe, wekî Xudan bi şûr aza nake, çimkî şer yê Xudane û Ewê we tesmîlî destê me bike””.

A Padiş. 17:45-47

Dawid li ser xwe guman derheqa rastîya Xwedê da elam kir. Cimeta Îsraêlê tenê dîtibû, ku ew meriv bi çiqasîva gire, lê Dawid didît, ku Xwedê çiqas mezine. Merivên Îsraêlê dîtîn, ku çawa Dawid berbi dijminê Xwedê revî û ne tenê xeberdana wîye li ser xwe guman, lê usa jî êrîşkirina wîye li ser xwe guman dîtîn.

“Dawid kevirek hilda, kewkî kir û enîya filistînî xist. Kevir

Tirsê Bîşkênin

enîya wîda rûnişt û filistinî deverû erdê ket” /A Padiş. 17:49/. Kirina Dawid gumana Îsraêlê da dasekinandinê. Xwedê aliyê wan bû. Lê tenê mêrxasekî filistinîya hatibû kuştinê. Îsraêliya êrîş birine ser filistinîya û ew alt kirin.

Nava vê şerkarîyê da Dawid sê cara rû bi rû li ber tirsê sekinî. Ya ewlin wî çaxî bû, wextê ku birayên wî û leşkerên mayîn dicêribandin wî nimizkin û gumanbir bikin. Eger ew biketa bin serwêrtîya tirsê, bi wê yekê ewê ji mîaserkirina tiştê ku ji aliyê Xwedê da ketibû dilê wî, paşda bisekinîya. Dawidê bizivirîya û biçûya malê, lê pêşkêşa Xwedê wê bitemirîya. Mêrxasê filistinîya wê nehata kuştinê. Goliatê millet bikira bin hukumê xwe û Xwedê wê yekî mayîn bigerîya, ku k’arê Xwe bide maserkirinê.

Cara dua, Dawid tirsîya, wextê ku ew li ber padişê sekinî. Wî çaxî, eger Dawid paşda vekişîya, pêşkêşa Xwedê wê razayî bima, lê ewî tirsî ji aliyê padişê da jî înkâr kir. Dawid qedirê xwe himberî rêberê millet xweyîkir, lê wî ra li hev hat padişê bine ser wê fikirê, ku ew îzinê bide wî şer bike.

Cara sisîya ew gav bû, wextê ku Dawid li ber mêrxasê filistinî sekinî û nava wî da tirs pêşda hat. Ne tenê bejin û bala wî merivî ya altkirinê nîbû, lê ev meriva usa jî li ser xwe bû. Goliat dicêriband usa bike, wekî Dawid xwe sist texmîn bike. Eger Dawid bin hukumê tirsê da bima, wî çaxî jî pêşkêşa Xwedê wê razayî bima û Dawidê emirê xwe unda bikira.

Dawid bi qewata Xwedê usa li ser xwe bû, wekî karibû emirê xwe bike bin qezîayê. Serxwebûna wî pêşkêşa Xwedê hişyar kir û Dawid dijminê xwe alt kir, kîjanî 40 roja ser hev tamamîya eskerê Îsraêlê ditirsand.

Qewata heca nû

Nava nema Pawlose bona civîna Korintîya, Pawlos orta pesindayîna qulixa mirinê /heca Kevin/ û pesindayîna qulixa Ruh da

/Heca Nû/ himberîhevkirinê derbaz dike /B Korintî 3:7,8/. Pawlos digot, wekî eger Heca Kevin usa mezin bû, wekî lawên Îsraêlê nikaribûn hertim sifetê Mûsa binhêrin, usa ye qölixa Heca Nû diha qewate û emir dide.

Pawlos derheqa ya “nû”-da vî cûr’eyî dibêje: “Lê ev xizne nava derdanên herî da heye, wekî bê kivşê, ku zoraya qewatê ji Xwedê ye, ne ku ji meye” /B Korintî 4:7/. Awa merivek, kî ku Xwedê yê xwe nas dike ew fem dike, wekî ew qewat ji wî nîne.

Pawlos xebera xwe berdewam dike:

“Eger qulixa ku wê derbaz bibûya, biçûya, xweyrûmet bû, îdî yê ku bimîne, hê çiqas xweyrûmete. Awa em xw-eyê vê gumanê ne, lema xeberdana xweda mêrkîmî ne”.

B Korintî 3:11,12

Qewat serxwebûnê pêşda tîne. Tê serexwebûnê nava wan bawarmendada bivînî, kîjan gumana xwe nadine ser qewata xwe. Ew ji tu tiştî, ji mêriv û mîrê cin natirsin, çimkî Xwedê tevî wane. Eva sozê meye:

“Çimkî Ewî got: “Ezê tu car ji te neçim û tu car te bernadim”. Lema jî rûyê me digre, ku em bêjin: “Xudan piştovanê mine û ez natirsim. Însanê çi li min bike?”.

Îbranî. 13:5,6

Em dikarin li ser xwe bi guman elamkin- însan çi dikare li min bike?

Serxwebûna vî cûreyî nava her bawarmendekî da heye. Bona çi em çawa bawarmend têne navkirinê, eger em bawar nakin? Feqet bawarîya xwe li çi tînin? Bawarîya xwe Xwedê bîne. Îzina ne mêriv, ne jî mîrê cin heye, ku bawarmendê rast bidine tirsandinê. Bona çi? Bi menîya Îsa. Tu navek bilind nîne, tu qewatek mezin

nîne. Îsa dibêje: “Awa min hukum daye we, ku hûn mer û dûpişka û temamiya qewata dijmin pêpeskin û tu tiştê zirarê nede we” /Lûqa. 10:19/.

Gelo hemû tişt zelal nîne? Îsa qewat daye cimeta Xwe li ser wî hemû tiştî ra, çî ku li cem dijmin heye. Tirs bi xwe jî dijmine. Ew te dixapîne û dibêje: “Serwêrtî û qewata min diha zêde ye, ne ku ya t Îzibwar nakin.armendekîda heye.Bona çî em çawa bawarmend têne navkirinê, eger em bawar nakin.e. Diha başe tu paşda vekişî û wî tiştî bikî, çî ku ez te ra dibêjim. Lê eger usa nekî, hemû tiştê xirab be”.

Eger em bawariya xwe van derewên ku ditirsînin, bînin, pêşkêşa Xwedê wê bitemire û emê bin hokum da bimînin. Lê wextê ku em Wî nas dikin, Yê ku soz daye me, ku wê tevî me be, emê bi saya qewata Wî mînanî Dawid derkevîne miqabilî tirsê xwe.

Gelo bawariya te awqas çetine, ku tu nikarî bawar bikî?

Femkirina van rastîya çetin nîne, bi gilîkî ew zelalin. Kitêba Pîroze rast çetin û tev-hevbûyî nîne. Meriv rûyê bêbawariya xwe da nagihîjine meremê xwe.

Evê pirsê bide xwe û bi bêqelî bersivê bide: “Gelo îtbarîya te li ser gotina Xwedê, yan li ser dîtina te û cêribandina te hatîye hîmdanînê?”. Eger tu hemû tiştî bi qewimandinên berêva hesab hiltînî, wî çaxî tê tu cara pêşda neçî.

Tu bawariya xwe didî ser wan tiştê, çî ku te nava emirê merivên başqe da dîtîye? Gelo dereca îtbarîya te bi rastîya merivên mayîn tê çapkirinê?

Eger tu dibêjî “belê” ez caba van pirsê didim, usa ye bi kûrayî dilê xwe givtugo bike. Diqewime te hemû tişt çetin kirîye, bi cêribandina şirovekirina qewimandinên nava emirê merivên başqe da. Bawariya çetin gire- gira nakuje. Ew me davêje zindanê, li kîderê

em dicêribînin fem bikin, ku çî dikarin biguhêrin û nava gavavîtinê da dudilîne.

Bona çî em- bawarmend, nikarin bawarkin? Bona çî em îzinê didin, ku şikberîyên me Kitêba Pîroz bidine çetinkirinê?

Ez dixwezim serhatîkê gilîkim, kîjanê ezê tu cara bîr nekim. Salên 1980-êyî bûn, ez xwendikar bûm û ez li Karolîna Bakûr di-mam. Rojekê ez şebeqê seheta çara, berbangê, ji dengê xwe hişyar bûm, kîjanî dikire gazî: “Ez yekî digêrim, yê ku wê bawar bike”.

Ewê yekê ez zendegirtî hiştim. Nivînê min ji xwîdanê şil bibûn. Min fem kir, wekî Xwedê min ra xebardabû. Wî çaxî ez difikirîm: “Gelo dengê Xwedê çiqas zelal dihate bihîstinê?. Gelo bona çî Ewî tu tiştêkî bi fikira kûr min ra negot? Ez zanim, wekî Ew hewcê merivên bawarmende”.

Rojtira mayîn ew xeber serê min da dizvirîn. Ew gotin hema usa dighiştine guhê min. Wextê ku min dîsa ew gotin bihîstin, min fem kir, wekî Ewî tiştêkî kîvş nîşanî min kiribû- kilîta gavavîtina tevî Xwedê.

Min bi guhdarî Kitêbên Pîroz lêkolîn kirin. Îsa ji bêbawariya meriva ber xwe dik’et. Wextê ku şagirta nikaribû ji nava cahilekî cin bidine derxistinê, Îsa bi hers gote wan.

“Îsa got: “Nisilê nebawar û xalifî! Heta kengê ezê tevî webim? Heta kengê ezê we sebirkim? Ewî bînine vir, cem min”.

Metta. 17:17

Mînanî gelek serwêrên îroyîn sistaya Îsa tune bû. Ewî şagirt didane femkirinê, wekî pêşkêşa Xwedê wê temirî bimîne, eger ew nikaribin bawarkin. Îsa dixwest, ku şagirtê wî bizanbûna, ku Ew hêrsketî bû. Min usa jî guhdarî daye ser wê yekê, ku tiştên çawa beşera Îsa xweş dikirin. Ewên ku bêyî pîrsdayînê bawar dikirin, beşera Îsa xweş dikirin. Leşkerekî romayî bona bawariya xwe layîqî

guhdarîya mezin bû, lê ne ku yekî mayînî li Îsraêlê. Evî romayî gote Îsa, wekî hewce nîne ku Ew bê mala wî. Xebereke Wî jî bese, ku xulamê wî qencbe: “Wextê ku Îsa bihîst, zendegirtî ma û gote ewên ku peyî wî diçûn: “Ez rast dibêjime we, nava Îsraêlê da bawarîya vî cûreyî min nedît”” /Metta. 8:10/.

Em dixwezin ku Îsa bê mala me, lê gerekê em ji Wî pirsikin, ku kengê ewê wê yekê bike. Em bawarîyê diha çetin dikin. Niha bawarî çiyê? Bawarîya himberî Xwedê wê wî hemû tiştî bike, çi ku Ewî gotîye ku wê bike.

Îsa got, wekî Ewî qewat û serwêrtî li ser temamiya qewata dijmin ra daye me. Çi ku gerekê em bikin, bawarkirina himberî Wî ye û paşê gera nava ewî hukumî û serwêrtî da ye. Hewce nîne ku em bi bîranînên nebaş, bi şikberîya û kêmasiyên berêva, bi tirsê gera xwe bidine çetinkirinê. Eger em usa bikin, emê ji serxwebûna xwe miqûf bimînin û emê nikaribin bi karebûna Xwedê bigerin. Pêşkêşa Xwedê ye nava meda wê bitemire. Pêşîya gavavîtina berbi çetinaya, gerekê em meremê dilê xwe bizanibin, ku gemîya me niqoyî binê avê nebe. Serê kitêbêye mayîn da emê derheqa wê yekê da xeberdin, ku orta /navbera/ meniyên ku bona alîkarîyê te didine sekinandinê û yên ku te niqoyî binê avê dikin, firqî heye.

*Wî çaxî hêsaye li ser xwe bin, wextê ku Xwedê
wêyekê dike, çî ku em hîvîyêne*

Koka tirsê

E mirê bi şabûnêva tijî nade kivşê, wekî tu ji tirsê aza yî. Min gelek merivên eşq û şa dîtine, kîjan miqabilî tirsê şer dikirin. Bi rastî, gelek cara şabûna wana bona veşartina tirsê ye, miqabilî kîjanê ew nava xwe da şer dikin. Tenê xwekerkirin nîşana tirsêye tek- tenê nîne. Meriv hene, yên ku nava halê tev-hevbûyîdanin, diha gelekî xeber didin.

Ew yek ferze /girîng/, ku tu çiqasî rûnkirî yî. Tu jî dikarî tirsîayîbî. Min meriv nas kirine, yên ku nava qulixê da qewat bûne, lê bi wê yekêva tevayî tevî tirsê ketine nava şerkarîyê. Wextê ku rûnkirin peyayî li ser wan dibû, ew bêtirs dibûn, sistaya wan nava rûnkirina Xwedê da dihate veşartinê. Lê wextê ku perda rûnkirinê dûr diket, ew dibûne merivên ku şerkarîyê tevî tirsê dikin. Wextê ku ew tevî meriva dikevîne nava heleqetîya, şerm nayê veşartinê. Gelo ez çawa zanim, wekî ev hemû tişt raste. Çimkî ez jî usa bûm.

Tu dikarî eşqbî, qewatbî, serxwebî, lê bi wê yekêva tevayî şerkarîya miqabilî tirsê mîaserkî. Wextê ku hukum diha gelekî zêde dibe, heyîna teye rast eşkere dibe. Heyîna ruhê tirsê qewata fizîkî, yan jî hindikbûna rûnkirinêva girêdayî nîne. Dêmek çi mêriv dike dilê tirsê?.

Tiştên ji der miqabilî rastîyêne

Bona caba vê pirsê dîna xwe bide Şimhûn- Petrûs. Ew yekî eşq bû û tu cara şerm nedikir fikira xwe bi dengê bilind bêje. Petrûs li ser xwe bû. Ji derva ew qewat bû û merivekî bêtirs bû. Dihate texmînkirinê, wekî tu tişt nikare Petrûs bitirsîne, lê tişteki ew tirsand. Tirs mirinê bû menî, wekî Petrûs sê cara Îsa înkâr kir. Dêmek, karebûna azabûna ji tirsê nava wê yekê da nîne. Ew yek usa nedihate texmînkirinê, ku Petrûs wê Îsa înkâr bike, çimkî ewî Îsa gelekî hiz dikir.

Hineka Şimhûn- Petrûs gunekar dikirin û digotin, wekî wextê ku wedê karkirinê hat, wî çaxî Petrûs bi r'astî "mirîşk" bû. Ez caba vê pirsê bi pirseke mayîn didim: lê gelo çi qas "mirîşk" wê bikaribûna li ber cimeta sîlhkirî bisekinîyana û êrîşî li ser wan bikirana?. Petrûs, li ser xwe guman, ew yek kir.

"Awa Cihûda komeke eskera û nobedara xwe ra ji aliyê fêrisîa û serekên kahîna da hildabû, bi fenera, agir û çeka hate wî cîyî... Hingê Şimhûn- Petrûs ew şûrê ku pê ra bû, kişand û avîte xulamê serekkahîn û guhê wî yî rastê pekand".

Yûhenna. 18:3,10

Ev yek bona min kirina mirîşkê nîne. Dêmek, bona çi Şimhûn- Petrûs leşker hesab hilnedan lê ji jinekê tirsîya. Belê, ew yek raste, ku ew tirsîya. Jinekê ew tirsand. "Petrûs li der rûniştibû, jinek nêzîkî wî bû û gotê: "Tu jî tevî Îsayê ji Galîlêyê bûyî". Ewî jî li ber hemûya înkâr kir û got: "Ez nizanîm, ku tu çi dibêjî" /Metta. 26:69,70/.

Gelo bo çi ew hate guhastinê?

Serxwebûna bona nîşandayînê

Bona cabdayînê were em vegerine ser ewê qewimandina wê êvarê. Hemû şagirta tevayî cejina Derbazbûnê derbaz dikirin. Îsa eşaretî da wana: “Îşev hûn hemûyê jî ji Min pişk bin, herin” /Met’ta.26:31/. Feqet Petrûs xwe cuda kir û li ser xwe guman got: “Eger hemû jî ji te pişk bin, herin, ezê tu cara ji te neçim” /Metta. 26:33/. Gelo serxwebûneke çi cûreyî tê nîşandayînê?. Pêşda tê texmînkirinê, ku Îsa şaş bibû, wextê ku ewî Petrûs jî tevî wan meriva wî cûreyî hesab dikir.

Lê Îsa raste- rast ruhê Petrûs nihêrî û gote wî: “Ez rast tera dibêjim, hema îşev hê berî bangdana dîk, tê sê cara Min înkâr bikî” /Metta. 26:34/. Eva derbek bû himberî Petrûs. Îsa Petrûs ra got, wekî ewê ne tenê pişk be, lê pêra jî Wî înkârke.

Merivê sist rûyê vê yekê da dikare paşda vekîşe. Feqet Petrûs hetanî dawîyê tabîya xwe xweyî kir. “Eger ez tevî Te herime mirinê jî, ezê Te înkâr nekim” /Metta. 26:35/. Bi gilîkî, ev elametîya yên mayîn jî wê yekê ra dane qayîlkinê: “... şagirta jî usa digot”.

Ji derva menî dikarin cûre- cure bin

Meriv texmîn dikin, wekî ew meriv xweyê mêrxasîya mezin bûn û rastbûn. Eger em diha bi kûrayî lê dinihêrin, em divînin, wekî menî ne ku hizkirina Xwedê ye, lê tiştêkî mayîne.

Pêşîya eşaretîdayînê Îsa şagirtên xwe ra got: “Û vaye destê ku nemamîya min bike, li ser vê sivirê tevî mine” /Lûqa. 22:21/. Gelo tiitêkî çiqas xirab, bû, wekî ji wana yek dikaribû himberî Îsa xayîntî bikira. Yekî ku tevî Wî mabû, geriyabû, gerekê niha destê xwe li ser Wî bilindkira.

Nenihêrî wê yekê, wekî Îsa zanibû û pêşda jî pê hesiyabû, ku kî ye ew meriv û ewê çi bike, şagirtên Wî cara ewlin derheqa vê yekêda pê hesîyan. Gelo tu dikarî bînî ber çevê xwe, ku peyî vê gotinêra

Tirsê Bişkênin

atmosifêra odê çawa hate guhastinê: “Û wana destpê kir nav hevda ji hev pirsîn: “Gelo kîye ewî nav meda, ku vê yekê wê bike?” /Lûqa. 22:23/. Şagirt tev-hev bibûn û bawar nedikirin, wekî ji wana yek wê bikaribe tişteki wî cûreyî bike. Dêmek, menîya givtugokirina wana kîjane?. Bêyî şik ew gerekê bibûya xemgînîya wane bona Îsa. Lê gelo ew yek usa bû?. Qisa şagirta ew da eşkerekirinê. Binhêrin paşê çi tê gotinê:

“Û nav wanda dew pêpda hat, ku ji nav wanda kîjan wê yê herî mezin bê hesabê”.

Lûqa. 22:24

Çawa ku hûn zelal divînin, hîmê zelalkirina wana xwehizî û kubarî bû. Îsa şagirta ra got, wekî ewê tesmîlî serekkahîna bê kirinê, bona kuştinê. Lê şagirta destpê kir berbi serwêrtîyê û tabîyê bicedînin. Eva xwehizîye.

Em dikarin texmînkî, ku kî rêberîya vê qisê dikir. Diha nêzikî aqilaye, wekî ew Şimhûn- Petrûs bû, yê ku berêda ce’ dandibû bibe serwêr û niha jî ew ji wî hîmî pêşda dihat.

Diqewime ew lez diket bîne bîra yê mayîn, wekî ew bû yê tek- tenê, yê ku li ser avê digerîya /Metta. 14:28-31/. Diqewime Petrûs bîra hevalên xwe dida tezekirinê, ku bi rastî Îsa Kî bû /Metta. 16:15,16/. Yan jî cêribandina wî ye li ser çiyê /Metta. 17:1-8/.

Petrûs gelekî li ser xwe bû ku bide kivşê, wekî nava 12 şagirta da ew yê herî mezin bû. Lê gelo ev serxwebûn li ser hizkirinê hatibû hîmdanînê? Ez bawarim, wekî Petrûs difikirî, wekî îdî we-deye, ku derheqa ferzbûna /girîngîya/ xweda bîne bîr. Paşê wê e’yan bûya, wekî rastî wê cûrekî mayîn bûya. Serxwebûna wî li ser kubarîyê û xwehizîyê hatibû hîmdanînê.

Bi bîra xweda xweykirina vî hemûşkî, em pêşda bilivin.

Dezgehê bizir

“Wî çaxî Îsa tevî wan çû wî cîyê, ku jêra Gêtşemani dibêjin û şagirta ra got: “Vira rûnên, heta ez her’im dera han dua bikim””

Metta. 26:36

Kebera “Gêtşemani” bi fikira xweva ewî dezgehî dide kivşê, kîjan zeytûnê diguvêşe û bizir derdixe. Zeytûn bi xwe ji bizir aza nabe. Tenê wextê ku tu hukumî ser zeytûnê dikî, diguvêşî, bizir ji wê derdikeve. Gêtşemani cîkî hukumê vî cûreyîye, ne ku bona zeytûnê, lê bona dila. Bin hukumê mezin da çi hundurê meda heye, dikare nişkêva derkeve. Bi gilîkî mayîn gotî, menîyên dilê teda têne cêribandinê û eşkerekirinê, wextê ku cêribandin /hukum/ pêşda tên.

Wextê ku Îsa tevî Petrûs û herdu kurên Zebedî tevî xwe hildan, keser hatê û ber xwe ket /Metta. 26:37/. Şexsê Îsa “gelekî berxweketi bû”, çimkî Ew ketibû nava dezgehê ku bizir derdixe. Ew ketibû nava cêribandinê, çimkî ew cêribandin li ber wî sekinîbû, ku çawa xwestina Bavê gerekê mîaser bikira, bi kîjanê Ew gerekê Xwe xilaz bikira.

Hinek meriv bawar nakin, wekî mecala Îsa hebû, ku guneha bike. Em gerekê bîr bînin, wekî Îsa bi hemû cûreyî hate cêribandinê- “bi hemû cûreyî... mînanî me, lê bêyî guneha” /Îbranî. 4:15/. Cêribandin dide kivşê, ku tu miqabilî tişteki şer dikî. Îsa xwe ji şerkarîyê nediparast û hertim nedifkirî, ku ewê altkirî ji şerkarîyê derkeve. Bona çi?. Çimkî Ewî xwestina Xwe mîaser nedikir. Eger gunekirina Îsa tiştê bûyîne nîbûya, wî çaxî ewê nehata cêribandinê. Ev tişt şikirîya Wî kêr nake, lê serbara serda dide kivşê, ku Ew bi çiqasîva qîmetlûye, çimkî ewî guneh nekirin. Alêlûîa!

Îsa nava baxçeda tewaqe dikir: “Bavê min! Eger dibe, bira ev kasa cefê ser Min ra derbazbe, lê ne ku çawa Ez dixwezim, lê bira xwestina Te be” /Metta. 26:39/.

Hukumê vê şerkarîyê nava Ruhê Îsa da zêde dibû. Dihate kivşê, wekî tenê tiştê dikare Wî paşda bide. Ewî dikaribû cûrekî mayîn bona mîaserkirina xwestina Bavê bijbarta û wî cûreyî Xwe xilazkira. Hela hê pêşda Îsa gotibû fêrisîya, wekî serwêrtîya Wî heye, ku Ew emirê Xwe dayne /Yûhenna. 10:17,18/. Xwedê Ew mecbûr nekir, ku ew wê yekê bike û bona wê yekê jî Ewî tenê şerkarî dikir.

Îsa zanibû, wekî ev şerkarî hebû, hela hê pêşîya Wî, hetanî çokdayîna Wîye nava baxê Gêtşemanê da. Derheqa vê yekêda Îsa sê cara, hetanî hatina li Orşelîmê, gote şagirtên Xwe. Îsa gote wan, wekî ew yek xwestina Bavê Wî bû, wekî Ew bizêrtîya, bimira û paşê ji nava mirîya rabûya.

Çend roj pêşîya xaçkirinê, Îsa derheqa wê sure da li ber şagirtên Xwe got: “Niha agir dilê Min ketîye. Ez çi bêjim?. Bêjin: “Bavo, Min ji vê sehetê xilazke?” Ne Ez bona vê sehetê hatime? Bavo, navê Xwe bilindke” /Yûhenna. 12:27,28/.

Îsa gerekê emirê Xwe bida, ku bi wê yekê navê Bavê bilind bikira. Derheqa vê prînsîpê da ewî şagirtên xwe ra gotibû. “Yê ku emirê xwe hiz dike, ewê unda bike, lê ewê ku li vê dinîayê dijene emirê xwe, ew wî bona jîyîna heta- hetayê xweyî dike” /Yûh’enna. 12:25/.

Ev gotin caba du pirsê dide. Ya ewlin ewe, ku Petrûs bona çî nikaribû peyî sonda dayî here û ya duda jî ewe, ku Îsa çawa karibû wê yekê bike. Îsa Bavê Xwe ji emirê Xwe zêdetir hiz dikir, bona wê yekê jî Ewî karibû emirê Xwe bike qurban. Petrûs difikirî, wekî ew Îsa ji emirê xwe zêdetir hiz dike, lê “dezghê bizire” li Gêtşemanê bi rastî ew da eşkerekirinê.

Nava baxçe da ew yek tenê bes nîbû, wekî Îsa derheqa xwestina Bavê da zanibû. Niha Ewî gerekê xwestina wî mîaser bikira. Ev yek ewqas çetin bû, wekî Ewî tewaqe ji Bavê dikir, ku gelo rêke başqe tune, ku xwestina Wî cûrekî mayîn bê mîaserkirinê. Wextê duakirinê, Îsa miqabilî cêribandina evê xwexweykirinê şer dikir û

weke rêtina xwîdana bi xwînê ber xwe dida /Lûqa. 22:44/.

Qewata Îsa ye bona altkirina cêribandinê, nava hizkirina himberî Bavê û hiznekirina şexsê Xwe hatibû hîmdanînê. Îsa şexsê Xwe bona hizkirina himberî Bavê Xwe unda kir /Yûhenna. 14:31/. Evê hizkirinê Ew alt kir. Bizir derket- hizkirina Îsaye himberî Bavê ne ku bi gotinê, lê bi xwepêşkêşkirinê hate kivşê.

Niha binhêr'e, ku "dezgehê bizir" yan jî hukum çî cûreyî hukumî li ser Petrûs û şagirtên mayîn kir.

Ruhê razayî, bedena sist

Peyî seheteke şerkarîya tevî xwestina Xwe, Îsa rabû çû cem şagirtên Xwe û "ewana kerba kederê razayî dîtî" /Lûqa. 22:45/. Şagirta wedekî dirêj derheqa wê yekêda xeber nedida, ku kî ye yê herî mezin. Ew jî wê kederê ber xwe diketin. Îsa tenê nîbû, wekî bin hukum da bû. Şagirtên Wî jî ketibûne nava "dezgehê bizir".

Şagirt rû bi rû li ber cêribandina xilazkirina emirên xwe sekinîbûn. Qewata wan îdî tune bû, ku ber xwe bidin, çimkî ew li ser xwestina xwe sekinîbûn, lê ne ku li ser xwestina Bavê. Himberî Îsa wana nedixwest xwestina xwe tesmîlî xwestina Xwedê bikin. Eger em bifikirin, wekî emirê me biha ye, wî çaxî emê şer nekin, ku ewî daynine bona karebûnê.

Li ser vê yekê bifikire. Wî çaxî, wextê ku Îsa tevî fikira derheqa undakirina emirê xwe nava şerkarîyê da bû, şagirt jî şerkarîyê dûr ketin û razan. Îsa tevî Petrûs xeberda: "We nikaribû bi sehetekê tevî Min hişyar bimana? Hişyar bimînin û dua bikin, wekî hûn ne-kevine nava cêribandinê. Belê, ruh razayî ye, lê beden siste" /Metta. 26:40,41/.

Awa Petrûs, yê ku merivekî li ser xwe guman bû, dewsa duakirinê razayîbû. Ew hela hê hîn nebibû, xwe qewatekê bigre, kîjan ya wî nîbû. Bi razanê ewî qewata xwe parast.

Ruh û dilên me dikarin razîbin, lê bedena me wê hertim parastina xwe bigere. Eger bedena me xaçkirî nîne, wî çaxî emê wê yekê bidine wê, çî ku ew dixweze. Petrûs dixwest himberî Îsa heta xilazîyê rast bûya, lê ewî nikaribû, çîmkî serwêrtîya bedenê li ser wî hebû. Petrûs diha gelekî emirê xwe hiz dikir, lê ne ku xwestina Xwedê dixwest. Ewî halê dilê xwe nas nekir. Petrûs bi guhdarî nêzîkî gotinên xwe dibû û bawar bû, wekî ewê bona Îsa emirê xwe bide. Çawa jî hebe, peyî evî “hökömî”-ra ew yek eşkere bû, çî ku wextê Şîva Xilazîyê hatibû kivşê- xwehizî û kubarî.

Du feydayên cuda

Peyî wê yekê ra, wextê ku Îsa şagirt razayî dîtîn, çû cara duda dua bike. Wextê ku Ew paşda vegeyîya, dît ku şagirt dîsa razayîne, çîmkî “çevên wan ji xewê venedibûn” /Metta. 26:43/. Peyî wê yekêra jî, wextê ku Îsa eşaretî da wana, ew dîsa hişyar neman.

“Û ew hiştin, çû cara sisîya dua kir, dîsa ew xeber gotin. Hingê hate cem şagirta û wana ra got: “Hûn hela hê razayîne û rehet dibin? Û wext pêra gihîşt, ku Kurê Însan bikeve destê gunekara””.

Metta. 26:44,45

Îsa sê seheta awqas dua kir, hetanî ku pê hesîya, wekî ew nava şerkarîyê da gihîştîye serkevtinê. Xwestina Wî bi temamî tevî xwestina Bavê yek bû. Niha Îsa hazir bû rû bi rû li ber tirsê rêberên cuhîya û leşkerên romaya bisekine.

Karebûna sekinandina Îsa ye qewîn hema nava van zêrandina da serwêrê romayî zendegirtî hişt. “Lê çaxê serekên kahîna û rûspîya davîtine wî, ewî qet caba kesekî nedida. Hingê Pîlato wî ra got: “Tu nabihêyî, çiqas şikyatên te dikin?”. Ewî dîsa caba kesekî neda, heta welî jî şaş ma /Metta. 27:12-14/.

Koka tirsê

Serxwebûn ew nîne, ku em çiqasî bilind yan jî çiqas gelekî xeber didin. Wê yekê em usa jî nava xwekerkirinê da divînin. Tu awqas wext xwe ker dikî, hetanî ku gunekarkirinên derew davêjine ser çevê te. Îsa nava serwêrtîya Xweda dima û caba wan gunekarkirina nedida. Ewî zanibû, wekî serwêrtîya wan meriva ye li ser Wî tune bû. Eger Ewî caba wan bida, wî çaxî wê bida kivşê, ku serwêrtîya wana heyê. Serekkahîna û rûspîya dicêribandin Îsa bi gunekarkirin, gefxwerin û bi qulixên xweva kontrol bikin. Dayîna cabê wê rast nîbûya, çimkî serekkahîn û rûspî derheqa rastîyê da nedifikirîn. Îsa zanibû, wekî ew nikarin emirê Wî ji Wî bistînin, çimkî Ewî emirê Xwe îdî dabû Bavê.

Wextê ku Îsa rastî wan meriva hat, yên ku Ew gunekar dikirin, Petrûs derva, li ber agir xwe germ dikir. Ew ji xulamên rêbera tirsîya û înkâr kir û got, ku ew Îsa nas nake /Metta. 26:69-75/. Neniherî wê yekê, wekî Petrûs digot, ku wê bimire, lê wê Îsa înkâr neke, lê dîsa ew tirsîya û ew yek kir, çî ku ewî gotibû, ku wê neke. Menî ew bû, wekî Petrûs emirê xwe hiz kir.

Xeberên wî didane kivşê, wekî ew Îsa hiz dike, lê kirinên wî şedetîya tiştekî başqe didan. Koka tirsê Petrûs hizkirina himberî şexsê wî bû. Ew yek piş gotinên wî ye pêşda hatibû veşartinê, lê bi saya “dezgehê bizir” ruhê Petrûse tirsîyî eşkere bû.

Koka tirsê xwehizîye. Lê hizkirin bi tomerî hildayî tirsê paşda dide û serxwebûnê dide me. Serxwebûna ji hizkirinê pêşdahatî hukumê tirsê dişkêne. Xwehizî bona tirsê derî vedike.

“Hizkirin awa dilê meda gihîştîye, wekî Roja Axretê em rûspîbin, çimkî Mesîh wê dinîaê da çawa derbaz kir, usa jî em derbaz dikin. Hizkirinê da tirs tune, lê hizkirina gihîştî tirsê dûr dixê, çimkî tirs xweyîcefa ye û ewê ku ditirse, ew hizkirinê da hê negihîştîye”.

A Yühenna. 4:17,18

Tirs û dudilîbûn qewat dibin, wî çaxî, wextê ku em guhdarîyê li ser xwe didine merkezkirinê û dibêjin: “Lê ez? Tevî min wê çi biqewime?”. Evana gotinên zêrandinê ne.

Îsa got: “Tu hizkirin ser wê hizkirinê ra tune, ku yek emirê xwe ber dostên xweva bide” /Yûhenna. 15:13/. Wextê ku em bi rastî emirê xwe bona hizkirina Îsa datînin, emê îdî nefikirin, ku tevî me wê çi biqewime, çimkî Ew bona me difikire. Peyî wê yekêra, em nava Wî da mirîne û nixamfîne. Hewce nîne, ku em bona emirên xwe xemgînbin, çi jî biqewime. Derheqa wê yekê da Îsa difikire. Em tenê gerekê hiz bikin û gurê da bin.

Tirsê îdî me nezêrîne, çimkî merivê mirî nikare bê zêrandinê. Tu dikarî bi sîlihê li ser cinyaz nîşanê bigrî û gefa bixwî, lê mirî wê qet çevê xwe jî nequrpîne.

Gelo çi hate serê yên mayîn?

Gelo çi hate serê şagirtên mayîn?. Pêşîya nemamîya himberî Îsa, ew gihîştibûne Petrûs û digotin, wekî ewê bimirin, lê wê nemamîyê nekin. Gelo wana bin wî hukumî da, hukumê “dezgehê bizir” çi kir?. Ew hela hê pêşîya înkarkirina Petrûs revîn. Kitêba Pîroz gilî dike, wekî wextê ku wana dît, ku çawa leşkera Îsa girt, “hemû şagirta Ew hiştin û revîn” /Metta. 26:56/.

Şagirt hemû jî bona xwe ditirsîyan. Ew diha gelekî dixwestin razana, ne ku dua bikirana. Wextê nanxwerina xilazîyêye tevî Îsa şagirta nava xwe da şer fikir, ku kî ye yê herî mezin. Wana tê bêjî nedibihîst, yan jî nikaribûn bibhîsta. Tenê pirsek serê wan da bû: “Gelo wê çi bê serê min?”. Xwehizîya şagirta bin hukumê “dezgehê bizir” eşkere bû.

Menîyên wan ji yên Petrûs cuda nedibûn. Awqasî, Petrûs nava halê diha çetin da bû, çimkî ewî da peyî leşkera, hetanî wî cîyî, li kîderê Îsa birin.

Her serxwebûnek nîne, ku ji hizkirinê pêşda tê

Diqewime hetanî niha bona te hewaskare, wekî ewê yekê çî da wê serxwebûna Petrûs, bi kîjanê ewî şûr hilda û li ber leşkera sekinî. Ez bawarim, wekî ew serxwebûna Petrûs ji wê yekê tê, ku ewî xwest layîqî begemîya yên mayîn bibe. Ewî ew gav avît, ku hukumê xwe li ser yên mayîn bihêle. Derheqa wê yekêda bifikire. Şagirt hema teze ketibûne nava xeberdanê û dipirsîn, ku kî ye yê herî mezin? /Ev têma cara ewlin nîbû, ku dihate pêşdakişandinê. Şagirt hertim nava lehcê da bûn/. Derheqa vê yekê da Petrûs bîr nekiribû û niha jî mecal ketibû destê wî, ku ew rastîya xwe ye mezin bide kîvşê.

Feqet wextê ku ew tevî xulamên serekkahîna li ber agir rûnişt, dora wî îdî merivên ji bawarîya wî tune bûn, çareserîya wî ye rast îdî ser ra bû. Tirsê ku nava rehetîya wî ye der da veşartî bû, eşkere bû.

Qewimandinên pêşda jî serxwebûna Petrûse dudilîbûnê eşkere dikirin. Yek wî çaxî bû, wextê ku Petrûs li ser avê digerîya. Wextê ku şagirt nav-hev ketibûn, Petrûs kire gazî: “Xudan, eger Tu yî, emirke, ku ez li ser avê ra bême cem Te” /Metta. 14:28/. Petrûs ji qeyîkê derket û li ser avê ra gerîya. Hilbet ewî ew serxwebûn ji xwestina hukumkirina li ser şagirta stendibû. Feqet wextê ku Petrûs nava behra tev-hevbûyî da tenê ma, bi qîrîn berbirî Îsa bû, ku Ew wî xilaz bike. Wextê ku ew li ser avê digerîya, ewî fem kir, ku tu yek tevî wî nîne. Bin hukumê tirsê da ewî gazî Îsa kir, ku wî xilazke.

Diqewime Petrûs difikirî, ku Îsa wê wî ji qewimandina li baxçe xilazke, çawa ku Ewî gelek cara kiribû. Ê ew rast bû. Petrûs û yên mayîn texmîn nedikirin, wekî wê Îsa girtî bivînin. Neniherî wê yekê, wekî Îsa gelek cara wan ra gotibû, wekî ew yek wê biqewime, wana dîsa bawar nedikir, wekî Ewê hema wî çaxî jî padişatîya Xweye li ser dinîayê îzbatke /Karên Şandîya. 16:21/

Ew yek hêsa ye, ku meriv hertim gumanbe, wekî Xwedê we ewê yekê bike. Feqet wextê ku Ew nişkêva tişteki dide ber me, wî

Tirsê Bişkênin

çaxî em dikarin dudilîbin. Hingê tiştêk nava emirê meda diqewime û em rûê nezanîya xweda serxwebûna xwe unda dikin. Gelek cara em hazir nînin, ku bikevine nava zêrandinê, yan jî cêribandina. Bona me, mînanî zaroka, emirê herrojeyî baş xweşe. Wextê ku em nagihîjine xwestina xwe, dilên me têne cêribandinê. Eger em nava cêribandinada serketî derdikevin, dilên me qewat dibin. Em dikarin ser xwe bêne kivişê, wextê ku Xwedê wê yekê dide me, çi ku em dixwezin, yan jî wextê ku emir ber cava ye û kivişe. Lê wextê ku hemû tişt wekî mayîn pêşda diçe, wî çaxî hemû tişt eşkere dibe. Îsa vî halî vî cûreyî tîne ber çeva:

“Ewên li ser erdê kevirî ewin, ku gava xeberê dibihên, ew zû bi eşq û şa wê qebûl dikin, lê çimkî rawên wan tunene, ew dirêj taw nakin. Û gava bona xeberê rastî tengasiya, yan zêrandinê tên, zû ji rê dik’evin”.

Marqos 4:16,17

Göhdariyê bide ser wê yekê, wekî şagirta teyax nekir , çimkî koka wan tunebû. Gelo em çawa kokê bidine pêşxistinê, bona ku ew me qewîn xweykin?. Gelo em nava çi da gerekê koka xwe daynin? Nava xebera Efesîyaye 3:17-da tê gotinê, wekî em gerekê nava hizkirina himberî Mesîh koka xwe bavêjin û îzbatbin. Hizkirina rast ya xwe nagere. Ew merivên ku hizkirina wan bêkoke, wê awqasî sebirkin, çiqas wê wan ra hêsa be. Ew tevî Mesîh nehatine xaçkirinê, lê hatine cem Îsa tiştêkî bistînin, lê ne ku bona wê yekê, ku Ew kî ye.

Ewên ku bi rastî hiz dikin, wê tu tiştî negerin, xêncî Hizkirîyê xwe û çi ku Wî xweş tê. Hizkirina wî cûreyî hîvîya tiştêkî nîne, ew tenê dide.

Menîya wî cûreyî wê nekeve bin tu hukumekî. Hizkirin gumanbir nabe, bona wê yekê jî ew natirse.

Serxwebûn, bi kîjanê em qewata tirsê dişkênin, gerekê ji hizkirina himberî Xwedê gur be. “Çimkî Xwedê ruhê tirsê neda me,

Koka tirsê

lê ruhê qewatê û hizkirinê da” /B Tîmot’êyo. 1:7/. Qewat pareke şikênandina tirsê ye, lê ew yek hela hê bes nîne. Çawa ku min îdî pêşda gotîye, min gelek merivên rûnkirî dîtine, yên ku ji hukuma xwe civandine ser hev.

Hişyarbûn jî bes nîne. Ruhê Pîroz elamî Petrûs kir, wekî Îsa Mesîhe /Metta. 16:13-18/. Tenê wî çaxî, wextê ku Petrûs bi hizkirina Xwedêva tijî bû,ewê emirê xwe danî. Derheqa vê yekê da emê serê kitêbê ye mayîn da lê binihêrin.

*Bona altkirina tirsê rîya tek- tenê undakirina
şexsê te ye*

Tenê xwestin bes nîne

Tenê sidqê qenc bes nîne. Petrûs xwest bide kivşê, wekî ew dikare çawa merivekî rast bimîne, lê eger lazimbe emirê xwe jî wê bide. Feqet tenê qewata vê xwestinê bona xweyîkirina wê yekê bes nîbû. Tirsra dilê Petrûs da hizkirina himberî Îsa alt kir. Îsa peyî rabûna ji nava mirîya derheqa wê yekê da got.

Serê 21-ê da, ya Kitêba Pîroze Yûhenna da tê gilîkirinê, wekî Îsa li ber şagirtên Xwe sekinî û bona teştîya wan mesî û nan hazir dikir. Paşê Ewî ji Petrûs sê cara pirsî: “Tu min hiz dikî?”. Nava her dō carên ewlin da Îsa xebera “agapo” da xebatê, kîjan kirina boy hizkirinê dide kivşê. Petrûs her car bi xebera yûnanîye “filêo” cab dida. Ev xeber tenê hizkirinêva tê sînorkirinê, lê ne ku boy hizkirinê tiştêkî bikî.

Petrûs ber xwe ket, wextê ku Îsa cara sisîya pirs dayê. Cara sisîya Îsa xebera “filêo” da xebatê. Îsa nava wê pirsê da hizkirin ji dereca kirinê peyayî ser dereca tenê hizkirinê kir. Petrûs ber xwe ket û got: “Xudan, Tu hemû tiştî zanî, Tu zanî, ku ez Te hiz dikim” /Yûhenna. 21:17/, çî jî dide kivşê: “Tu zanî, ku ez hizkirinê himberî Te texmîn dikim”.

Îsa pirs diha da konkrêtkirinê: “Gelo tu Min awqasî hiz dikî, wekî dikarî emirê xwe bona Min bidî?”. Bi vê gotinê jî gilî derheqa xebera “agapo”-da ne. Petrûs bi rastî û şikestî cab da, wekî hizkirina wî ya nava ruhê wî da bû. Bîr bîne, wekî ewî teze Îsa înkâr kiribû. Petrûs sistaya xwe qebûl dikir. Hizkirina wî awqas qewat nîbû, ku îzin bida wî, ku emirê xwe bide.

Xilazîyê Îsa pirs da Petrûs: “Tu Min bi nêzîkbûna germ hiz dikî?”. Îsa zanibû, wekî niha Petrûs merivekî şikestî bû û hela hê nêzîkî hizkirina “agapo” nîbû.

Îsa xwest bi her du carên ewlin Petrûsra şirove bike: “Ez rast divêjime te, wextê ku tu xort bûyî, te bi xwe qayîşa xwe girê dida û tu li wan dera digerîayî, li kîderê te dixwest, lê wextê ku tu kal bibî, tê destê xwe dirêj bikî û yekî mayîn wê qayîşê girêde, te bibe li wan dera, li kîderê tê nexwezî. Ewî da kivşê, wekî ewê bi çi mirinê Xwedê bilindke. Peyî vê gotinê ra, Ewî gote wî: “Peyî Min were” /Yûhenna. 21:18,19/.

Ez difikirim, wekî bi gotina wan xebera Îsa xwest Petrûs ra bêje: “Pêşda te ew yek teriband, bi jîyîna qewata hizkirina bêyî tu tiştkirinê, lê rojê bên, wextê ku tê li ber tirsê here mezin rû bi rû bisekinî û tê bi hizkirina mayîn serkevî, alt bikî”. Hetanî wî çaxî, Petrûs bi hizkirina merivatîyêye here baş hiz kiribû, lê ewê yekê ew dabû teribandinê. Eger Petrûs peyî Îsa biçûya, wê bi hizkirina “agapo”-va bihata slihkirinê. Cûrê wê hizkirinê ji xwestina mêriv pêşda nayê, lê dilê meda ji Bavê pêşda tê /Romayî. 5:5/. Hizkirina Xwedê /agapê yan jî agapo/ ji wê yekê natirse, ku bona yekî mayîn bimire. Îsa piştgirî da Petrûs, wekî wextê ku careke mayîn Petrûs rastî “hukum” bê, ewê ji wî halî altkirî derkeve. Wî çaxî ewê bikaribe wê yekê bike, bona çi ewî pêşda sond xweribû. Hetanî înkarkirina Îsa ew dikaribû bimira, lê eger ji hukumê tirsê ew aza bûya, ewê bibûya merivekî guhartî.

Xwedê vê yekê bona kara me dike. Ew qewatê dide me, wextê ku em tirsîyîne. Ewê îzinê bide, wekî em awqas wext rastî wî hemû tiştî bên, ji çi em ditirsin, hetanî ku em wê yekê alt bikin. Wextê ku

em mecalên xwe ser hevda tînin, xilaz dikin, em gerekê gazî Wî bikin. Nava wê qewatê da em nikarin bêne teribandinê, çimkî hizkirin tu cara nayê teribandinê /A Korint'î. 13:8/. Xwedê naxweze, ku em ji govekên xwe ye sist birevin. Ew dixweze, ku em bêyî tirs, rû bi rû rastî wana bîn.

“Tewaqe dikim, vê yekê dûrxê”

Pawlos ev hemû tişt zanibû: “Û wekî nebe ez bona gelek eyantîyên ne ber hişa kubarbim, belake, mîna derzîkê qalibê minda min ra hate dayînê, milyaketekî ji mire cin, ku tepa bê min, wekî ez kubar nebim” /B Korintî. 12:7/.

Ez difikirim, wekî nava vê gotinê da şedetîya milyaketekî xirab tê dayînê, kîjan mire cin şandibû, ku derbê bighîne Pawlos. Evî milyaketî bona Pawlos çetînayî li her cîya pêşda dianîn. Nava kaxeza Korintîya ye duda da, li ser 11:24-27-a, derheqa hinek çetînaya da tê gilîkirinê, kîjan rastî Pawlos hatibûn:

*“Bi destê cihûya pênc cara, ji 40-î yek kêr, bi qa-
mçîya hatime lêdanê, sê cara bi destê romîya bi şiva
hatime lêdanê, carekê ez dame ber kevira, sê cara
rastî gemîwelgerandinê hatime, şev û rojekê behrê da
mame. Gelek rêwîtiyên xwe da nava cûre- cûre qede-
belayên bêwa da bûme: Ji çema, ji rêbira, ji miletê
xwe, ji necuhîya, bajêr da, çol- besta da, ser behrê, ji
birayên derew. Dixebitîm, diçerçirîm, gelek cara xewê
şeva nedikir; tî-birçî, gelek cara bê nan, sermê û bêsi-
tarîyê da bûm”.*

Li h'emû cîya, li kîderê Pawlos, bona Kitêba Pîroz xeber dida, dikete nava zêrandinên qewat. Zindan û qezîya li her bajara hîvîya wî bûn. Pawlos bi qamçîya û bi dara dihate lêdanê, ew didane ber kevira, rastî gemîwelgerandinê û gelek tiştên mayîn dihat. Bi vî cûreyî, ew bona vê yekê çû cem Xwedê.

Tirsê Bişkênin

“Bona vê yekê min sê cara hîvî ji Xudan kir, ku vê yekê ji min dûrxê”.

B Korintî. 12:8

Femdarîye, wekî Pawlos dixwest ji vê berxwedayîne û zêrandîne aza be. Xwedê caba wî wa da:

“Kerema min besî te ye, çimkî qewata min sistaya da mîaser dibe”.

B Korintî. 12:9

Xudan bi wê yekê digot: “Pawlos, tu ji Min tewaqe neke, wekî ez vî hemû tiştî dûrxim. Lê diha gelekî tewaqeke, ku kerem û qewata Min te ji wan tišta bilindtir bikin, kîjana tu nikarî alt bikî. Pawlos, li kîderê çetinayî tunene, li wir hewcetîya qewatê jî tune. Altindarî wî çaxî diqewime, wextê ku şerkarî heye. Bi çiqasî şerkarî mezine, bi ewqasîva jî altindarî mezine. Leşkerê rast ji dew û dozê nareve, lê direve pêşberî wî”. Nava şerkarîya gur da gerekê tewaqe ji Xwedê nekin, ku me ji şêr bide derxistinê. Ewa hema ew çaxe, wextê ku em gerekê bona kerema Xwedê dua bikin, bona ku em bikaribin alt bikin /serkevin/. Xwedê wî çaxî bilind dibe, wextê ku em rû bi rû rastî tişteki tên, kîjanî em nikarin bi qewata merivatîyê altkin. Peyî wê yekêra, qewata Wî tê ser me û hemû kes dikare wê yekê bivîne. Kerema Xwedê h’emû tirsaya û çetinaya alt dike, kîjan rastî me tên. Tu bi xwe bi van çend gotinên Xwedê piştgirîyê bide xwe:

“Lê şikir ji Xwedê ku timê me pêga koma Mesîhe serketinêda pêşda dibe û bîna naskirina Xwe bi me her dera bela dike”.

B Korintî. 2:14

“Lê şikir ji Xwedê, ku em bi destê Xudanê me Îsa Mesîh ser xistin”.

A Korintî. 15:57

“Çi tiştê îzbatke, ku hizkirina Mesîh li me sar bûye? Derd- kul, telî- tengî, zêrandin, xelayî- celayî, bêsitari, qeda- bela, yan şûr? Çawa nivîsare: “Bona te em her roj ber mirinêne, mîna peza serjêkirinê hesab dibin”. Lê em nava van hemû tiştê da hê zêde ser dikevin, bi saya Ewî ku em hizkirin”.

Romayî. 8:35-37

Yê ku ser dikeve miqabilî berxwedayînê dertê, ser dikeve û serketî ji şer'karîyê derdikeve. Pawlos xwe ji vê yekê hişk girt û xemgînîya wî werguhêzî gumanê bû. Ewî nivîsî:

“Awa ezê bi dilekî şa halê sistîyên xwe da bifirim, wekî qewata Mesîh nava min da be. Lema jî ez bona navê Mesîh sistîya, qara, hêsîrî- belengazîya, zêrandina û telî- tengîya begem dikim, çimkî gava ez sist dibim, hingê qewat dibim”.

B Korintî. 12:9,10

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî ew dibêje “begem kirîye”. Gelo çiqas cara em meriva divînin, yên ku hiz dikin nava zêrandina, telî- tengasîya, feqîrîyê û tiştên mayîn da bimînin. Ew yek ew merivin, yên ku nava Îsadanin /Galatî. 2:20/, tenê ew meriv dikare ji tiştên wî cûreyî beşera xwe xweşke. Yekî usa bona bilindkirina Mesîh dijî. Pawlos zanibû, wekî ew dikare gumana xwe bide ser kerema Xwedê, kîjanê hetanî wî çaxî bihata xweyîkirinê, hetanî ku Mesîh bihata pesindayînê.

Pawlos Îsa ji emirê xwe zêdetir hiz dikir. Ew hazir bû bimore, lê diha gelekî dixwest bona Wî bijî. Niha guhdarîyê bide ser nema bona filîpîya:

“Ez guman û çevnihêrîya vê yekême, ku tu tiştîva ezê şermî nemînim, lê belê, hê mêrkîmî bim, çawa her gav, usa jî niha pesinê Mesîh bi qalibê min bê dayînê, eger bi mirina min be, yan jî bi jîyîna min be”.

Filîpî. 1:20

Bona Pawlos firqî tune bû, ku wê pesinê Mesîh bi çi bida- bi emirê xwe, yan bi mirina xwe. Bona wî tiştê herî girîng ew bû, wekî tenê Mesîh pesindayî bûya. Pawlos bi wî meremî mirin hesab nedikir, kîjan rûê sistbûnê û nexweşiyê da pêşda tê. Îsa ew mirin bona me li ser xaç dît, sistbûn û nexweşî pesinê Wî nadin. Ew yek şaşîye, wextê ku em bi mirina ji nexweşiyê bêjin me pesinê Îsa da. Îsa her du jî li ser xaç dît /Îşaya. 53:4,5/. “Pesinê Xudan bide, nevsî min, û bîr neke hemû qenciyên Wî, yên ku hemû gunehyên te dibaxşîne, hemû nexweşiyên te qenc dike” /Zebûr. 103:2,3/. Çawa ku hûn divînin. Pawlos derheqa sistbûnê û nexweşiyê da xeber nedida. Nêzîkbûna me gerekê vî cûreyîbe: “Xudan, tiştê herî ferz ewe, ku Tu bêyî pesindayînê, ku xwestina Te mîaserbe û para mire cin tunebe”. Ji xwehizîya Pawlos cuda hizkirinê serxwebûnek da, wextê kîjanê tu tirsek nikaribû derbazî hundur bûya /Fîlîpî. 1:20/. Bi zanebûna wê yekê, wekî li bajara ewê rastî zêrandinê û gefxwerina bê, ew pêşda diçû. Pawlos ji tu merivî neditirsîya.

“Û va ez bin destê Ruhê Pîroz da diçime Orşelîmê, wir wê çi bê serê min, ez nizamim. Tenê Ruhê Pîroz hemû bajara da temîyê dide min û dibêje ku: “Qeyd û tengasî pêşîya tene” /Karên Şandîya. 20:22,23/.

Bona min hewask’are, ku roja îroyîn çend merivê dero- dero k’evin, bona gotinên vî cûreyî. Na xêr, ewê qet nexwezin jî, ku tişteki vî cûreyî bibhên. Em hiz dikin tiştên baş guhdarkin, lê Xwedê usa jî bona zyanê eşaretîyê dide, bi wê yekêva tevayî gumanê û serxwebûnê tîne. Pawlos wî cûreyî piştgirî dida û digot: “Bona me lazime, ku em bi gelek telî- tengasîava bikevine padişatîya Xwedê” /Karên Şandîya. 14:22/.

Tiştêki hewaskare, ku emê çawa caba wê yekê bidin, eger gotineke vî cûreyî bibhên, wekî emê hertim rastî telî- tengasîya û berxudanê bîn. Bêfitîya ez nabêjim, wekî her gotineke ji Xwedê standî, gerekê vî cûreyî be. Pirs nava wê yekê da ne, wekî gelek tiştê dayî meriva berbi şaşîya def didin. Ew xeberên başin, mesele, wekî meriv gerekê nava bîznêsê, yanê jî qulixê da pêşk’evin, wekî hemû tişt wê bona

wan baş be. Gelek cara meriv Xwedê bona wê yekê digerin û qulixî wî dikin, ku bizanibin, ku Ewê nava emirê wanda çi bike. Hizkirina wana wî cûreyî nîne û bona wê yekê jî hewaskar nîne, ku bi emirê xwe, yan jî bi mirina xwe pesinê Xwedê bidin. Binhêrin, ku Pawlos çi dibêje:

“Lê ez emirê xwe layîqî tu tiştî nakim, tenê dikim bighîjime meremê xwe û wê qulixa, ku min ji Xudan Îsa stendîye, bînimê sêrî, awa gotî Mizgînîya kerema Xwedê bi merîfetî danasînkim”.

Karên Şandîya. 2O:24

Kilîta serxwebûna Pawlos ew bû, wekî ewî emirê xwe çawa tişteki biha hesab nedikir. Ewî fem kiribû, wekî progirama Xwedê usa jî cêribandin û zêrandin dikire nava xwe. Hizkirina Pawlose himberî Îsa diha mezin bû, lê ne ku ya himberî emirê wî. Emirê Pawlos sura xilazkirina lehcê dide kivşê. Emirê xwe dayne jêr û emirê Îsa hilde. Gelek cara ev yek dide kivşê, wekî em gerekê hemû tiştên baş daynin alîkî û tiştê bona te nebaş- xaçê hildin.

Tu li ser wê fikirê yî, wekî ev Kitêba Pîroz yaamêrikîye?

Ez zanim, wekî bona mesîhîtiya roavaê ev yek nêzikî ruhê wan nîne. Niha ev hemû tişt ji dîtin û xebirdanên salêy 1980-ê yî û 1990-î cuda-cudane. Ez ji wan merivame, wekî xwe mikur tîm, ku ez bi xwe jî şaş bûme. Nava deh salên derbazbûyî da ez jî rastî halên mînanî “dezgehê bizir” hatim, ku çi dilê min da heye, eşkerekim. Ez mîna Petrûs ber xwe diketim, wextê ku min xwemikurhatinên vala û halê dilê xweye rast didîtin. Gelek cara min gazî Xudan dikir, tewaqe ji wî dikir, ku Ew dilê min biguhêre. Ez hîn bibûm, ku bona cêribandinên ku qewatê didin, razîbim /A Petrûs. 1:6,7/. Ev gotinên Kitêba Pîroz min baş fem kirine:

Tirsê Bişkênin

“Awa Mesîh, ku bona me bedenî cefa kişand, hûn jî bi nêt-fikirê silihkirîbin. Çimkî yê bi bedenî cefa kişand, wî dest jî guneha kişandîye, wekî îdî heta mirina xwe ne ku li gora dilhavêjyên xweye merivayî bijîn, lê li gora qirara Xwedê”.

A Petrûs. 4:1,2

Nava zêrandina da em dighîjin. Ez derheqa femdarîya zêrandina ruhanîda xeber nadim, anegorî kîjanê gerekê em nexweşiyê û kesîbtîyê qebûlkin, çimkî tu bi wê yekê layîqî qîmetê Xwedê dibî. Ez ne jî derheqa wê zêrandinê da dibêjim, kîjan rûê nezanîyê û şaşîyê û kirinên bêxwedê da pêşda tên. Zêrandin, rastî kîjana gerekê em bên, ew zêrandinin, kîjan rastî Îsa hatine, yên ku bi her cûreyî, bêyî guneha, hatine cêribandinê /Îbranî. 4:15/. Ew zêrandina ku Petrûs dide kivşê, ew berxwedayîna mêrive, wextê ku bedena mêriv û merivên dor- bera te mecbûr dikin, ku berbi wê yekê herî, ne bi xwestina Xwedê, lê bi wê rê, bi kîjanê ew dixwezim. Wî çaxî tirsê serê xwe bilindke, eger em nava hizkirina himberî Îsa qewînûyî nîbin.

Ez dixwezim mînanî Petrûs peyî Îsa herim, ne ku li wir, li kîderê ezê bêjim, wekî ezê bona Wî emirê xwe bidim, lê herime li wir, li kîderê ez mirina emirê xwe û xwestinên xwe qebûlkin. Îzinê bide, wekî tenê Ew bê pesindayîne. Ev yek bi kerema Wî mîaser dibe. Ew kerema Xwe dide şikestîya /Aqûb. 4:6/. Eve menî, wextê ku Pawlos wextê rasthatina tevî zêrandinê dikaribû bigota: “Min begem kirîye”. Niha binihêre, ku Yûhennayê şandî derheqa wanda çi dibêje, kîjana mire cin alt kir:

“Ewana pê xwîna bexê û xebera şedetîya xwe ser wî ketin, emirê xwe heta mirinê hiz nekirin”.

Eyantî. 12:11

Min gelek cara ev gotin bihîstibû, lê tenê pareke wê bihîstibû. Gelek meriv zû disekinin: ew xilazîya gotinê berdidin. Eva jî hema

ew pare, kîjan nava kûltûra meye roavaê da eyane. Emê nava şerkarîya miqabilî tirsê hetanî wî çaxî negihîjine serkevîtinê, hetanî ku em hizkirina emirê xweye hetanî mirinê înkâr nekin. Eger em emirê xwe hizkin, wî çaxî emê rîya bigerin, ku wî xilazkin.

Jin û mêrên Xwedê, niha hûn rastîyê zanin: “Rîya altkirina tirsêye tek- tenê undakirina emirê teye”. Gazî Xwedê bike, wextê ku tu dixwînî, paşda venekişe, lê bawar bike. Tewaqe ji Wî bike, wekî dilê te bi hizkirina Xweva tijîke, kîjan tu cara paşda venakişe. Kere- ma Wî ji Wî tewaqeke, bi kîjanê tê nava halên wî cûreyî da serkevî. Tewaqe bike, ku Ew îzinê bide, ku nava rêyên cetin ra derbazbî. Dua bike, wekî tu merkeza wan şuxula da bî, bi kîjana Ew nava dinîayêda dike. Emirê hêsa, rehet tewaqe neke, dewsa wê yekê emir tewaqe bike, kîjan pesinê Wî dide.

“Lê gelo tê derheqa vî merivî da çi bêjî?”

Were em paşda vegerine li ser wî cîyî, wextê ku Îsa ji nava mirîya rabû û bona şagirtên xwe taştê hazir dikir. Peyî taştê ra Îsa pêxembertîke “duakirî” da Petrûs. Hetanî wî çaxî gotinêd Îsa ew sozdayîn didane kivşê, wekî Petrûsê tîrsa here mezin alt bike û ewê xwestinên xwe bi qewata merivatîyê mîaser neke. Îsa gote Petrûs, wekî rûê rastîya himberî Wî da ewê bimire. Petrûsê himberî tişteki usa serketa, çi ku pêşda wê rastî wî nehata. Îsa xebata xilazîyê dît.

Petrûs hela hê hazir nîbû. Bi bihîstina wê yekê ku çi wê biqewi- me, Petrûs zivirî Yûhennayê şandî dît û pirs da Îsa: “Feqet, Xudan, tê derheqa vî merivî da çi bêjî?. Petrûs hela hê xwe himberî yên mayîn dikir. Bi rastî ewî wa digot: “Eger ez gerekê nava vê yekê ra herim, lê ewê çi bike?”.

Îsa caba wî da: “Eger ez bixwezim ku ew bimîne heta ez bêm, çi tera ye?. Tu peyî min were” /Yûhenna. 21:22/.

Bi gilîkî mayîn gofî, ew yek ferz /girîng/ nîne, tu xwe himberî

yên mayîn neke, awqasî peyî Min were. Gelek meriv emir û kirinên xwe himberî kirinên yên mayîn dikin. Tu naxwezî xwe bi dereca şaş çapkî. Orta santîmêtrê û kilometer da firqîke mezin heye. Civînên meda pir' anîya meriva emirê xwe usa derbaz dikin, çawa ku ew dixwezî- nava firehyê da. Wextê ku em xwe himberî yên mayîn dikin, tê bêjî tê texmînkirinê, ku li cem me hemû tişt başe. Ew yek tişteki feşe, wextê ku tu ber dilê xwe da tîyî, ku tu awqas başî, çiqas yên mayîn. Ev yek xwexapandine. Meriv bawariya xwe wê yekê tînin, ku eger nava yên pêşber hemû tişt başe, wî çaxî li cem wan jî hemû tişt başe. Feqet çawa jî hebe, norm- dereceke tomerî heye. Em ne endamên civînên mayîn, ne jî xwîşk û birayên me bona xwe çawa norm- derecê hesab dikin. Norma me Îsa ye. Îsa Petrûs ranegot, ku ew peyî Yûhenna here. Ewî got: “Peyî Min were”.

Rîya ku Îsa têra derbaz bûye, rîya xwepêşkêşkirinê bû. Ew yek t'enê bes nîne, ku peyî Wî herin.

“Paşê Îsa gazî elaletê û şagirtên xwe kirin, wan ra got: “Eger yek dixweze li peyî min bê, bira xwe înkare bike, xaçê xwe hilde û peyî min bê. Çimkî kî ku dixweze emirê xwe xilaz bike, ewê wî unda bike, kî ku emirê xwe bona Min û Mizgîniyê unda bike, ewê wî xilaz ke””.

Marqos. 8:34,35

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Îsa got, ku eger xwestina te kirina hemû tiştî ye, ku emirê xwe xilazkî, wî çaxî tê emirê xwe unda bikî. Eger tu wî hemû tiştî bixwezî, çî ku ev dinîya dixweze, tê e'mirê xwe unda bikî. Niha jî guhdarîyê bide ser wê gotinê, ku Îsa çî dibêje:

“Kî ku emirê xwe bona Min û Mizgîniyê unda ke, ewê wî xilazke”.

Marqos. 8:35

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Îsa negot, ku kî ku bixweze

emirê xwe bona Min undake. Tenê xwestin bes nîne. Petrûs jî xwest peyî Îsa here û hema wê şevê jî ewî Îsa unda kir. Piş wê menîyê ne hizkirina Xwedê hebû, ne jî qewata Wî. Ew yek bû menî, ku ew binkeve.

Dilê xwe binihêre

Hetanî ku tu vê kitêbê dixwînî, bicêribîne menîyên dilê xwe binihêre. Gelo tu şagirtê Îsa Mesîhîyî rastî, eger tenê bi qewilên xwe dixwezî peyî Wî herî? Gelo tu bi dûrbûyîna ji xwepêşkêşkirinê nava sînorên xweda divînî?

Diqewime hema ew sînor te ji rêyên Îsa ye derbazbûyî dûr xweykin?. Pêşîya qirara derheqa çûyîna peyî Îsa, em pêşda gerekê bahê wê pê bihesin. Belê, ew yek raste. Qîmetê wê heye. Ew ji emirê te kêmtir dewê nake. Guhdarke ku çawa Îsa ev yek bona wê cimête şirove kir, kîjanê dixwest peyî Wî here.

“Peyî vê yekê ra elaleteke giran tevî Îsa diçû û ew ser wan da vegeerîya û got: “Eger yek peyî min bê û min ji dê û bavê xwe, ji jin û zarên xwe, ji xwişk û birayên xwe û usa jî xwe zeftir hiz neke, nikare bibe şagirtê min. Û kî ku xaçê xwe hilnede peyî min neyê, ew nikare bibe şagirtê min. Ji we kîjan ku bixweze bilindcîhke nobedara çê bike, pêşîyê rûnenî, nede ber hesêb, gelo qewata wîyê bighîjê, bîne sêrî, yan na? Nebe, ku hîmê wê dayne û nikaribe bîne sêrî, yên ku bivînin, lê bikevin û bêjin: “Evî merivî destpê kir çêke û nikaribû banîya sêrî”. Awa ji we her kes, kî ku destê xwe ji temamiya hebûna xwe nekişîne, ew nikare bibe şagirtê min”.

Lûqa. 14:25-30,33

Awa ber ceva ye, ku qîmetê sebirkirina hetanî kutasîyê çî ye. Hinekî pêşda kitêba Eyantîyê da me xwend, ku ewê ku serketin,

emirê xwe hetanî mirinê hiz nekirin. Telebext ra roja îroyîn ev yek nikare bibe gotina derheqa civîna Amêrîkaê.

Ez dikarim gelek mesela ji emirê jin û mêrên mesîhî bînim ber çeva, yên ku dîsa xweyên emirên xwe ne. Wextê ku ez serwêr bûm, jineke cahil nêzîkî min bû û bi nerazîbûn got: “Conê serwêr, fikira min derheqa min da gelekî xirabe. Ez tewaçe dikim, dua bike bona ku fikira min bê guhartinê”. Min ewê jinê nihêrî û gotê: “Ew problêma te ye”. Jin nav hev ket. Pêşda ewê difikirî, ku ezê bi wedê dirêj şîreta bidimê û paşê jî dua bikim. Caba min jina cahil tevî hev kir. Feqet rastî me aza dike, lê ne ku xeberdana derheqa problêmên meda.

Min ji wê jinê pirsî: “Nava Kitêba Pîroz da tu li kîderê şedetîyên derheqa xwebilindkirinê, yan jî fikirên baş derheqa xwe da divînî?. Îsa got, wekî bona çûyîna peyî Wî tu gerekê bimirî. Te kengê dîtîye, dema ku merivekî mirî tabûtê da rûniştîye û dibêje, ku ev çi kincin we li min kirine, yên ku li min xweş nayên. We porê min çi ra wa çê kirîye, gelo merivê derheqa min da çi bifikirin?”

Min dixwest nîşanî wê jinê bikira, wekî anegorî Kitêba Pîroz nîne, wextê ku pesinê xwe didin, yan jî derheqa te da fikireke baş dibêjin. Bona çûyîna peyî Îsa û hizkirina Wî, eseyî nîne, ku tu derheqa xwe da li ser fikira baş bî. Ewê jinê guhdarîya xwe dabû li ser tiştên wedelî, lê ne ku li ser tiştên heta-hetayê.

Em nikarin qulixî Xwedê bikin, wextê ku em derheqa xwe da li ser fikira başin, yan jî wextê ku hemû tişt bi xwestina me pêşda diçe. Merivên vî cûreyî, yên ku wî cûreyî dikin, em çawa “hevalên rojên baş” nav dikin. Ew aqil nînin. Bi kutasî ewê rastî tiştêkî usa bèn, çi jî wê anegorî texmînkirinên wan nîbe. Ew yek hemû çaxî jî dikare biqewime. Eger ew hazir nîbin, wî çaxî ewê tesmlîbin. Diqewime ew herine civînê, bi zimana xeberdin û tiştên rast bêjin, lê dilên xwe da nexwezin Xwedê bigerin. Hizkirina Xwedê bêsinore. Eger hûn bi rastî dixwezin Wî ra gava bavêjin, gerekê sînokirinên xwe dûrxin.

Merivê guhartî

Wextê ku em kitêba Karên Şandîya da Petrûs dinihêrin, çetine bê bawarkirinê, wekî ew hema ew merive, yê ku tirsîya û li ber xulama Mesîh înkâr kir.

Peyî tijîbûna bi Ruhê Pîroz, ewî bêyî tirs, bi tamamîya Orşelîmêva destpêkirî elam kir, wekî Îsa Xudane û Mesîhe. Petrûs hate girtinê û ew anîne li ber rêbera, li ber wan serekkahîna, kîjana Îsa xaç kiribûn. Niha Petrûs ne ku li ber xulama, lê hema li ber wê şêwirê sekinîbû, kîjanê Îsa gunek'ar kir. Petrûs wana nihêrî û elam kir: “Ew hûn bûn, ewên ku Îsa Mesîh xaç kirin. Ê tenê bi Wî xilazbûn heye”/Karên Şandîya. 4:8-12/.

Serxwebûna Petrûs û Yûhenna şêwira rûniştî zendegirtî hişt û wana nikaribû dengê xwe miqabilî wî karî bikirana, kîjan Xwedê dikir. Ew meriv hostayên kontrolkirinê bûn. Wana bi hev ra got: “Lê wekî nava cimêtê da hê bela nebe, em gefê li wan bixun, ku tu cara bi vî navî kesî ra xeber nedîn” /Karên Şandîya. 4:17/.

Bîr bîne, wekî van serekkahîna Îsa teze xaç kiribûn, lê Îsa îdî gotibû Petrûs, wekî ewê hema wî cûreyî bimire, çawa ku Ew mir. Evana gefxwerinên vala nîbûn. Li ber mirinê sekinî, Petrûs û Yûhenna ew yek îzbat kirin: “Ka hûn bi xwe bifikirin, gelo ev yek ber Xwedê raste, ku em gura we bikin, ne ya Xwedê?. Em nikarin bona wan tiştên ku me bi xwe dîtin û bihîstin, nekine dengî” /Karên Şandîya. 4:19,20/.

Wextê ku Petrûs li ber şêwirê sekinîbû, tenê Yûhenna tevî wî bû. Merivê usa li wir tune bûn, ku ew hukumê xwe li ser wan bihêle. Niha serxwebûna Petrûs cûrekî mayîn bû. Ew serxwebûn bi saya hizkirina Îsa gur bibû. Ew û Yûhenna aza hatine berdanê û ew dîsa gihîştine şagirta, gilî kirin, ku çi qewimîye. Niha binhêrin, ku ew meriv çi tewaçe ji Xwedê dikan:

“Niha ya Xudan ser gef û gurtîya wan da binihêre, keremê xulamên xwera bike, wekî ew mêrkîmî xebera te

Tirsê Bişkênin

xeberdin, destê xwe dirêj bike, wekî bi navê berdestîyê te Îsa yê Pîroz ji nexesîya qencbin, nişan û keremet bigewimin”.

Karên Şandîya. 4:29,30

Wan meriva ji Xwedê hela hê zêde tewaçe dikirin, lê ne ku neketina nava problêma. Wana zanibû, wekî bi xebardana derheqa Kitêba Pîroz da ew emirê xwe dikine bin qezîayê. Wî cûreyî jî Xwedê keremet dida. Şagirta îzin neda, wekî rûê tirsê da pêşkêşa Xwedê nava wan da bitemire. Bi gilîkî qewata Xwedê awqas mezin bû, wekî nexweş derdixistine li ser kûçên Orşelîmê û meriv qenc dibûn, wextê ku sîya Petrûs dikete li ser wan /Karên Şandîya. 5:15/.

Petrûs dîsa li ser xwe guman cab da:

“Em gerekê gura Xwedê bikin, ne ku ya meriva. Xwedê yê kal- bavê me Îsa, ji mirinê rakir, ewê ku we darva dardakir, kuşt. Xwedê ew bilind kir, danî li milê xweyî rastê, ku bibe Rêber û Xilazkir, wekî mecala tobeyê û baxşandina guneha bide Îsraêlê. Em şedê van tiştane, usa jî Ruhê Pîroz, kîjan Xwedê da wan, yên ku gura wîdanin”.

Karên Şandîya. 5:29-32

Gelo serxwebûn û mêrxasî çawa ye. Şagirt tirsîyayî nîbûn. Îdî wedekî dirêj bû, ku Petrûs nedicedand emirê xwe xweyke. Ew ji xwehizîyê aza bû û bi Ruhê Xwedêyî Pîroz tijî bû. Hizkirina Xwedê dilê wî tijî kiribû.

Tiştêkî femdarî ye, wextê ku Ruhê Pîroz hizkirina Xwedê tîne nava emirê me. Feqet ji mesela Petrûs usa jî meriv fem dike, wekî Ruhê Pîroz bona wan meriva tê dayînê, yên ku gurêdanin. Gelek mesîhîyî dixwezîn bêyî gurêkirinê bighîjîne hizkirinê.

Bi xebardana bi zimana, garantîya nîne, wekî hizkirina Xwedê wê dilê te da bimîne. Tijîbûna bi Ruhê Pîroz cêribandina carekê nîne. Ew

yek ferz nîne, ku tu çiqasî baş Kitêba Pîroz zanî û tu çiqasî baş bi zi-
mana xeber didî. Eger tu li ber Xwedê bi emirê gurêkirinê najîyî, dilê
te destpê dike sarbe. Her gurênekirinek wê hizkirinê dide kêmkirinê.

Îsa got, wekî nîşaneke rojên xilazîyê jî ewe, wekî dilên mesîhîya da
hizkirina Xwedê rûê tiştên xirab û gurênekirinê da wê destpêke sarbe
/Metta. 24:12/. Hizkirina ku Îsa gotîye, ya agape ye. Kîjana Îsa qebûl
kirine, tenê li cem wan ew hizkirin heye. Diqewime tu bi Ruhva tijîbûyî
bî, lê dikare hizkirina Ruhe rast tunebe.

Gurêdabûna Petrûs û Yûhenna usa kir, ku ew ser xwe bûn û
dilên wana bi hizkirinêva tijî bûn.

*“Û gazî şandîya kirin, ew dane ber qamçîya, emirî ser
wan kirin, ku îdî bi navê Îsa xeber nedin û berdan. Eva-
na jî ji civîna gire- gira çûn, şa dibûn, ku bona navê Îsa
hêjayî rezîlîkirinê bûne”.*

K’arên Şandîya. 5:40,41

Petrûs û Yûhenna ji gire- gira tirsîayî nîbûn, Ew bi şabûnêva
tijî bûn. Evana ji wan şagirtên mayîn êpêce cuda dibûn, yên ku li
nava baxçe razayî bûn. Ew şa dibûn, wekî hatine zêrandinê û mecala
wan çê bû, ku ew hizkirina xwe bidine kivşê. Petrûs niha bi temamî
hildayî hiz dikir.

Nava kitêba Foûkse bi sernivîsara “Cangorîyên dinîyaêye
mesîhî” da tê gilîkirinê, wekî Petrûs usa mir, çawa ku Îsa gotibû.
Wextê ku hazir dibûn Petrûs xaçkin, ewî got: “Ez layîqî wê mirinê
nînim, çawa ku Xudanê min mir”. Bona wê yekê jî ew li ser sêrî xaç
kirin. Petrûs ji vê dinîayê serketî çû. Alêlûya.

Ji kê ditirsî, tê qulixî wî jî bikî

Xofa Xwedê, yan tirsê mêriv?

Derheqa vî hemû tiştî da çi me hetanî niha xwend û lêkolîn kir, wê rêberîyê me bike, ku em miqabilî tirsê şerkarîyê bikin. Ev yek ne tenê wî çaxî ferze /girînge/, wextê ku em rû bi rû rastî tirsê tên, lê bona hemû govekên emire. Ezê derheqa sawa Xudan da xebêrdim.

Civîn sawa Xudan fem nake. Eva qezîa ye, çimkî bona emirê mesîhî ye serketinê ev yek qewilekî girînge. Îşaya derheqa Îsa da gotîye: “Û kêfxweşîya Wî sawa Xudane” /Îşaya. 11:3/. Hema ew kêfxweşî jî gerekê li cem me hebe.

Ew merivê ku li cem wî ji Xudan saw heye, wê bi rêyên Xwedê bê rêberkirinê /Zebûr. 25:12/. Şexsê merivê vî cûreyî wê nava rehmê da bijî û dinîayê bibe li mîrata nisileta wî /Zebûr. 25:13/.

Me ra hatîye gotinê, wekî sawa Xudan destpêka naskirin û aqilmendîya wî ye. Sawa Xudan wê rojên me bide dirêjkirinê. Bona me eşaretî hatîye dayînê, wekî bêyî pîrozî tu kesê Xudan nevîne, çimkî pîrozî bi sawa Xudan tê pêşxistinê /Îbranî. 12:14, B Korintî. 7:1/. Evana çend mesele ne, ku Kitêba Pîroz derheqa sawa Xudan da dibêje.

Bona ku meriv ji tirsê aza bigere, rîya tek- tenê ewe, ku nava

sawa Xudanda bigere. Kitêba Pîroz dibêje: “Nava sawa Xudan da gumana qewîn heye û bona lawên Wî ew yek gerekê bibe guman” /Metelok. 14:26/. Li ser xwe gumanbûna qewat serxwebûnê pêşda tîne, kîjan bona me lazime, ku em rêyên Xwedê va bigerin, lê ne rêyên merivayêra. Werin em firqiyên orta sawa Xwedê û tirsî mêriv da lê binhêrin.

Firqiyên sawa Xwedê û tirsî mêriv

Berê ewlin em givtugo bikin, ku kîjane xofa /sawa/ Xwedê?. Qedirê himberî Wî dikeve nava wê yekê, lê ew hela hê tiştêkî diha zêde ye. Xofa ji Xwedê wê yekê dide kivşê, ku ewî qedirî, wê razibûnê, wê pesindayînê û tiştê herî baş bidine Wî, layîqî kîjana ye Ew. /Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Ew layîqî kîjanaye, lê ne ku wek em difikirin, ku Ew layîqe/. Tabîya Xwedê ye vî cûreyî nava emirê meda ne, wextê ku em qedirê Wî digrin û xwestinên Wî ji yê xwe jortir diatînin. Wî çaxî emê wan hemû tiştî hiz nekin, çî ku Xwedê hiz nake û emê wê yekê hiz bikin, çî ku Ew hiz dike.

Ya duda- Were em tirsî mêriv givtugo bikin. Wextê ku ji mêriv ditirsî, tu hertim nava tirsê, nerihetîyê û şikberîyêdanî.

Wextê ku em dikevî nava tela vê tirsê, em nava revê da dijîn, ji zyanê û gunekarkirinê xwe vedişêrin, hertim ji înkarkirinê û dewdozê xwe dûr digrin. Em bi parastinêva mijûlin û bi qulixkirina bona mêriv, nava qulixkirina bona Xwedê kardar nînin. Bi tirsî ji mêriv, wekî ew çî dikare me bike, emê wê yekê nedine Xwedê, layîqî çî ye Ew.

Kitêba Pîroz dibêje me: “Tirsî mêriv wê te bike nava tevhevûnê” /Metelok. 29:25/. Tevhevûn tele ye. Tirsî ji mêriv serwêriya ji Xwedê dayî didize. Paşê pêşkêşa Xwedê ye nava te da ditemire. Tu îdî texmîn dikî, ku bêqewatî, ku kar bikî, çimkî qewata Xwedê îdî nava te da kar nake. Îşaya 51:7-13 me şîret dike: “Min guhdar bikin, ewên ku heqîyê nas dikin, milletê ku qanûna Min dilê

Xofa Xwedê, yan tirsaya mêriv?

te da heye, ji mêriv, gotin û buxdanên wî netirsin... Tu kî yî, ku ji mêriv û kurê mêriv ditirsî, yê ku mînanî şînayê çê kirîye û tu Xudanê ku te çê kirîye, bîr dikî”.

Wextê ku em mêriv kêfxweş dikin û ditirsin, miqabilî wan derdikevin, bi wê yekê em Xudan bîr dikin, em ji qulixa Wî dûr dikevin . “Eger min hê bixwesta ez li meriva xweş bihatama, ez nikaribûm bibûma xulamê Mesîh” /Galatî. 1:10/.

Tê bona wî qulixkî û gura wî da bî, ji kê tu ditirsî. Eger tu ji mêriv ditirsî, tê bona wî qulixkî. Eger tu ji Xwedê bitirsî, tê qulixî Wî bikî. Eger tu ji mêriv ditirsî, wî çaxî xofa Xwedê wê cem te tune be, çimkî tu nikarî qulixî du axa bikî /Metta. 6:24/. Ji alîkî mayînva jî tu ji mêriv natirsî, eger xofa Xwedê li cem te heye.

Gelo lazime, ku bawarmendên Kitêba Pîroze Nû ji Xwedê bitirsin- xofa Wî li cem wan hebe?

Xofa Xwedê hînbûna Kitêba Pîroze Kevin nîne. Ew cûrê jîyîne ye. Eger tu Xwedê hiz dikî, wî çaxî tê tenê ji Wî bitirsî. Sawa Xwedê wê hemû tirsaya, çawa dibêjin, “daqurtîne”.

Ez gelekî ber xwe dikevim, wextê ku wan meriva guhdar dikim, yên ku derheqa Xwedê da usa xeber didin, çawa tê bêjî Ew xortekî cahile û tesmîlîkirin û gotinên wana mîaser dike. Eger merivek derheqa Wî da li ser vê fikirê ye, usayê ew bi rastî Xudan nas nake. Şagirtên Îsa ye here nêzik jî Îsa çawa Xudan, yan jî Serwêr nav dikirin /Yûhenna. 20:28/. Eger em bi cûrê sade nêzikî Xudan dibin, wî çaxî em fikira himberî tabîya Wî ye rast unda dikin.

Nêzikbûna vî cûreyî wê bibe menî, ku em bi cûrê bêqedir wê yekê bikin. Tiştê wa em him li civînê û him jî nava emirê “bawarmenda da” divînin. Ew xwe çawa “bawarmend” hesab dikin, lê gelo cûrê jîyîna wana wê yekê dide kivşê?. Ez ber xwe dikevim, wextê ku divînin, ku meriv li civînê çawa dixebitin. Pêşîya qulixê

ew pêşîya hev dikevin, çî zeft dikin û nerazîbûna xwe didine kivşê, eger yekî mayîn li cîhyê wan rûniştî ye. Ew wextê qulixê bi hev- ra qîse dikin. Paşê radibin û dûr dikevin. Eger ew difikirin, wekî qulixê gelekî dirêj kişand, yan jî çî ku dibihên, wana xweş nayê.

Meriv tev-hev dibe, wextê ku divîne, ku qedirgirtina himberî serwêra li cem wan kême. Ew derheqa qulixçîyê ên Xwedê da usa xeber didin, çawa ku prêssa derheqa şuxulkarên sîasî da. Usa ye gelek qulixçîya mînanî şuxulkarên sîasî qulix kirine, lê ne ku çawa merivên Xwedê. Feqet, çawa jî hebe, ew xulamên Xwedê ne û dîwan ya Wî ye. Wextê ku em ji Xwedê ditirsin, wî çaxî emê usa jî qedirê mala Wî, xulamên ku Ewî kivş kirine, bigrin. Dawid destê xwe li ser padişê ji alfyê Xwedê da rûnkirî- Şaûl bilind nekir, wextê ku Şaûl 85 kahîn kuştibûn /A Padiş. 22:11-23/. Sawa Xwedê li ser Dawid hebû.

Ez ji wan tişta jî ber xwe dikevim, çî ku bawarmend dibhên, dinihêrin û dixwînin. Carna, wextê ku ez li malên wan diqesidim, bona min hewaskar bûye bivînim, ku gelo firqî orta cûrê jîyîneye li malên wan û merivên başqe heye, yan na?. Nava gera wane bona normalbûnê û naskirîbûnê da wana bîr kirîye, ku Xwedê wê yekê çawa tiştê “normal” nav nake, çî ku dinîya wê yekê “normal” hesab dike. Wextê ku tu bi rastî Xwedê hiz dikî û sawa Wî li ser te heye, tê bi emirê pîroz bijîyî.

Petrûs digot:

“Lê mîna Wî Pîrozê ku gazî we kir, hûn jî pîrozbin nava hemû rabûn- rûniştandina xwe da. Çawa nivîsare: “Pîrozbin, çimkî ezî Pîrozim”. Eger hûn wî ra Bavo dibêjin, yê ku bêfirqî dîwana her kesî weke emelên wî dike, ku usaye, vî wextê xerîb- firarîya xweye vê dinê bi xofa Xwedê derbazkin”.

A Petrûs. 1:15-17

Xofa Xwedê menîke mezine, ku em ji bêxwedêtîyê bêne xweykirinê.

Gelo civîn ditirse?

Nava para kitêba Karên Şandîyaye duda da şagirt bi Ruhê Pîroz va tijî bûn, bi zimana xeber didan û pîroz dibûn. Ew bi awqasîva tijî bûn, wekî tê bêjî serxweş bûn. Ken û şabûn ji wana dibarî. Xwedê ew qewat dikirin. Ev yek kêfa Xwedê xweş dikir. Xwedê usa nîne, ku ji nexweşîya yekî kêfxweş be. Ew nava hizkirinê, heqîtîyê, aşîfîyê û şabûnê da kêfxweş dibê.

Şagirta gelek meriv dîtî, yê ku nava çend rojên mayîn da xilaz bûn. Lê nava wan da hinek hatibûn, ku duayên Xwedê bistînin, lê ne ku bona Wî hatibûn. Rûê wê yekê da jî wana qedirê layîq nedane Xwedê. Bere- bere wana destpê kir bi cûrê “sade” nêzîkî Xwedê bin. Derheqa vê yekêda em nava para pêncada, ya kitêba Karên Şandîya da divînin. Jin û mêrek erdê xwe frotibûn û ji wî erdê firofî parek pêşkêş kirin. Ew pere yê tamamîya erd nîbûn, lê wana bi wê yekê dixwest li ber çevê bawarmendên mayîn baş bihatana kîvşê. Wana qedirê prosêsa girêdayî ceva ra girt, lê ne ku qedirê rastîyê û pêra jî ew ji mêriv diha gelekî tirsîyan, ne ku ji Xwedê.

Wana ew pêşkêş anî, derew kirin û mirîtî ketin.

Ew mirin, çimkî wana nava hazîrîya pesinê Xwedê da derew kirin. Ez vî cûreyî difikirîm /bawarim, wekî tu jî wî cûreyî difikirî/: “Geleka van roja hema wî cûreyî bi hazîrîya serwêra ew yek kirine û nemirine. Bona çi?”

Ez difikirim, wekî menîya wê yekê ewe, wekî hêna kitêba Karên Şandîya hazîrîya Xwedê diha qewat bû, ne ku îro. Mesele, kitêba Karên Şandîya gilî dike, ku nexweş qenc dibûn, wextê ku sîya Petrûs dikete ser wan /Karên Şandîa. 5:15/. Roja îroyîn em tiştên usa navînin.

Ez difikirim, wekî wextê ku hazîrîya Xudan û şikirîya Wî zêde bibe, wî çaxî wê tiştên usa biqewimin, derheqa kîjanada nava kitêba Karên Şandîya da tê gilîkirinê. Guhdar be, ku peyî mirina wan ra çi qewimî.

“Tirseke mezin kete ser temamiya civinê û hemûyên ku ev yek bihîstin”.

Karên Şandîya. 5:11

Qedirgirtina himberî Xudan hate dasekinandinê. Wana fem kir, ku hewce ye, ku ew nêzîkbûna xweye himberî hazirîya Xwedê careke mayîn lê binihêrin. Bîr bîne, ku Xwedê çi gotîye:

“Ezê nava yên nêzîkî min dibin pîroz bim û li ber temamiya cimetê bême pesindayîne”.

Q Kahîntîyê. 10:3

Xwedê ku xwe ker dike, dilên me têne eşkerekirinê

Xwedê pesinê Xwe xweyî kirîye ku me bicêribîne û hazirke. Gelo emê wî çaxî bi qedirgirtin nêzîkbin, wextê ku hazirîya Wî neyê kivşê? Gelek cara nava gelek pirsra da civîna îroyîn mînanî lawên Îsraêlê dike. Bi gilîkî Pawlos got, wekî cêribandinên wana bona me çawa mesele hatine nivîsarê /A Korintî. 10:6/.

Îsraêlî şa dibûn, wextê ku Xwedê ew dua dikirin û keremet diqewimî. Wextê ku Xwedê behra Sor vekir, ew li ser erdê zîha ra derbaz kirin û wextê ku dijminên îsraêlîya niqoyî binê avê kirin, ew bona serketinê distiran, direqîsîn û dikirine qîrîn /Derketin. 15:1-21/. Peyî çend roja ra wextê ku qewata Xwedê kivş nîbû, lê xurek jî xilaz bibû, wana miqabilî Xwedê ber xweda xeber didan /Derketin. 15:22/.

Diha dereng Mûsa cimet anî nêzîkî çîyayê Sînayê, bona ku wana pîrozke, ku ew li ber Xwedê hazirbin. Xwedê li ber çavê temamiya cimeta Xwe peyîayî li ser çîyê bû. Ew yek saw pêşda anî, çimkî li ser çîyê evrekî reşe terî peya bû. Paşê Mûsa bona rasthatina tevî Xwedê cimet ji wî cîhyî derxist, lê “cimetê dît, paşda vekîşîya û dûr sekinî” /

Xofa Xwedê, yan tirsî mêriv?

Derketin. 20:10-18/. Ew ne ku ji tirsî Xwedê paşda vekîşîyan, lê rûê tirsî bona emirê xwe. Wextê ku Xwedê peya bû, eşkere bû, wekî ew emirê xwe diha gelekî hiz dikin, lê ne ku Xwedê.

Cimetê gote Mûsa: “Tu tevî me xeberde û emê guhdarîya te bikin, lê bira Xwedê tevî me xeber nede, ku em nemirin”. Mûsa gote cimetê: “Netirsîn, çimkî Xwedê hafîye we bicêribîne, wekî xofa wî ser we ye, ku hûn guneha nekin” /Derketin. 20:19,20/.

Guhdar be, wekî xofa Xwedê qewatê dide te, ku tu nekevî nava guneh. “Bi tirsî Xudan merivê ji xirabîyê dûrkeve” /Metelok. 16:6/.

Nava derketinê da- 20-21-ê da serhatî dûmayî dike. “Cimet dûr sekinî, lê Mûsa çû nêzîkî wê terîya şeverêş bû, wê derê, ku Xwedê lê bû”. Mûsa gote Xwedê, ku wana çi gotibû û ew çawa tirsîya bûn. Xwedê cab da: “Min ew xeberên ku evî miletî gote te, bihîst. Hemû çi ku wana got qencin. Xwezî nê- fikirên wan her gav ev bin, ji min bitirsîn û hemû emirên min biqedînin, wekî wan û zarokên wan ra heta-hetayê qencbe” /Q Ducarî. 5:28,29/.

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî cimet paşda vekîşîya, lê Mûsa diha nêzîk bû. Ev yek firqîya orta Mûsa û Îsraêlê da dide kîvêşê. Li cem Mûsa xofa Xwedê hebû, lema jî tirsî wî tune bû. Ew meriv bêyî xofa Xwedê bûn, bona vê yekê jî ew tirsîyan. Xofa Xwedê te ne ku dûr dixê, lê dikişîne, dibe nava hazirîya Xwedê. Çawa jî hebe, tirsî ji mêriv dibe menî, ku tu ji Xwedê paşda vekîşî.

Wextê ku em tirsî mêriv va girêdayî ne, wî çaxî em xwe nava hazirîya mêrivda baş texmîn dikin, lê ne ku ya Xwedê. Menî ewe, wekî hazirîya Xwedê dilê te vedike.

Ne ku Sîna, lê Sîyon

Bona ku em azuru bikin, wekî xofa Xwedê rastîya Kitêba Pîroze Nûye, em paşda veqerine ser evê berbirîbûna kitêba Îbranîya:

“Hûn mîna cimeta Îsraêlê nêzîkî çîyaê ber çeva nebûne,

Tirsê Bişkênin

yê ku bi agir vêketibû, bi terî- terîstanîyê, mij-dûmanê û bobelîskê va girtîbû, ku li wir borîn lê diket û dengê gotinê dihat. Gava yên ku ev deng dibhîstin, hîvî dikirin, ku îdî xebereke din wan ra neyê gotinê, çimkî li wê fermanê taw nedikirin, ku digot: “Eger rewirek jî nêzikî çîyê be, gerekê bidine ber kevira”. Ev dîtina ber çawa usa saw bû, heta ku Mûsa jî got: “Ez ditirsim û dile-rizim”. Lê hûn nêzikî çiyayê Sîyonê bûne...”

Îbranî. 19:18-22

Ya ewlin tîne bîra me, ku li ber çiyayê Sînayê çi qewimî. Paşê me ra derheqa çiyayê Sîyonêda tê gotinê. Li ser dinîyayê Xwedê derheqa çiyayê Sînayê da xeberda. Niha jî hema ew Xwedê ji ezmîn derhqa çiyakî nû Sîoynê da xeber dide.

“Îdî haj xwe hebin, nebe ku hûn ewî we ra xeber dide, teksîr bikin. Eger ewên ku li ser dinîyayê Mûsa teksîr kirin, kîjanî ku temîyên Xwedê didan, xilaz nebû, îdî emê çawa bikaribin xilazbin, eger em pişta xwe bidine yê ku ji ezmana me ra xeber dide?”.

Îbranî. 19:25

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî gunekarkirina me diha gelekî berke,wextê ku em gurê nakin û dengê Xwedê guhdar nakin.Ew pêşkêş, ku ji alîyê Xwedê da hatîye dayînê,bi saya heca Nû, bona wê yekê nîne, ku em ewê bona jîyîna xweye baş bidine xebatê. Gelo îsraêlîya bona çi guhdarîya dengê Wî nekirin?. Ew bêyî xofa Xwedê bûn.Wextê ku tu dixwînî, vê yekê bîra xwe da xweyke û tê zelal bivînî, wekî Kitêba Pîroze Nû da meriva hema bi vê menîyê jî guhdar nedikir.

“Awa em vê yekê bişêkirînin, ku em padişatike nehejîayî distînin û bi vî awayî bi xof û tirs Xwedê

Xofa Xwedê, yan tirs a mêriv?

*bihebînin, çawa ku li wî xweş tê, çimkî Xwedê yê me
agirê peritandinê ye”.*

Îbranî. 12:28

Guhdar be, wextê ku tê gotinê: “bi tirsê û xofê”. Eger xofa Xwedê tenê bi qedirgirtinê va bihata sînorkirinê, xudanê nivîsarê wê xebera “tirs”jî ya mayîn dûr nexista, başqê nekira. Guhdariyê usa jî bide ser wê yekê, wekî xudanê nivîsarê texmîn nedikir, ku “Xwedê hiz dike” lê serbara ser da “Xwedê xwedê yê agirê peritandinê ye”. Ev elametiya derheqa Xwedê da şirove dike, ku bona çî cimeta Îsraêlê jî hazirîya Wî paşda vekîşîya. “Ev agirê hanî mezin wê te hûfî xwe bike, wekî em dîsa dengê Xudan Xwedêyê xwe bibhên, emê bimirin” /Q Ducarî. 5:25/.

Belê, Xwedê hizkirine, lê Ew usa jî agirê peritandinê ye. Li civînê dî xwe me derheqa hizkirina Xwedê da gotiye, lê me hindik derheqa xofa Xwedê da bihîstîye. Şewira Xwedê ye tomerî me ra nehatiye gotinê, texmînkirinê me derheqa hizkirinê da nav-hev xistîne.

Hizkirina ku em derheqa wê da xeber didin siste. Ewê hizkirinê rêberîya meye berbi emirê pîroz nekirîye. Ew avê dike li ser agirê me û me golî dike. Em bûne mînanî zarokên rûstendî, yên ku qedirê bavê xwe nizanin. Eger em nava xofa Xwedê da mezin nabin, wî çaxî qezîya heye, wekî ew tiştên ku Xwedê çawa yên pîroz hesab dike, dikarin bona me bibine yên sade.

Guhdariyê bide ser van xebera: “Bi vî awayî bi xof û tirs Xwedê bihebînin, çawa ku li wî xweş tê” /Îbranî. 12:28/. Pêşkêşa Xwedê bona wê yekê nîne, ku em qedirnegirtinê û guna veşêrin. Ew karebûnê dide me, ku em bi cûrê layîqî Xwedê qulixkin. Qulixkirina bi cûrê layîqî qulixa bi hizkirinê dide kîvêşê, ya bi qedirgirtinê û bi xofê.

Pawlos serda zêde dike: “Bi xofê û bi lerizandinê, bona xilazbûna xwe qulixkin” /Fîlîpî. 2:12/. Gelo tirs û xofa me li kuderê ye?. Me bîr kirîye, wekî Ew Hakimê heqe. Gelo me gunekarkirina Wî bîr kirîye?. Bi guhdarî wan xebera bixwîne:

Tirsê Bişkênin

“Kubar nebe, lê bitirse. Çimkî eger heyfa Xwedê çiqlên binyatî nehat, heyfa wî wê te jî neyê. Awa dîna xwe bide şîrinayî û hêrsa Xwedê, ew hêrse nava ji rêketîya da û şîrine hindava te da, eger nava şîrnayê da bimînî, lê eger na, tê jî bêyî birînê”.

Romayî. 11:20-22

Em derheqa rehmbûna Xwedê da baş zanin. Lê çawa jî hebe em gerekê tenê rehmbûna Wî hesab hilnedin. Em gerekê usa jî berkbûna Wî fem bikin. Rehmbûna Wî me nêzîkî dilê Wî dike, lê berk' bûna Wî me ji kubarîyê û guna xweyî dike. Eger meriv tenê rehmbûnê hesab hiltîne, wî çaxî ew bi wê yekê tirsê înkâr dike, bi kîjanê ji kubarîyê xweyî dike. Lê eger wî cûreyî meriv tenê berkbûna Xwedê hesab hiltîne, wî çaxî ewê bi cûrê hêsa bikeve nava tela qanûnparastinê. Herdu jî, him hizkirina Xwedê û him jî xofa Xwedê te nava vî emirî da xweyî dike.

Ez gumanim, wekî tu fem dikî, wekî ez bi zanebûn derheqa xofa Xwedê da dibêjim, kîjan niha li civînên me gelek cara nayê hesabhildanê. Ez bi hizkirina bêsînor Xwedê hiz dikim û ez şame, bona bûyîna lawê Wî û qulixkirina bona Wî. Ez zanim, wekî hema rehmbûna Xwedê me berbi tobekirinê dibe /Romayî. 2:4/. Ez usa jî zanim, wekî hema xofa Xwedê û dîwana Wî me ji gunehyên duşurmîşbûyî dûr xweyî dike.

“Çimkî eger me rastî nas kirîye, qebûl kirîye, peyî ra bi hemdî xwe nava gunah da bimînin, îdî vir şûnda bona baxşandina guna qurban berga tu tiştî nagire, lê tenê li lerizekê dimîne hîvîya dîwanê û kûra agir, ku wê yên miqabilî Xwedê hûfî xweke. Yekî eger Qanûna Mûsa biteribanda, gava du yan sê şede hebûna, bêrehm dihate kuştinê. Lê texmîna we, ewê hê çiqasî hêjayî cezayê giran be, yê ku Kurê Xwedê daye bin pîyên xwe û xwîna peymanê heram hesab kirîye, bi kîjanê ew paqij bû û Ruhê keremdayînê bêhurmet kirîye?. Belê, em wî nas dikin, yê ku got: “Heyfhildan ya mine, ezê hilînim”.

Xofa Xwedê, yan tirsax mêriv?

Û dîsa: “Xudan wê dîwana cimeta xwe bike”. Tiştêkî bêwa ye, ku bikevine destê Xwedê yê sax!” /Îbranî. 10:26-31/.

Meriv dikeve nava wan guneha, wextê ku wan tiştta, çi ku Xwedê pîroz hesab dike, çawa tiştê ne ferz hesab dike. Em gelek cara bi sivikayî nêzîkî wan tiştta dibin, kîjana Xwedê ferz /girîng/ hesab dike û ew tiştên ku Xwedê girîng hesab nake, em peyî wana dikevin. Bona me tiştê herî girîng ewe, ku em li ber meriva xwe bi qedir bidine kîvşê.

Min meriv nas kirine, kîjan ketine nava tela guneha û çawa ku wan ra dest dida, digotin, ku ew Îsa hiz dikin. Wana halê xweyî Ruhanî bi wê yekê va didane kîvşê, ku ew himberî Îsa çi texmîn dikin. Lê gelo ew Îsa awqas hiz dikin, ku hazirin bona guneha bimirin? Na xêr, li cem wan xofa Xwedê tune.

Carekê ez çûme zindanê li cem qulixçîkî, yê ku ketibû nava ruşetxwerinê û rêderketinê. Ewî min ra got: “Con min hertim Îsa hiz dikir, hela wî çaxî jî, wextê ku ez xapîayî bûm. Îsa Xilazkirê min bû, lê ne ku Xudanê min”. Ewî ji tirsax ji mêriv qirar qebûl kiribû. Ewî xwestibû li ber meriva xwe baş bide kîvşê. Evê yekê jî ew biribû berbi tiştên wî cûreyî. Zindanê da Xwedê hizkirina Xwe û rehma Xwe nîşanî wî kir û ew hînî xofa Xudan kir. Niha xofa Xudan li ser wî heye.

Bi înkarkirina teglîfkirina Xwedê

Bi paşdaçûyîna li ser mesela çîyayê Sînayê, ez dixwezim tiştêkî bidime kîvşê, kîjanê meriv gelek cara navînin. Xwedê him Mûsa ra, him jî Harûn ra got, ku ew hilkişine li ser çîyê /Derketin. 19:24/. Mûsa hilkişîya serê çîyê, lê rûê hinek menîya da em Harûn dîsa li binatara çîyê divînin /Derketin. 32:1/. Ez difikirim, wekî Harûn paşda vegeyîya cem cimê, çimkî ewî xwe li wir nava bêqezîabûnê da texmîn dikir, lê ne ku nava hazîrîya Xwedê da. Gelo roja îroyîn em li civînên xwe usa nînin? Bona me çûyîna li civînê, hevalîya tevî

meslîhîyên mayîn, mijûlbûna bi borcedarîyê ên xweye qulixêva diha basîn, ne ku bûyîna tevî Xudan. Em ji wê yekê dûr dikevin, ku tevî Xudan tenê bimînin, lê dewsa wê yekê em bi meriva va têne dorgirtinê û şuxulê xweva mijûl dibin, bi wê gumanê, wekî evê valaya me veşêre.

Ji alîkî mayîna jî, dilê Hêşû hema ew dil bû, yê ku Xwedê xwestibû. Ewî dixwest ku çiqas dikare awqas gelekî nava hazirîya Xwedê da be. Hetanî ku Mûsa tevî Xwedê bû, Hêşû 40 rojî li jêra çiyê bû /Derketin. 32:17/. Ew awqasî nêzîkî Xwedê bû, çiqas ew dikaribû. Lê ew neçû li wir, li kîderê tenê Mûsa û Harûn hatibûne teglîfkirinê. Xofa Xwedê awqas nava Hêşû da hebû, wekî ew nikaribû kubar û xwehiz bûya.

Wextê ku Hêşû li binatara çiyê hîvîyê bû, cimê çiqas diçû, awqas nerihet /xemgîn/ dibû. Ew li wî cîhyî bû, rêberê wan jî ji mehekê zêdetir bû ku çûbû, lê Xwedê jî hetanî niha Xwe eyan nedikir. Meriva destpêkir himberî Xwedê û Mûsa şikber bin:

“Gava cimê dîna xwe dayê, ku Mûsa derengî dikeve, ji ser çiyê nayê xarê, hingê cimê topî cem Harûn bû û gote wî: “Rabe me ra xwedêya çê bike, ku pêşîya mekevin, çimkî ew Mûsa yê meriv, yê ku em ji welatê Misirê derxistin, em nizanin çî hate serê wî”.

Derketin. 32:1

Wana dida kivşê, ku qedirê Xwedê digrin û ji Wî ditirsin. Meriva nerazîbûna xwe dida kivşê: “O! Mûsa. Ew gelekî qewate. Tu Wî ra xeberde û elamî me bike, ku Ewî çî got. Emê guhdarkin û gurê da bin”. Wana teze dîtibû, ku Xwedê çiqas qewate, lê pê ra jî xofa Xwedê li cem wan tune bû. Niha, wextê ku Xwedê xwe ker kir, sidqê wanî rast eyan bû.

Wextê ku Xwedê keremet dikirin û qewata Xwe nîşan dikir, wî çaxî gelekî hêsa bû ji Xwedê bitirsin. Lê Xwedê yên usa digerîya, yên ku wê wî çaxî jî qedirê Wî bigirtana û ji Wî bitsîana, wextê ku

Xofa Xwedê, yan tirsî mêriv?

li ser xwe hazirîya Wî yan jî qewata Wî texmîn nekirana. Xwedê yên usa digerîya, ku mînanî wan zaroka bûna, yên ku wî çaxî jî gurêdanin, wextê ku bav guhdarîyê nade ser wana. Gurêdabûna rast bona nîşandayîne nîne.

Xwedê gote Îsraêlê: “Ne Min xwe ker kirîye, ew jî zûva û tu ji Min natirsî?” /Îşaya. 57:11/. Bona Wî ev pirs gelekî girîng bû: “Bona çi cimeta Min ji Min natirse?”. Paşê Ewî caba pirsî Xwe da û şirove kir, wekî cimeta ji Wî neditirsîya, çimkî hinek wede Ewî qewata Xwe ye mezin eyan nekiribû. Bi gilîkî mayîn gotî, wextê ku meriva kar û şuxulên Wî ye mezin nedidîtin, xwe usa xweyî dikirin, tê bêjî Ew ne li wir bû. Xwekerkirina Xwedê dilê meriva ye rast eşkere dike.

Bawarmendê rast nava qûmistanê da, wextê cêribandina tê kivşê, lê ne ku wextê qulixa. Çawa ku meriv xwe wextê “hukmkirina” li ser xwe dide kivşê, ew bi rastî wî cûreyî ye. Binhêre, ku Harûn bin hokum da çî kir:

“Harûn gote wan: “Guharên zêre ku guhên jinên we, kurên we û qîzên wedanin, derxin û bînine cem min”. Û temamiya cimeta guharên guhên xwe da ye zêr derxistin û anîne cem Harûn. Harûn ew ji destên wan hildan, cûre dayê û golikek ro kir. Gotin: “Eve Xwedê yê te, Îsraêlê, yê ku tu ji welatê Misirê derxistî”.

Derketin. 32:2-4

Wana tiştêkî wî cûreyî çê kir, lê tiştê herî xirab ew bû, wekî Harûn, yê ku gerekê hilnekişîya çîyê ew yek çêkir. Ew xeberdankirê Mûsa bûye. Harûn li rex wî sekinîbû û hemû tişt dîtîbû. Lê niha ew ji meriva tirsîya û ew yek da wana, çî ku wana dixwest. Harûn jî mêriv diha gelekî ditirsîya, ne ku ji Xwedê û bona wê yekê jî ew gelekî rehet ji meriva tirsîya. Nava Harûn da mêrxasî tune bû, pêşkêşa Xwedê temirîbû. Evê yekê jî ew kire rêberêkî sist. Wextê ku Mûsa miqabilî Harûn derket, Harûn cimeta gunekar kir, ji kîjanê ew tirsîyî bû.

Tirsê Bişkênin

“Harûn gotê: “Bira xweyê min hêrs nekeve. Tu vê cimetê nas dikî, ew xirabîê ra hazirin. Gotine min: “Me ra xwedêya çê bike ku pêşîya me kevin, çimkî ew Mûsayê meriv, ku ji welatê Misirê derxistin, çî hate serê wî”. Min jî gote wan: “Zêrê kê heye, bira derxe”. Wan dane min, min jî ew avîtine li nav êgir, ev golika derket””.

Derketin. 32:22-24

Harûn bona kirina xwe cabdarî hilneda ser xwe. Belê, qîmetkirina wî ye bona cimetê rast bû. Ew yek fikira wan bû, lê ne ya Harûn. Lê Harûn ji wana ditirsîya, ew awqas qewat nîbû, ku bikaribûya tirsîya ji cimetê bişkênanda û wî cûreyî rêberî li wan bikira.

Ew rêberên, ku ji meriva ditirsîn, wê paşda vekişin û wan tişta bidine meriva, çî ku ew dixwezin. Ew rêber rehet dibine qurbana tirsê. Wextê ku rêber ji meriva ditirse, ewê pêşketina rast nevine, ne nava xwe da ne jî nava cimeta xwe da.

Ew merivê ku ji Xwedê ditirse, difikire, ku Xwedê derheqa Wî da çî dibêje. Ew merivê ku ji meriva ditirse, difikire, ku meriv derheqa wî da çî difikirin, lê ne ku Xwedê. Bona bêhurmetnekirina meriva, ew Xwedê bêhurmet dike.

Min rêber dîtine, kîjana qirar kirîye wan tişta bide meriva, çî ku ew dixwezin. Menîya wan ewe, ku nava meriva da ew eyan bin. Ewana tu cara wê ewê yekê qebûl nekin. Ew qirarên xwe bi van menîya afû dikin: “Em naxwezin meriva bêhurmetkin”, “Eva mecala here başe, ya ku hemûya razî dike”, “Bi vî cûreyî em dikarin qulixî gelek meriva bikin”. Padişatîya Xwedê dêmokratîya nîne, ew padişatîye. Eyanbûn ferz nîne. Wana texmîn nedikir, wekî ew ji tirsê usa dikin. Kirinên wan ne ku nava hizkirina himberî meriva hatine hîmdanînê, lê nava xwehizîya wandanin.

Çi diqewime, wextê ku em ji Xwedê natirsin?

Xwedê gote Mûsa: “Xwezî nêt-fikirên wan her gav ev bin, ji min bitirsin, hemû emirên min biqedînin, wekî wan zarokên wan ra heta-hetayê qencbe” /Q Ducarî. 5:29/. Feqet meriv netirsîyan û niha dîna xwe bidinê çî qewimî. Xudan gote Mûsa: “Xwe ra meriva bişîne, ku cesûsiya erdê Kenanê bikin, ku ezê bidime zarokên Îsraêlê” /Jimar. 13:2/. Guhdar be, wekî Xwedê got: “Ez... gerekê bidim”. Ewî got, ku cesûsiya welêt bikin, bivînin ku dikarin wî hildin.

Bi vî cûr’eyî Mûsa ew şandin. Çil roja wana li welêt cesûsî kir û dîtî, wekî binelî li vir cî-war bibûn, lê bajar gelekî mezin bû û parastî bû.

12 ce’sûsa hema ew meriv, hema ew esker, hema ew bajarên qewîn dîtî. Hêşû û Kaxêb hazir bûn, ku carekê ra herin û wê yekê hildin, çî ku Xwedê soz dabû. Feqet deh cesûsên mayîn ji wê yekê tirsîyan, çî ku dîtî. Wana eskerên mezin dîtî, lê Hêşû û Kaxêb dîtî, ku Xwedê çiqas rehm û raste.

Deh cesûsa cimetê ra gilî kirin, ku nikarin vî welatî hildin. Ewana ji 24 hezar sala zêdetir kole bûne, nava şêr da hazir nîbûne, çawa ku wana li cem eskerê vî welatî dît. Cimet carekê ra tirsîya û destpê kir nerazîbûna xwe elamke:

“Gelo bona çî Xudan me dibe li wî erdî? Wekî em bi şûr bêne qirê? Jin û zarên me talan herin. Gelo me ra ne qence em veqerine Misirê?”

Jimar. 14:3

Nava vê gotinê da em koka tirsî meriva divînin: “Gelo li wî welatî wê bona me diha baş nîbe?”. Ev meriv tirsîyî bûn, çîmkî ew derheqa xwe da difikirîn. Wana negot, ku gotina Xwedê ya here başe. Dewsa wê yekê wana dipirsî: “Tiştê herî baş bona me kîjane?”.

Çawa vê yekê fem bikin?. Koka tirsê mêriv xwehizî ye. Wextê ku tu emirê xwe hiz dikî, divedînî wî xilazkî. Tê ji wî hemû tiştî bitirsî, çî ku bona emirê te qezîa ye. Xwedê ew meriv anîne cîhekî usa, li kîderê bijartineke başqe tune bû, lê wana gerekê gumana xwe bida ser wî. Meriva texmîn dikir, wekî binelîyên evî welatê nû wê wana qirkin. Dewsa wê yekê ku gumana xwe bidana ser Xwedê, usa derdiket, tê bêjî Xwedê ew ji misirîya xilaz kiribû bona wê yekê, niha jî anîbû ku ew ji alîyê kenanîa da bihatana kuştinê. Eva bi rastî tişteki nêzikî aqila nîne, lê gelek cara lazim dibe, bi çûyîna peyî Xudan bikevî nava halê vî cûreyî, kîjan bona emirê me qezîaye.

Nava qewilên wî cûr'eyî da em tenê wî çaxî dikarin peyî Xudan herin, wextê ku em dilên xwe da zanin, wekî Xwedê rehme. Nava wî da hemû tişt rehme. Ewê tenê bona kara Xwe tu tişteki neke, kîjanê zyanê bide me. Em gerekê bîr bînin, wekî Xwedê ji alîyê heta-hetayê da dîwanê dike, lê meriv bona 70- yan 80 sala.

Înkarkirina Xwedê, yan ya mêriv?

Kaxêb û Hêşû rîya çetin bijartin. Xwedê got, ku nava wan da ruhekî başqe hebûye û ew bi temamî peyî Wî diçûn. Yên mayîn nedixwestin gura Xwedê da bin û xwe bikine bin qezîyaê. Xwedê himberî Kaxêb û Hêşû rast bû. Ewana merivên wê nisiletêye tektenê bûn, yên ku ketine welatê sozdayî /Jimar. 14:24,30/.

Ewên ku cedandin emirê xwe xilazkin, wana emirê xwe unda kir. Xwedê derheqa pêşeroja wan da xeberda û got: “Lê cinyazên we wê li vê qûmistanê bikevin... û hûnê înkarkirina Min nas-kin” /Jimar 14:32,34/. Wextê ku tu fem dikî, wekî gelekê ji alîyê Xwedê da bêne înkarkirinê, çimkî ew ditirsin ji alîyê meriva da bêne înk'arkirinê, tu carekêra têyî ser hişê xwe.

Ez dua dikim, wekî em hemû hînbîn, ku ji tirsê Xudan kêfxweş

Xofa Xwedê, yan tirsê mêriv?

bin, çimkî “tirsê Xwedê kanîya dua ye...”.

Serê kitêbêyî mayîn da tê bivînî, ku çawa xofa Xudan wê alî te bike, ku tu wextê tirsê nava xwestina Xwedê da bigerî.

Xofa Xudan îbarîyê û serxwebûnê tîne

Bişuxulin, yan cabê bidin?

Tirs dikare bi rîya qewimandina, fikira, yan jî bi destê meriva pêşda bê. Gelek meriv miqabilî wê tirsê şer dikin, kîjan bi destê merivên baqçe tê. Tirs a mêriv hema vî cûreyî ye. Tirs a himberî mêriv mecbûr dike, ku em ji înkarkirina mêriv, xeydandinê û miqabilderketinê dûr bimînin, bi hesabhilnedana wê yekê, wekî em wî cûreyî Xwedê înkâr dikin. Eger merivek ji merivekî mayîn ditirse, bi wê yekê ew Wî bêhurmet dike, kîjanî ew nikare bivîne, bona ku wî bêhurmet neke, kîjanî ew divîne.

Îsa me ra dibêje: “Ez we pismamên xwe ra dibêjim, ji wana ne-tirsin, yên ku bedenê dikujin, ji wê pêştir tişteki din nikarin bikin. Lê ezê we ra bêjim, ku hûn ji kê bitirsin. Ji wî bitirsin, yê ku peyî kuştinê ra jî hukûmê wî heye ku biavêje cehnemê. Belê, ez we ra dibêjim ji Wî bitirsin” /Lûqa. 12:4:5/.

Eger tu ji meriva ditirsî, wextê ku Xwedê nava çetinaya û tengasîa da rêberîyê te dike, tê bicêribînî xwe biparêzî û xweykî, dewsa wê yekê, ku tu xwestina Xwedê bigerî, tê bicêribînî ya xwe bikî. Feqet eger xofa Xwedê li cem te heye, tu dikarî nava her

çetinayîkê ra derbaz bî û bi wê yekê qedirê Xwedê bigrî.

Wî çaxî tu fem dikî, wekî tenê Ew dikare te xweyke. Tê guman bî, wekî Xwedê zane, ku nava sistêma qîmetiyên heta- hetayê da tiştê herî baş kîjane.

Derheqa xofa Xudan da sozdayîneke qewat nava kitêba Metelokada heye:

“Nava xofa Xwedê da îtbarîya qewat heye û ew yek gerekê bona lawên Wî bibe guman. Xofa Xudan kanîya dua ye, ku tu ji bobelîskên mirinê dûr bimîni” .

Gotinên Silêman. 14:26,27

Ji alîkî mayîn va jî Kitêba Pîroz zelal dibêje:

“Tirsa mêriv wê te biavêje nava bobelîskê”.

Gotinên Silêman. 29:25

Tirs yan bobelîske, yan jî tele ye, lê xofa Xudan îtbariyê û serxwebûnê tîne. Evana hema ew mecalin, bi kîjana hûn ji tela tirsê aza dibin.

Hukum eşkere dike

Ez dixwezim du padişa himberî hev bikim. Ewana herdu jî serkarîya wê padişatîyê dikirin, herdu jî dîsa ew Xwedê dihebandin. Ji wana yek ji Xwedê hate înkarkirinê, lê yê mayîn Xwedê çawa merivê himberî dilê Xwe qedirê wî digirt. Bi himberîhevkirina emirên wan meriva bona me firqîya orta /navbera/ xofa Xwedê û tirsê mêriv da zelal û femdarî dibe. Werin em qewimandineke nelêkolînkirî, ya ji emirê Şaûl binihêrin. Serhatî eve.

Îdî serê du sala bû, ku Şaûl padişatî dikir. Mînanî nava gelek qewimandina da, xeysetê wî yî rast nava wî wedeyîda eşkere nebû.

Peyî hinek wede ra ew tişt eyan bû.

Wextê ku Şaûl tevî leşkerên xwe ye here baş li Makmasê bû, filistînî berev bûn û miqabilî wî şer destpê kirin /A Padiş. 13:5-15/. Eva eskerê here qewat bûn, yê ku rastî Şaûl hatin. 30-î hezar fayton û şeş hezar sîyarên dijmin hebûn, lê reqema leşkera jî mînanî qûma li ber behrê. Bê şikberî eva eskerekî gelekî mezin bû. Şerkirina miqabilî 30-î hezar faytona hema ewe, ku tu miqabilî 30-î h'ezar tanka bisekinî. Bi wê yekêva tevayî esker awqas mezin bû, meriv nikaribû hesab bikira. Bona eskerê Îsraêlê eva tişteki gelekî giran bû.

Leşkerên Şaûle tirsîyayî xwe veşartin. Ew tirsîyayî bûn. Hinek piya revîn, lê yên ku peyî Şaûl diçûn, ji tirsê dilerizîn.

Pêşîya şer Îsraêl gerekê li ber Xudan gorî bikira. Samûêl ji alîyê Xudanda gotibû Şaûl, wekî wextê wedê qirarkirî ewê hazir be ku li ber Xudan gorî bike. Şaûl “Weke wedê ku Samûêl qirar kiribû hîvîyê sekinî, lê Samûêl nehat û cimet ji cem wî bela bû” /A Padiş. 13:8/.

Bin hokum da Şaûl got: “Gorîyê û qurbana aşîtyê bînine cem min”. Ewî gorî kir û wextê ku teze xilaz kiribû, Samûêl hat.

Samûêl ji Şaûl pirsî, ku ewî çi kirîye. Guhdarîyê bide ser caba Şaûl:

“Min dît, ku cimet ji cem min bela dibe û tu roja qirarkirî nehatî, lê filistînî nava Makmasê da berev bûne. Wî çaxî min got: “Filistînî wê niha peyîyayî li ser min, li Gaxgaxê bin û min dua yê Xudanî ewlin nekirîye. Min bi mecbûrî gorî kir””.

A Padiş. 13:11,12

Samûêl miqabilî Şaûl derket û gote wî, ku ewî rast nekirîye.

Bi vî cûreyî me dît, ku çi qewimî û niha tu xwe dayne dewsa Şaûl. Tu rêberî, tu û merivên te hevt roj in, ku rastî eskerekî mezin hatine. Reqema dijmin zêde ye û cêrg ên wana roj bi roj diha zêde

dibin, lê eskerê te jî kê m dibê. Merivên te ji dijmin ditirsîn û bi xwe dihêlin, direvin. Çend merivên mayîn jî ku mane, tirsîyê ne. Tu dîsa hîvîya milyaketê Xwedê yî, lê ew jî wede da nayê, ku gorî bê kirinê.

Hukumekî mezin li ser te heye. Ev jî halekî mînanî “dezgehê bizire”. Ewên ku li dor-berê te ne, te lez dêxin: “Tişteki bike, yan na emê hemû bimirin”. Tê hîvîyê bisekinî, çawa ku Xudan gotîye, yan tê gavekê bona xilazkirina xwe biavêjî?.

Ev bû ew hal, kîjan rastî Şaûlê Padişa hatibû /A Padiş. 13:1-8/. Telebext ra ew bin hokum da şikest. Ew gurê da nema û wî cûreyî qurban da. Niha xweafûkirina Şaûl binihêre: “Filistînî wê niha bêne ser min... Min bi mecbûrî gorî kir” /A Padiş. 13:12/. Ewî wî çaxî usa kir, ku li ber çavê meriva xwe alîyê başîyê da bide kivşê, lê paşê jî cêriband li ber çavê Samûêl xwe çawa yekî ruhanî bide kivşê. Bi rastî ew kete bin hukumê meriva û pêra jî kete tela tirsê.

Tiştêki bike

Gelek cara tu rastî halê vî cûreyî têyî. Gelo tu qet vî cûreyî fikirîyî: “Ez zanim, wekî Xwedê min ra dibêje, ku hîvîyê bisekine, lê ez mecbûrim, gavekê biavêjim, ku evî halî biguhêrim”.

Ez ketime nava halên usa, wextê ku hevalên min, yan jî ew merivên ku bin serwêrtîya min da bûne, ji min tewaqe kirine: “Con, tu gerekê tiştêki biki”. Lê min dilê xwe da zanibûye, ku Xwedê vî cûreyî navêje. Ewî xwe ker kirîye.

Tiştêki çetin jî ewe, wekî tu gerekê hîvîya Xwedê bî, îlahî wî çaxî, wextê ku Ew tu tiştî navêje. Roja îroyîn jî gerekê usa bê kirinê. Li Amêrikayê tevî gelek mecalên me û pera, em dikarin wî çaxî jî tiştêki bikin, wextê ku Xwedê nalive. Em bi tabî û karebûna xwe, lê bêyî Xwedê, dikarin tiştêki bikin û bidine kivê, ku ew yek ji Xwedê ye.

Wextê ku qebûlkirina qirara tê, em gelek cara nikarin gotinekê ji Kitêba Pîroz bivînin, kîjanê rêberîyê li me bike. Em borcdarin bizanibin, ku Xwedê hertim çî dibêje. Feqet wextê ku tê texmînkirinê,

ku Xwedê xeber nade, wî çaxî Ew bi rastî xeber dide. Ew dibêje: “Wê yekê rast mîaser bike, çi ku min tera gotîye. Tu tişt nehatîye guhastinê”. Ev yek wî çaxî çetin dibe, wextê ku em bin hukumê tirsêdanin.

Ez dixwezim gotinekê wera bêjim, kîjan Xudan rojên sala Nû da min. Ez li welatekî der bûm. Ez kûraya xewêda bûm, çimkî ji sefera, rîya 46 sehetê, û usa jî rojê du cara derbazkirina qulixê, bêqewat bibûm.

Şev seheta duda ez nişkêva ji kûraya xewê hişyar bûm. Min zanibû, wekî tenê Xudan dikaribû vî cûreyî min hişyar bike, çimkî peyî razana sê seheta ra, ez îdî li ser xwe bûm. Xudan gotinek da min, derheqa kîjanêda minê xeber neda, çimkî ew ya şexsî bû. Feqet ez bawarim, wekî Xudan îzinê dide min, ku ez derheqa wê yekê da xeberdim, bona ku ez vê pirsê bidime zelalkirinê. Ez bawarim, wekî ji we gelek ketine nava vî halî û ev yek wê hal bide zelalkirinê. Niha ezê parekê ji wê gotinê raber bikim:

“Tu ketî nava halê ne zelal û bi wî cûreyî hatî cêribandinê. Min îzin nedaye, ku tu fikirên xwe topî ser hev bikî, bona ku Ez bivînim, ku gelo tê bêyî rêberîya Min gava biavêjî yan na. Ew yek gelekî Min xweş hatîye, wekî wextê xwekerkirina Min te tu tişt nekirîye. Te tu tişt nekirîye, çimkî Min tu tişt negotîye û te bernemên xwe mîaser nekirine, bi wê gumanê, wekî ew yên Min in. Niha li cem te merkezkirina guhdarîê ye mezin wê hebe. Ezê bernemên /progiramên/ mezin û cuda bidime te û jina te, kîjanê şabûnê bona we herdua jî bîne”.

Xudan wî çaxî tevî min xeberda, wextê ku nava emirê min û jina minda me pêşketin nedidît. Xwestin û hewcetîyên meye şexsî hebûn, kîjan mîaser nedibûn. Em herdu jî çend sala bin hukumekî mezin da diman. Hevalên me şewir didane me, ku em gava biavêjin. Lê me texmîn nedikir, wekî ew gotinên Xudanin. Ewên ku digotin, şaş nîbûn, wextê ku tiştên vî cûreyî digotine me. Wana awqasî me nava wî halî da diditin û bo wê yekê jî digotin. Xwedê wî çaxî me dinihêrî.

Guhastin hebûn, kuîjan me dikaribû bona sivikkirina wî hukumî bikira. Me dikaribû miqabilî şikberiyên xwe şer bikira. Feqet ew yek hewaskar bû, gelo emê bi wê yekê miqabilî gotina Xwedê dernekevin. Wî çaxî me dilê xwe da zanibû, wekî Xwedê me ra negotibû, ku em tişteki bikin.

Pêşîya xilazbûna meha sala Nû ye ewlin me dît, wekî Xwedê ji xwestinên me zêdetir tiştê dike. Ez nizanim, ku ezê gelo dîsa awqas tiştî bivînim, kîjan nava mehekê da qewimîn. Dihate kivşê, wekî Xwedê nava wê mehê da diha gelek tiştê kirin, ne ku nava pênc salên derbazbûyî da.

Ya sereke ewe, wekî em nekevîne bin hukuma. Em borcdarin anegorî Gotina Xudan pêşda herin.

Merivê himberî dilê Xwedê

Şaûl tirsîyî bû. Navê wî, emir û padişatîya wî bin qezîyê da bûn û bona wê yekê jî ew ji cî leqîya, wextê ku Xwedê gotibû bisekine. Samûêl miqabilî Şaûl derket û fermana wî bela kir:

“Lê niha padişatîya te wê rast tune be. Xudan bona Xwe, anegorî dilê Xwe merivekî dixweze, kîjanê Ewê bona cimeta Xwe çawa mîr kivş bike, çimkî çawa ku Xudan gotibû te, te usa nekir”.

A Padiş. 13:14

Eva cara ewlin nîbû, ku Şaûl cîh dabû tirsê. Nava emirê wî da dîsa tiştên usa qewimîbûn, wextê ku ew bin hukumên qewat da gura Xudan da nîbûye. Carekê ew ketîye bin hukumê meriva û ew tiştê jî wî bajarî hildane, kîjan Xwedê gotibû, ku bi temamî undakin. Ewî nedixwest qedirê xweye li ber meriva undake. Wextê ku Samûêl jî derkete miqabilî wî, Şaûl xwe mikur hat: “Min guneh kir, wekî min emirên Xudan, gotinên Te nekirin, çimkî ez ji cimetê tirsîyam û min gura gotinên wana kir”/A Padiş. 15:24/.

Elametiya Şaûle mayîn dide kivşê, wekî ew diha gelekî bona nav- dengê xwe xemgîn bû, ne ku bona mayîna gurêda. Ev xeberên Samûêl tiştên dilê wî da dane eşkerekirinê: “Min guneh kir. Reça dikim li ber cimete û Îsraêlê qedirê min bilind bike” /A Padiş. 15:30/.

Şaûl usa digot, çimkî ew ji mêriv ditirsîya. Bi çiqasîva ew ditirsîya, bi ewqasîva halê wî giran dibû. Gelek cara tiştê haya rastî wan rêbera tê, yên ku li ser xwe guman nînin. Ew xirab nêzîkî cimete dibin, bona ku wê yekê bidine kivşê, ku hal bin kontrola wan da ne, lê bi rastî ew bi wê yekê dicêribînin tirsaxwe veşêrin.

Samûêl gote Şaûl, wekî Xwedê wê padişatîyê bide merivekî usa, yê ku wê gotinên Wî xweyî bike /A Padiş. 13:14/. Ew meriv Dawid bû. Min bihîstîye, ku çawa hinek meriv dibêjin, wekî ew merivên anegorî Xwedê ne, lê ez dixwezim ji Xwedê bibhêm. Yê ku wê wî tiştî bêje, çî ku Ewî digote Dawid: “Tu merivê anegorî dilê Minî”. Ez zanim, eva xwestina her bawarmendekî ye, yên ku Xwedê hiz dîkin. Min bi guhdarî emirê Dawid lêkolîn kirîye /lê nihêriye/ û xwestîye bizanibim, ku menî çî bû, wekî Xudan Dawid himberî xwe kir.

Min dît, wekî Dawid nava vê yekê da guhdar bû, wekî ewî tu cara hetanî guhdarkirina Xwedê tu tişt nedikir. Gelek cara, nava hukumên mezin da Dawid berbirî şewira Xwedê dibû /A Padiş. 20:31/. Werin em halekî gelekî çetin binihêrin.

Ew yek dikaribû hê xirab bûya?

Nava sala xilazîyê da /dawîyê da/, ya padişatîya Şaûl, Dawid û merivên wî li welatê filistîniya cîhê xwe dîtîbûn. Usa qewimî, wekî Dawid û merivên wî çûn, ku bighîjine filistîniya, wextê ku eskerê wana miqabilî îsraêliya berev dibûn. Paşê serleşkerên filistîniya hêrs ketin, wextê ku dîtin, ku mêrên cuhîya hazir dibin tevî wan herine pêr. Bona wê yekê jî serleşkera nehişt, ku Dawid û merivên wî tevî wan herine şêr.

Rojtira mayîn eskerê Dawid ji wir dûrketin, paşda vegeftane

li cem jin û zarokên xwe, kîjan li bajarê Sîkêlakê bûn. Çûyîna wane wedekurt, ya berbi deşta şêr hatibû teribandîne û Dawid tevî merivên xwe xwe çawa bêkêr texmîn dikirin. Ew ne tenê ji aliyê padişêda hatibûne înkarkirinê, lê usa jî ji aliyê millet da, nava kîjanîda wana cîyê xwe dîtibû. Dawid dikaribû li ser xwe tenêbûn texmîn bikira, lê ev yek himberî wî tiştê, ku rastî wî hat, tişteke nîbû. Bi guhdarî bixwîne, wextê ku ew hate li cem malbeta xwe, çî qewimîbû û texmînke, ku ew bi xwe halekî çawa da bû:

“Wextê ku roja sisîya Dawid û merivên wî ketine Sîkêlakê dijmin êrîşî li ser welatê Başûr û Sîkêlakê kiribûn û şewitandibûn. Ji çûka hetanî mezina dîl biribûn. Tu kes nekuştibûn, lê tevî xwe biribûn. Wextê ku Dawid û merivên wî gihîntine bajêr, bajar şewitî bû û keç û kurên wan çawa dîl biribûn. Dawid û cimeta tevî wî bi dengê bilind digirîyan, hetanî wî çaxî, wextê ku qewata wan îdî tune bû, bigirîyana. Herdu jinên Dawid jî dîl biribûn”.

A Padiş. 30:1-5

Tu dikarî ewê êşê li ser xwe texmîn bikî, kîjan Dawid texmîn dikir? Malbeta wî dîl biribûn. Hemû tiştên giranbiha talan kiribûn, lê tiştên mayîn jî şewitandibûn. Ew ne tenê bona malbeta xwe xemgîn bû, lê usa jî bona malbetên merivên xwe. Ew bê welat mabûn, lê paşê jî paşda hatine malên xwe ye nava dûmanê da, lê hizkiriyên wan jî tune bûn. Eva hemû tişt nîbû:

“Dawid tev-hev bibû, çimkî cimetê dixwest wî bide ber kevira, çimkî dilê her yekî bona keç û xortên wan diêşîya”.

A Padiş. 30:6

Bişuxulin, yan cabê bidin?

Ew merivên ku tevî wî çûbûne bona şerkirinê, niha jî hazir bûn Dawid bidana ber kevira, bona neparastina jin û zarokên wan. Ji vê yekê xirabtir tu tişt tune. Eva ji halê Şaûl jî çetintir bû. Li cem Şaûl dîsa eskerên tirsonek û malbet hebûn û merivên wî jî gef nexwarin, ku wî bidine ber kevira.

Gelek bawarmend nava emirê xwe da rastî wedê usa tèn, wextê ku ew xwe tenê texmîn dikin. Ez difikirim, wekî Xwedê îzinê dide, ku ew yek usa biqewime. Xwedê menîya wê yekê nîne, çimkî Ew xudanê xirabîyê nîne. Lê Xwedê tevî wê yekê nabe, çimkî bona ewî wedê gumanbirîyê meremê Wî heye. Dawid dikaribû teslîm bûya, eger ewî destpê bikira bida peyî dijmin, yan jî rêke başqe bona rehetkirina meriva bidîta. Lê niha binihêre ku dewsa wê yekê ewî çi kir,

“Feqet Dawid bi Xudan Xwedê va qewat bû. Û Dawid kurê Akîmelek Abîatarê kahîn ra got: “Cilê xwe nêzîkî min bike”. Û Abîatar cilê xwe nêzîkî Dawid kir. Û Dawid ji Xudan pirsî: “Eger ez peyî wî eskerî kevim, bizêrînim, ezê bighîjime wana?”. Û Ewî got: “Bizêrîne, çimkî tê ese bighîjêyî û tê hemûya azakî””.

A Padiş. 30:6-8

Hema bin hukumê mezin da jî Dawid tu gavek neavît hetanî ku ewî şewira Xudan nestend. Wextê ku ew berbirî Xudan bû, ewî qewat stend. Peyî wê yekê ra ew pê hesîya, ku gerekê ewî çi bikira. Xwedê got: “Bizêrîne”.

Dawid peyî dijmin ket. “Ewî h’emû tiştên destê dijmin da û herdu jinên xwe jî aza kirin. Hemû kes hatine azakirinê, him keç û xort, him jî tiştên talankirî, çi ku wana biribûn. Dawid hemû tişt paşda anîn” /A Padiş. 30:18,19/.

Çi ku çawa tişteki bêguman dihate texmînkirinê, werguhêzî serketinê bû. Bona Xwedê yê me tu tişt çetin nîne. Dawid diha gelekî

Tirsê Bişkênin

ji Xwedê ditirsîya, lê ne ku ji meriva. Ev bû menî, wekî ewî gumana xwe da ser berbirîbûna berbi Xwedê. Ev yek ji kirina Şaûl cuda dibû.

Dawid ew yek kir, lê Şaûl tenê caba halê pêşdhatî da. Dawid karibû wê yekê bike, lê ne ku anegorî halê pêşdhatî caba anegor bide, çimkî ew pê hesîya, ku Xwedê çî dibêje. Wextê ku em fikira Mesîh pê dihesin, em kar dikin, lê ne ku cabê didin.

Xwegirtin

Nava pareke kitêbê ye derbazbûyî da me dît, wekî bona şikênandina tirsê serxwebûn lazime. Ev serxwebûn ya tebyetî nîne, lê ya usaye, kîjan bi saya qewat, hizkirina Xwedê tê. Eve xebera meye kilît:

“Bona wê yekê ez tînim bîra te, ku tu agirê pêşkêşa Xwedê hê gur bikî, ya ku bi destdanîna min te ra hate dayîné. Çimkî Xwedê ruhekî tirsê neda me, lê Yê qewatê, hizkirinê û xwegirtinê”.

B Tîmotêyo. 1:6.7

Em binihêr’in, ku çawa ev hersê tişt nava Dawid da serxwebûn pêşda anîn, bi kîjanê ew miqabilî tirsê derket.

1. Qewat. Dawid Xwedê nas dikir û ewî zanibû, wekî Xwedê diha mezine, diha qewate, ne ku tiştên ku rastî wî tîn.

2. Hizkirin. Dawid Xwedê diha gelekî hiz dikir, ne ku xwe.

3. Xwegirtin. Dawid tu gav neavîtin, hetanî ku gotina Xudan û fikira Wî pê nehesîya. Ewî ferzbûn /girîngî/ neda wê yekê, ku hukumê li ser wî çiqas mezin bû.

Wextê ku ruhên me bi qewat, hizkirin û Gotina Xudan va tijî dibin, em nabine qurbana tirsê. Ji van hersê tişta ne tenê yek, lê he rsê tevayî me lazimin. Eger hersê tevayî lazim nîbûna, wî çaxî Pawlosê tenê derheqa yekê da bîr banîya. Bona ku tu nava

Bişuxulin, yan cabê bidin?

serxwebûna Xwedê da bî, ev her sê tişt jî lazimin.

Me îdî bi hûrgilî qewat û hizkirina Xwedê lêk'olîn kir. Were,
em pêşda bilivin û fikira Xudan fem bikin.

*Xwegirtin ewe, wekî tu bizanibî, ku hema niha
Xwedê çî dibêje û çî dike*

Ruhê xwegirtinê

Tu tişt awqas meriva natirsîne, çiqas nezanî. Nezanî kêmasîya ulme. Derheqa qîmetê ulm da gelek cara nava Kitêba Pîroz da tê gotinê. Nava Metelok.24:5-da tê gotinê: “Merivê aqil wê qewat be, lê merivê zane wê qewata xwe zêde bike”. Lê Metelok 11:9 tîne bîra me, wekî “yên heq wê bi ulm aza bin”. Ulm qewatê dide, ku tu ji tela tirsê dûr bimînî.

Fem bike, wekî heye ulmê tebyetê û ulmê ruhanî. Ulmê ruhanî û îman ji ulmên tebyetê û îmanê bilindtirin. Bo wê yekê jî em wî çawa “yê nebînayî”, ji qewatê zêdetir hesab dikin. Nava kaxeza Tîmotêo ye duda da, ya 1:6,7-ada Pawlos tîne bîra Tîmotêyo, wekî ew hersê tişt girîngin bona serketina himberî tirsê. Ew hersê tişt evin- hizkirin, qewat û xwegirtin. Nava evî serê kitêbêda emê derheqa ruhê xwegirtinê da xeberdin.

Xwegirtin çî ye? Gelo ew zanebûna Kitêba Pîroze? Şagirt çawa mesîgirên nezan dihatine hesabê, lê koma merivaye li Îsraêlê ye here xwendî Sînêdrîon /civîna cuhîaye bilind/, ji aqilmendî û serxwebûna wana tev-hev bibûn.

“Gava wana mêrkîmîya Petrûs û Yûhenna dît û pé hes-

*ian, ku evana merivne nexwendî û nezanin, ecêbmayî
man û nas kirin, ku ewana tevî Îsa bûne”.*

Karên Şandîya. 4:13

Merivekî bi navê Stêpanos, yê ku berdestîyê sivira sêwîya û jinebîya bû, devê rêberên xwendî girt. Kitêba Pîroz dibêje: “Lê nikaribûn li ber wê serwestîyê û wî Ruhê ku pê xeber dida, bisekinîyana” /Karên Şandîya. 6:10/.

Carekê ra em divînin, wekî ruhê xwegirtinê ji serwestbûna tebyetê, yan jî ji dersên Kitêba Pîroz pêşda nayê. Dêmek, ruhê xwegirtinê ji kîderê tê?

Heyîna eyantîyê

Xwegirtin ji wê yekê tê, wextê ku tu fikira Mesîh pê dihesî. Tenê zanebûna Nivîsarê, nade kivşê, wekî tu fikira Mesîh zanî. Me ra hatiye gotinê, wekî “nivîsar dike, ruh sax dike” /B Korintî 3:6/.

Nava pîrsa zanebûna Kitêbada fêrisî nezan nîbûn, wana ew ruh nizanibûn, bo wê yekê jî qulixa wan mirin dianî. Ewê yekê meriv ji dilê Xwedê dûr dixistin, lê ne ku nêzîkî Wî dikirin. Wana Xwedê usa raber dikir, çawa ku wana fem dikir- bi rîya sêrî, lê ne bi rîya dil. Îsa got: “Însan tenê bi nêt najî, lê bi her xebera, ku ji devê Xwedê derdikeve” /Metta. 4:4/. Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Îsa negot derket. Wî çaxî ewê ne ku bibûya wedê derbazbûyî, lê tenê bi xebera nivîsar. Tenê Kitêba Pîroz e ku ji devê Xwedê derketîye. Îsa got: “derdikeve”, kîjan anegorî dema niha ye. Em gerekê Xudanê Nivîsarê naskin, bona ku bizanibin, ku îro ji devê Wî çi derdikeve.

“Lê gava ew Ruhê Rastîyê bê, ewê we berbi temamîya rastîyê bibe. Çimkî ewê ne ku xwe serî xwe xeberde, lê çi ku bibhê, ewê wê yekê bêje û tiştên ku hê neqewimîne, wê we ra gilî bike. Ewê rûmeta navê min bilindke, çimkî ewê ji min bistîne û wera gilîke”

/Yûhenna. 16:13,14/. Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Îsa got- çi ku bibhê, lê ne ku çi ku bihîst. Bi alîkarîya Ruhê Pîroz em dikarin bizanibin, ku Îsa niha çi dibêje.

Wî çaxî tu dikarî pîrskî: “Ji Kitêba Pîroz çi kar heye?”. Ew rênîşa alîkirin û rêberkirina me ye, ew yek ji Xwedê hatîye. Wextê ku Ruhê Pîroz wê yekê sax dike, gotin dilên me da sax dibin, lê ne ku serên me da. Kitêba Pîroz ew norme, kîjanê em bona îzbatkirinê didine xebatê, çi ku me ji Ruhê Pîroz bihîstîye. Ruhê Pîroz tu cara miqabilî Kitêba Pîroz xeber nade. Feqet em dikarin bi xwe bona xwe çetîna pêşda bînin. Em dikarin bi femdarîya xwe wê yekê bidine sînorkirinê, çi ku Ruhê Pîroz dikare bêje, yan bike. Şaşîya fêrisîya hema ev bû.

Tenê zanebûna cîhê parên Kitêba Pîroz û gotina bes nîne

Zanebûnên fêrisîya gelek bûn. Bi gilîkî wana her pênc kitêbên Kitêba Pîroze Kevin ezberî zanibûn. Wana Nivîsar lêkolîn dikirin û bêsebir hîvîya Mesîh bûn. Feqet fêrisî bi femdarîya xweye derheqa Nivîsarê da hîvîya Wî bûn. Wana zanibû, wekî Îşaya wî cûreyî bû pêxember:

“Çimkî bona me Zarokek hate dinîayê, Kurek bona me hate dayîne û serwêrtî wê li ser milê Wî be û ewê çawa Şewirdar, Xwedêyê Qewat, Bavê Heta-Hetayê, Mîrê Aşîtîyê bê navkirinê. Li ser kursîyê Dawid û padişatîya Wî xilazbûna zêdekirina serwêrtîyê û aşîtîyê tune, ku bi mafê Wî û bi heqîtîyê ji niha da Wî hetanî heta-hetayê îzbat ke û qewîn ke. Çavnebarîya Xudanê Qewat gerekê vê yekê bike”.

Îşaya. 9:6,7

Bi gotina fêrisîya Mesîh gerekê padişatîya Xwe ye li ser dinîayê îzbat bikira û wê ew ji hukumê Romayê aza bikira û rûništa li ser textê Dawid. Bona wê yekê jî, wextê ku Îsa ji bajarê Galîlêaeyî Nazarêtê çawa dûrger hat, lê şagirtên Wî ye nezan jî rêberîya wî dikirin, fêrisî ji rê derketin.

Fêrisî hertim bi têmaên usa miqabilî Îsa derdiketin, kîjan wana bi xwe li ber xwe derxistibûn, bi hesabhiladana femdarîya wane derheqa Kitêba Pîroz da. Wana qirar kiribû, wekî Mesîhê bibe rêberê miletîyêyî qewat. Bona wê yekê jî ew miqabilî Îsa derdiketin û pirsên vî cûreyî didane wî: “Eger Tu yî Mesîh, wî çaxî padişatîya Te li kîderê ye, kîjanê tu dixwezî îzbat bikî? Tu bona çî li ser textê Dawid rûnanêyî?”

Îsa cab dida: “Padişatîya Xwedê eşkere nayê. Ne jî wê bêjin: “Vaye vire!”, yan jî: “Wê dera hane!” Çimkî padişatîya Xwedê nava we da ye /Lûqa. 17:20,21/. Îro em dikarin vê yekê fem bikin, çimkî mecala me heye em bizanîbin, wekî Îsa mir û ji nava mirîya rabû, lê ew jî li ser xwe guman bûn, wekî ew rastin. Çawa jî hebe gumana fêrisîya ji femdarîya wane Kitêba Pîroz dihat. Femdarîya wane Ruh tune bû.

Eyantîya ji Ruh stendî

Merivekî bi navê Şimhûn jî hîvîya Mesîh bû. Zanebûnên wî awqas nîbûn, çiqas yên fêrisîya. Feqet lê binhêre ku Kitêba Pîroz derheqa wî da çî dibêje:

“Ew merivekî rast, xwedêxof û li hîvîya berdîliya Îsraêlê bû. Ruhê Pîroz jî li ser wî û wî ra gotibû: “Heta ku tu Mesîhê Xudan nevînî, nemirî”. Hingê ew bi rêberîya Ruh hate paristgehê. Çaxê dê û bavê Îsa yê biçûk Ew anîn, ku li gora edetê Qanûnê bona wî bikin, Şimhûn kurik hilda, da hembêza xwe, şikirî da Xwedê û got: “Ya Xweyî, niha li gora sozê xwe bi xêr û silamet berdestîyê xwe berde. Çimkî çavê min azakirina te dît...”

Dê û bavê Wî ser tiştên ku Şimhûn bona Wî digotin, zendegirtî man”.

Lûqa. 2:25-30,33

Wextê ku Îsa anîn pêşkêşî Xudan bikin, Ew wî çaxî nêzîkî ji şeş mehî hetanî du salî bû. Paristgeh mezin bû, çend avayên mezin diketine nava têrîtorîya wê. Li wir hertim bi seda, hela bi hezara jî meriv hazir dibûn.

Em bicêribînin bi fikirên xweva wê yekê bivînin. Dûrgerek ji Galîlêyê tevî jina xwe tê, hembêza kîjanîda zarokeke şeş mehî ye. Ew li paristgehê nava cimetê da nin. Wextê ku Şimhûn direve, ku zarokê hilde, dibêje: “Awa Mesîh”. Niha hûn dikarin fem bikin, ku Êsiv û Meyrem bona çî zendegirtî mabûn.

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Şimhûn hatina Mesîh eşkere nekir, bi xwedina kitêbekê, mesele, ya bi sernavê “101 menî ku bona çî Mesîh gerekê sala çara pêşîya hatina Îsa bê”. Ewî ev behs bi lêkolînkirina kitêbên Pîroz nestend. Bi eyantîya Ruhê Pîroz Şimhûn pê hesîya, wekî Mesîh tê. Ew bi rêberîya Ruhê Pîroz hate paristgehê.

Tiştêkî ecêbmayînê usa dike ku em bifikirin. Ew merivê ku pêşekzanê qanûnê nîbû, Îsa çawa Mesîh qebûl kir, wextê ku Ew nêzîkî şeşmehî bû, lê peyî 30-î salî ra fêrisîya Mesîh nas nekirin, wextê ku Ewî cin derdixistin, nexweş qenc dikirin, çavên kora vedikirin û mirî sax dikirin. Eve firqîya navbera femkirina fikira Xudan û fikira Nivîsarê.

Usa dikare biqewime, wekî em wî cûreyî nêzîkî Kitêba Pîroze Nû bibin, çawa ku fêrisî ew yek himberî ya Kevin dikirin? Gelo ulmê meyî derheqa Xwedê da bi serwêrî û zanebûna meye Kitêba hatîye sînorkirinê? Serwêrî tevgerêdana tevî Xwedê saz nake, ew tenê şirove dike. Wextê ku min wextê zewaca xwe got- belê, min nivîsara derheqa zewacê da nestend. Min heleqetîyên xwe ye şexsî tevî jina xwe destpêkir saz kir.

Dêmek, gerekê em terka xwendina Kitêba Pîroz bidin? Bêfitîya, na. Em gerekê wêya bi cûrekî mayîn bixwînin. Wextê ku ez Kitêba Pîroz hildidime destê xwe, hertim dua dikim, tewaçe ji Ruhê Pîroz dikim, ku gotina Xudan elamî min bike. Wextê ku ez dixwînim, rastî nava dilê min da gur dibe. Ew bi rastî ew gotinin, bi kîjana ez gerekê bijîm.

Xwegirtin ewe, ku tu bizanibî, ku niha Xwedê çi dibêje û çi dike. Tenê Ruhê Xwedê dikare vê yekê eşkere bike. Ew dikare bi rîya Kitêba Pîroz meva bê girêdanê, yan jî tevî dilê me xeberde, bi dengê Xweyî nerm û rehet.

Wextê ku em zanin, ku Xwedê çi dibêje, em li ser zinarekî qewîn îzbat dibin.

Îsa bi hukum xeber dide

Kitêbên Pîroz hertim gilî dikin, ku çawa Îsa bi hukum xeber dida. Niha dîna xwe bide qewimandinekê.

“Gava Îsa ev gotinên xwe ser hevda anîn, elalet ser hînkirina wî zendegirtî ma, çimkî ewî mîna yekî xwey-bihukum ew hîn dikirin, ne ku mîna qanûnzanan wan”.

Metta. 7:28,29

Ewî ne tenê bi hukum xeber dida, lê usa jî bi hukum digerîya. Dîna xwe bide qewimandineke mayîn:

“Hemû zendegirtî man, hevra digotin: “Ev çi gotine? Ew bi hukum û qewatê emirî li ruhên heram dike û ew derdikevin?””.

Lûqa. 4:36

Îsa bi hukumê usa him dijîya û him jî dilivîya, wekî sersedekî

Ruhê xwegirtinê

romayî Ew nas kir. Ewî Îsa ra got, wekî eger Ew gotinekê bêje, xulamê wî wê qenc bibe /Metta. 8:5-10/. Evî romayî kanîya hukumê Îsa fem kiribû. Hukumê Îsa bi Wî va nedihate sînorkirinê, lê ew yek Xwedê dida. Ew usa bû, çimkî Îsa bi temamî gura Ruhê Pîroz da bû, Yê ku xwestina Bavê elamî Wî dikir.

Sersed got: “Çawa ku ez jî merivekim, yê ku bin hukumdane û bin hukumê min da jî leşker hene”. Îsa zendegirtî ma, wextê ku ev yek bihîst. Evî fermandarî fem kiribû, wekî rîya tek- tenêye bona ku hukumê te hebe, ewe ku tu jî bin hokum da bî. Îsa bi hukum kar dikir, çimkî Ew bin hokum da bû. Ew bi temamî gura Ruhê Pîroz da bû, Yê ku xwestina Bavê elam dikir. Ewî got:

“Çimkî min xwe serî xwe negotin, lê Bavê ku ez şandime, ewî temî daye min, ku ez çi bêjim û çi xeberdim”.

Yûhenna. 12:49

Û dîsa:

“Ez bi xwe nikarim tişteki bikim. Çawa ku ez dibihêm, usa jî dîwanê dikim. Dîwankirina Min raste, çimkî Ez ne ku li xwestina xwe digirim, lê xwestina Yê ku Ez şandime”.

Yûhenna. 5:30

Îsa zelal şirove kir, wekî hukumê Wî ji Bavê tê:

“Tu bawar nakî, ku ez nava Bavê da me û Bav nava Min da ye? Ev xeberên ku ez we ra dibêjim, ne ku xwe serî xwe dibêjim, lê ew Bavê ku nava Min da dimîne ewe, ku ya xwe dike”.

Yûhenna. 14:10

“Ez rast bêxêlîf we ra dibêjim, ku Kur nikare xwe serî

Tirsê Bişkênin

*xwe tiştêkî bike, ew tenê wan tiştên ku divîne Bav dike,
ew jî dike. Bav çî dike, Kur jî usa dike”.*

Yûhenna. 5:19

Bîr bîne,wekî nenihêrî wê yekê, ku Ew Kurê Xwedê ye, Ew çawa merivekî bi Ruhê Pîroz va tijîbûyî ma. Ewî Xwe ji hemû mecalên Xwedê aza kir, lê bi wê yekê va tevayî bi hukumekî usa emir dikir,wekî meriv zendegirtî diman. Ew yek ji wê yekê dihat, wekî Ewî tenê usa xeber dida û kar dikir, çawa ku Ruhê Pîroz rêberî dikir. Îsa tu cara netirsîya, çimkî Xwedê tu cara natirse. Xêncî Xwedê yekî usa qewat, yê ku hemû tiştî dikare û aqile tune.

Îsa wî çaxî jî nava hukumê Xwe da dima, wextê ku fêrisîya dicêriband Wî bi pirsên ruhanî û fêlbazî va bitirsînin. Wana dixwest Îsa bikira nava telê û hema bi xeberên WîEw bêhurmet bikirana. Feqet firqî tune bû, ku tela wan çî cûreyî ye. Îsa hertim bi Ruhê Pîroz caba xwe dida û bi wê yekê tîrsa ku ji wan dihat, dişkênand. Ewî bi zanebûna xwe fêrisî nav- hev dixistin û fêrisî jî paşê ji cêribandina tirsandina Îsa bi gumanbirî paşda disekinîn:

*“Û k’esekî nikaribû caba wî bida û li peyî wê rojê ra
kesekî newêribû pirsek jê bikira”.*

Metta. 22:46

Çawa ku Bavê Ez şandim...

Niha behsa baş: “Çawa ku Bavê Ez şandim, usa jî Ez we dişînim” /Yûhenna. 20:21/. Em gerekê usa bijîn, xeberdin û bilivin, çawa ku Ewî dikir. Bona vê yekê jî Ewî me ra wa digot:

*“Û awa vê yekê bikine bîra xwe, ku pêşda xema nekin,
hûnê çî caba xwe bidin. Çimkî ezê zar- ziman û serwex-
tîyê bidime we, ku dijminên we wê nikaribin li ber we
xeberdin, yan bisekinin”.*

Lûqa. 21:14,15

Menîya wê yekê, ku bona çî hinek bêyî hukum xeber didin, yan jî hîn dikin ewe,wekî ew jî Kitêba Pîroz berbirîbûnekê lêkolîn dikin û paşê van xeberên Kitêba Pîroz tevî femdarîya xwe dikin. Ew derheqa wê yekê da xeber didin, ku Xwedê çî got, yan jî çî kir nava wedê derazbûyî da, lê ne ku çî dike û niha çî dibêje. Tenê bi xeberdana bi Ruhê Xwedê emê bi hukum xeberdin.

“Ezê tu car ji te neçim, tu car te bernadim. Lema jî rûê me digre, ku em bêjin : “Xudan piştovanê mine û ez natirsim. Însanê çî li min bike?”

Îbranî. 13:5,

Bi guhdarî careke mayîn van xebera binihêre. Em dikarin bi serxwebûn bi hukum xeberdin, wexê ku em zanin ku Ew çî dibêje. Gumana himberî Gotina Xwedê serxwebûnê dide me. Xwedê dide bawarkirinê,wekî wextê ku em zanin, ku Ew çî dibêje û em bawar dikin, wekî Ew hertim tevî meye, em dikarin li ser xwe guman elam bikin ku ev meriv dikare çî li min bike. Wextê ku em li ser vê gumanê dijîn me nikarin bitirsîn.

Fêrisîyên wedê niha

Gelek cara min ra li hev hatîye ez rastî merivên usa bêm, kîjana ez çawa fêrisîyên wedê niha nav dikim, li cem kîjana Ruhê Xwedê tune. Ewana diha zû gotinên ji Kitêba Pîroz çawa mesele pêşda tînin, lê ne ku yên mayîn.

Ew meriv bi pirsên xweva miqabilî min derdiketin, kîjan derheqa xeberdana minda bûn, yan jî derheqa nivîsareke minda.

Ez wê yekê navêjim,wekî meriva pirs bona hînbûnê didan, yan jî fem nedikirin. Na xêr, ez derheqa wan meriva da dibêjim, yên ku hemû tiştî bi normên xweye ruhanîvaderbaz dikin û wê yekê înkâr dikin, çî ku ne anegorî zanebûna wane.

Min guhdarî daye ser wê yekê, wekî wî çaxî qise dikare bi du alfyava pêşda here. Berê ewlin ewe, wekî ez dikarim tevî wana derheqa Kitêba Pîroz da bikevime nava dîskûsfayê û ji wê yekê ez binketî derkevim, wextê ku ew derheqa wan tiştê da baş zanin û dicêribînin te bînin li ser wê fikirê. Ezê binkevîm, eger ez navhevkevîm, tevlîhevîm. Ez hînbûme nekevîme nava vê yekê.

Rîya mayîn jî ewe, wekî ez Ruhê Pîroz binihêrim û wê yekê xebêrdim, çî ku ez dilê xwe da dibihêim. Wî çaxî aqilmendîya Xwedê wê bê û jî gotinên wana wê tu tişt nemîne. Aqilmendîya Xwedê jî Kitêba Pîroz tê, lê Ruhê Pîroz jî behna sazûnê dide.

Çend sal pêşda ez tevî qulixçîkî teyarê da bûm. Me nasîya xwe da jineke cihû, ya ku gelekî aqil bû. Qisa meye gur derheqa Xudan Mesîh da derbaz bû. Me dicêriband bida kivşê, wekî Îsa Mesîh e. Nava temamîya qisê da ewê jinê dicêriband bide kivşê, wekî gotinên Îsa derewin.

Paşê nişkêva min fem kir, ku min çî dikir. Min zanibû, wekî ev xebêrdana wê negihîne tu tiştî. Wî çaxî ez rêberîya Ruhê Pîroz gerîyam û Ewî elam kir, ku ez gerekê çî xebêrdim. Min ewê jinê nihêrî û ew xeber gotin, kîjan Ruhê Pîroz dane min. Peyî wê yekê ra dengê min hate guhastinê û min bi hukum xebêrda. Wextê ku ewê jinê ew xeber bihîstin, çavê wê fireh bûn û ewê xwe ker kir. Temamîya xebêrdanê alî wê nekir. Feqet wextê ku xebêra Xudan hat, ewê carekê ra hukumî li ser jinê kir.

Piştî derketina jî teyarê, qulixçîyê ku tevî min bû got: “Con, min hazirîya Xudan texmîn kir, wextê ku te ev xeber digotin. Te dît, wekî ewê nikaribû tu tişt bigota?”. Tu gerekê teslîmî xebêrdanên bêfeyda nebî, kîjan li ser femdarîya fikirdarîya Kitêba Pîroz hatine hîmdanînê. Dewsa wê yekê îzinê bide Ruhê Pîroz, wekî Ew rêberîyê li te nava aqilmendîya ruhanî da bike.

“Em bona van tiştê bi gotinên ji serwextîya merivayê hînbûyî xeber nadin, lê bi gotinên hînkirina ji Ruhê

Xwedê xeber didin, tiştên Ruhanî wan ra şirove dikin, yên ku xweyî- Ruhê Xwedê ne. Lê yê xweyî- Ruhê Xwedê her tiştî givtugo dike, lê belê, xwexwe ji kesekî nayê givtugokirinê. Çawa nivîsare: “Kê nêt- fikira Xudan pê hesîya, ku şîreteke bide wî?” Lê nêt- fikira Mesîh serê me da ye”.

A Korintî. 2:13:15:16

Tu kes nikare wî merivî givtugo bike, yan jî bitirsîne, li cem kîjanî fikira Mesîh heye. Ez dikarim gelek qewimandina bînim ber çava, wextê kîjana ezê bitirsîama, eger ez berbirî Ruhê Xwedê nebûma.

Şêwir li me tê dayînê, ku usa bijîn, çawa ku Îsa ew yek dikir /A Yûhenna. 2:6/. Îsa tenê ew yek dikir, çi ku ewî didît, ku Ruhê Pîroz dike. Eger em wî cûreyî bikin, xwegirtina me wê hebe û emê serxwebûnê dest bînin, ku ser tirsêkevin.

Xudan, ez gerekê çi bikim?

Gelek cara em rastî halên usa tîn, kîjan dikarin me seqet bikin. Rûê wê yekê da em nikarin bi temamî wê yekê bikin, çi ku Xwedê daye pêşya me. Ew yek wî çaxî diqewime, wextê ku fikira Mesîh li cem me tune. Li Mêksîkayê ez li ber pirseke vî cûreyî sekinîm. Bona qulixê min teglîfî bajarê Mêksîkaeyî Montêrêyê kiribûn. Ez bona derbazkirina qulixekê hatibûme teglîfikirinê û min xercê xwe bi xwe hildabû ser xwe. Nîvê roja ewlin min nava duaêda derbaz kir. Wextê ku min dua dikir, min dît, ku ewrekî reşî mezin li ser wî avahî ye, li kîderê em gerekê berev bûna. Min ji Xudan pirsî, ku ew çi bû?. Ewî şirove kir: “Con, ewa ew tarîstane, ya ku miqabilî vê qulixê şer dike. Tu dua bike”.

Rûnkirineke gelekî qewat hat û nava duaê da qewat da min. Nava nîv sehetîda min dîsa tişteke dît. Tîrênceke ronahîyê ji ezmîn

raste- rast peyayî li ser banê wî avahyî dibû. Min careke mayîn ji Xudan pirsî, ku ew çi bû?. Ewî goteruhê min: “Ew pesindayîna Mine, kîjanê îro êvarê wextê qulixê bê”. Kela min tijî bû.

Qulixa me gerekê seheta şeşa destpê bûya. Em hinekî zû hatin. Me ra gotin, wekî nevsekî resmî dixweze serwêrê ku qulixê teşkil dike, bivîne. Du ofîsêra rêberîya wî nevsê resmî dikirin.

Ez tevî serwêr çûme rasthatîna wî. Ewî merivî bi îspanî serwêr ra xeberda, paşê berê xwe da min û bi înglîsî ji min pirsî: “Hûn bi îspanî xeber didin?”. “Na xêr, birêz”,- min cab da.

Paşê ewî emirî li ser min kir û got: “Evê êvarê hûn gerekê tevî cimetê tu tiştî xeber nedin, xêncî pirsên girêdayî tûrîzmê ra”.

Paşê ew zivirî berbi serwêr û tevî wî xeberda. Min dîna xwe dida serwêr. Ew şa nîbû. Bi gilîkî serwêr gelekî tirsîayî bû.

Wextê ku ewî merivî xeberdana xwe xilaz kir û ew tevî herdu qulixçiyên eskerîyêye mayîn ji wir çûn. Serwêr ez birime li ser alîkî û got: “Con ev meriva qulixçiyê hukumatê ye û dibêje, wekî tu nikarî qulixê derbazkî. Li Mêksîkayê qanûneke usa heye, anegorî kîjanê tu nikarî bêyî îzinstendinê qulixê derbazkî, eger tu ne welatîyê vî welatîyî”. Paşê ewî xeberdana xwe dûmayî kir û got: “Eva qanûneke, kîjan mecbûr nake, lê kivşe, wekî ev meriva naxweze te li vir bivîne û dixweze wê qanûnê bide xebatê. Ewî usa jî got, wekî dixweze te roja duşemê, seheta neha li ofîsa xwe bivîne”.

Min nikaribû bawarîya xwe wan xebera banîya. Min carekê ra gote serwêr: “Min temamiya rê da pêşîya xwe, wekî li vir qulixê derbaz nekim? Eger tu tenê bona min xemgîn bûyî, wî çaxî îzinê bide, ku ez qulixê derbazkim”.

Serwêr got: “Con ew yek usa jî dikare li ser civîna min hukumê xwe bihêle, gelek problêm dikarin pêşda bên. Ew nevsekî resmîye derecebilinde. Wê diha baş be, ku tu wê yekê nekî”. Ev serwêr gelekî tirsîayî bû û xêncî duakirinê, min tu tişt nikaribû bikira, çimkî hukmê wîyî li ser wê qulixê hebû.

Ez ji avayî derketim. Ew avayî yê sportê bû û li merkeza bajarê Montêrêyê bû. Li ber serayê stûneke beyraqê danîbûn û min destpê kir dora wê bigerim. Min zanibû, wekî Xwedê min ra gotibû, ku pesindayîna Wî wê wextê qulixê bê, lê min nizanibû wî çaxî ez çi bikim. Fikirdarîya min nav- hev ket: “Gelo ev merivê resmî gerekê min ji wê yekê paşda bigre, ku Xwedê ez şandime wê yekê bikim?”. Paşê ez hatime ser wê fikirê, wekî ev meriv nikare wê yekê bide sekinaêninê, çi ku Xwedê nava dua da nîşanî min kirîye. Ez diçûm-dihatim û min şer dikir: “Ez çi bikim”. Paşê min got: “Bavo, ez nizanim çi bikim, lê ev yek bona Te tiştêkî nişkêva nîbû. Te îdî derheqa vê yekda zanibû. Bona wê yekê jî ez hewcê serwextî û şewira Teme”. Min dest pê kir bi Ruh dua bikim. Min xeber stend:

“Şewira dilê meriv avên kûr in, lê merivê serwext wê wêya derxe”.

Gotinên Silêman. 20:5

Îsa got, wekî ji zikê wan merivên ku bawarîya xwe Wî tînin, wê avên çema bikişin /Yûhenna. 7:38/. Ez hewcê çemê şewira Xwedê bûm. Ez hewcê fikira Mesîh bûm. Duakirina bi zimana nava wê pirsê da wê alî bike.

Peyî duakirinê ra fikira min bona guhdarkirinê diha rehet bû. Û nişkêva dilê minda ev fikir pêşda hat: “Merivara derheqa tûrîstê herî mezin, yê ku hatîye Mêksîkayê gilî bike”. Min bi dengê bilind kire gazî: “Min dît! Ewî merivî got, wekî ez dikarim derheqa tûrîzmê da xeberdim. Ezê jî derheqa tûrîstê herî mezinî ku li Mêksîkayê qesidîye- Îsa Mesîh da gilîkim”. Şabûneke mezin kete nava min û ez kenîyam.

Ez lez hatime avayî. Ez zendegirtî mam: Xwedê îdî tevî serwêr xebat derbaz kiribû. Ewî got: “Xwedê min ra xeberda û got, wekî ez tera bêjim, ku tu wê yekê bikî, çi ku Ew dibêje”.

Min qulix destpê kir û vî cûreyî got: “Min ra gotine, wekî ez

tevî we derheqa têma tûrîzmê da xeberdim. Bo wê yekê jî îro êvarê ezê derheqa trûîstê herî mezin da gilîkim, yê ku hatîye Mêksîkayê”.

Qasî sehetekê min derheqa Îsa da- çawa Xudan û Xilazkir xeberda. Gelek meriv gihîştine ewê banga qebûlkirina Îsa ye çawa Xudan. Nava vê komêda merivekî seqet hebû. Peyî wê yekê ra, wextê ku min bona meriva dua kir ku Îsa qebûlkin, Xudan min ra xeberda: “Ez dixwezim wî merivî qenckim”.

Min wî merivî nihêrî û gotê: “Ruhê Xwedê got, wekî dixweze We qenc bike”. Min destê xwe danî li ser wî û dua kir. Paşê min destê wî girt û me tevayî destpê kir bigerin. Pêşda ewî destpê kir fesal bigere, lê paşê destpê kir gelekî lez bilive. Zûtirekê ew meriv îdî aza digerîya. Xilazîyê min destê wî berda û ewî destpêkir bi xwe bireve.

Cime’ t nav- hev ket. Merivên bi nexweşîyên cûre- cûre pêşda hatin.

Nava wê tev-hevbûnê da min tercimeçîyê xwe unda kir. Nêzîkî 200 merivî hatine ber dikê. Gelek qenc bûn, nava kîjanada jinek hebû, guhê kîjanê hema ji roja bûyîna wêda ker bû, lê guhê mayîn jî çetin dibihîst. Kela wê jinê usa tijî dibû, wekî hêsirên wê kincên wê şil kiribûn.

Ez haj pê tunebûm, wekî ew merivê resmî herdu merivên xwe şandibûn ku eger ez qulixê derbazkim, ew min bigrin. Ew wî çaxî gihîştine li wir, wextê ku min bona merivê seqet dua dikir. Qulixçîyên wan deraye qeyde-qanûna bihîstibûn ku wana çî gotibû: “Pêşîya girtinê were em binhêrin ku ew çî dike”.

Wextê ku wana dîtibû, wekî merivê seqet qenc bibû, ji wana yekî ji yê mayîn pirsîbû: “Bi fikira te eva rastî ye?” Ewana diha nêzîkî dikê bûne û dîna xwe dabûnê ku Xwedê çî dike.

Wextê ku wana dît, ku jina ker çawa qenc bû û çawa digirîya, ji wana yekî got: “Bi fikira min eva rastî ye”. Paşê ji hukumê Xwedê zareke pêncsalî ketibû erdê. Bi dîtina vê yekê ew têne ser vê fikirê:

“Eva rastîye”. Û ev herdu merivên ku hatibûn min bigrin, bona duakirinê pêşda hatin. Alêlûya!

Rojtira mayîn ez ji Mêksîkayê çûm. Ez xemgîn nedibûm ku ez rastî ewî merivê resmî nehatim. Hevtîya mayîn serwêrê ji Mêk’sîkayê hate Ştatên Yekbûyî û tevî xwe ewî kovareke / jûrnaleke/ Montêrêyê anîbû. Li ser rûpelê ewlin ewî miqaleke derheqa qulixa me da xwend.

Kovarê nivîsîbû, wekî ew merivê hukumatê gotîye ku ez meriva dixapînim û xwestina min jî tenê pere bûne. Ez çûbûme Mêksîkayê û min pere ji wî welatî hildabûn, xercê xweyî çûyîne min hildabûne ser xwe. Peyî guhdarkirina vê yekê ra min fem kir, ku ev hemû tişt bo çîî ye. Feqet çawa jî hebe kovarê nivîsîbû, wekî rojnamevana dîtîye ku çawa meriv bi rastî qenc dibûn. Şikir ji Xwedê!

Merivê hukumatêyî resmî cêriband bi gefxwarinên xwe min bide sekinandinê. Eger ez û serwêr biketana bin hukumê van gefxwarina, wî çaxî pêşkêşa Xwedê wê nava emirê me da temirî bûya. Tu kes wê xilaz nebûya û wê êvarê bona tu kesî qulix jî wê derbaz nebûya. Xeberdana ku Ewî tevî min bi Ruhê Xwe kir, serxwebûn da min, ku ez tirsê bişkênim, kîjan miqabilî min hatibû berdanê. Ev jî hema hukumê xwegirtinêye.

*Ew tiştên ku meriv çawa tişteki biçûk hesab dike,
Xwedê wê yekê dide xebatê ku tiştên nebûyîne
biqewimin*

Pêşda bicedîne

Nêmîya cihû bû, yê ku wedekî usa dijîya, wextê ku Îsraêl nava diltîyê da bû. Çend sal pêşîya wê yekê babêlonî hatibûn û temamiya Orşelîmê xirab kiribûn. Wana gelek binelîyên bajêr kuştibûn, yan jî dîl hildabûn. Sûrên bajêr şewitandî yan jî hedimandî bûn, bajar wêrankirî bû.

Xwedê kiribû dilê Nêmîya, ku ew paşda vegere Orşelîmê û sûrên wî, usa jî bajar çê bike. Nêmîya bona padişakî başqe qulix kiribû û layîqî begemîya padişê bibû. Padişê îzin da wî ku ew here û wî hemû tiştî mîaserke, çî ku Xwedê kiribû dilê wî. Nêmîya çû Orşelîmê û merivên ku sax mabûn, berev kirin, piştgirî da wan, ku ew wî hemû tiştî bidine dasekinandinê, çî ku dijmin xirab kiribû. Ew rastî berxwedayîneke mezin hatibûn. Sê merivên resmîye cî- Sana-baxat, Tûbîya û Gêsam nedixwestin ku sûrên bajêr bêne çêkirinê. Ew miqabilî wê yekê bûn, ku Îsraêl gulvede û wana qîrar kiribû Nêmîya û cimeta Xwedê ye mayîn bidine sekinandinê, miqabilî wana tişt teşkîl dikirin ku wana bitirsînin.

Wextê ev rêber derheqa bernama /progirama/ Nêmîya da pê hesîan, çawa ku ew dibêje, qerfê xwe pê anîn û ew bendî tişteki hesab

nekirin /Nêmîya .2:19/. Wana ne tenê dicêriband Nêmîya û merivên wî gumanbir bikin, lê usa jî dicêribandin çavê cimetê da qedirê wan bêxin. Û qerfê xwe wana dianîn: “Eger li ser çêkirina wana rûvîk jî rabe, sûra kô wana çê kirîye wê bihedime /Nêmîya. 4:3/.

Gelek cara meriv dicêribînin bi pêkenînê te bitirsînin. Ew dikarin qerfê xwe te bikin, yan jî li ser karebûna te şikber bin, bi kîjanê tu wî hemû tiştî dikî, çi ku Xwedê kirîye dilê te. Vî hemû tiştî ewana dikarin hema rû bi rû bikin, yan jî şikberîyê û qerfa li cem merivên başqe bikin. Usa jî diqewime, wekî meriv miqabilî te dernakevin, lê tu tevî fikira xwe şerkarîyê dikî, çimkî ew bi fikirên usa tê tobekirinê, çawa ku- gelo merivê çi bifikirin? Ewê li min bikenin, yan jî- lê eger ez nikaribim wê yekê bikim?.

Nava halên vî cûreyî da gelekî ferze /girînge/, wekî em bizanibin ku Xwedê çi dibêje me. Em vê gotinê bîr bînin: “Lê Xwedê bêhişên dinê bijartin, wekî serwexta bide şermê û sistên dinê bijartin, wekî yên qewat bide şermê” /A Korintî. 1:27/. Ew tiştên ku meriv çawa tişteki biçûk hesab dike, Xwedê wê yekê dide xebatê, ku tiştê nebûyîne bike. Peyî wê yekê ra jî Ewê layîqî pesindayîne be.

Nêmîya rojî girtin û awqas dua kir, hetanî ku fikira Xudan hate cem wî. Peyî wê yekê ra, ew li ser xwe miqabilî dijmin derket.

“Xwedê yê Ezmîn bi xwe wê açixîyê bide me û em-xulamên wî, emê rabin, ku çê bikin, lê para we, mafê we û bîranîna we wê li Orşelîmê tune be”.

Nêmîya. 2:20

Wextê ku wana fem kir, wekî ew nikarin Nêmîya bidine sekinandinê, lê îsraêlî jî nava xebata xwe da pêşda diçûn, ew gelekî hêrs ketin. Ew îdî nedikenîyan, çimkî hal yê kenandinê nîbû. Wana nemamî tekîl kir û difkirîn, wekî bi hicûmkirina /êrîşkirin/ li ser bajêr tev-hevbûnê bikeve nava progirama Nêmîya /Nêmîya. 4:7,8/. Hêrsketin jî dîsa sîlihekî tirsêye mayîne. Ewê miqabilî te bê

xebitandinê, bona ku tu gumanbir bî û bisekinî. Ji hêrsê qezîayên cûre-cûre dikarin pêşda bîn. Ev hicûmkirin /êrîşkirin/ mecaleke kardare ku te bitirsîne. Min gelek cara dîtîye çawa meriv bona ku rastî hêrsa merivên başqe neyên, nexwestine wê yekê bikin, çi ku zanin û raste. Ew ber wana dadixun, bona ku edilaya feş /qelp/ bê xweyîkirinê.

Hukumê ji der û hundur

Nêmîya ne tenê ji alîyê bêxwedêya da hate hicûmkirinê, lê tevî merivên wî jî problêm pêşda hatin, yên ku ji wî halê pêşdahatî ne-rehet bûn. Gelek cara, wextê Xwedê tişteki tesmîlî me dike, em him ji der û him jî ji hundur rastî berxwedayîne û miqabilderketinê tên.

Merivên Nêmîya îdî aciz bûn. Gemara dor- bera awqas zef bû, wekî xebata wan pêşda nedîçû /Nêmîya. 4:10/. Pirseke mayîn jî hebû. Xebatkarên wî ye dewletî hukumê finansîyê dikirine li ser wan malbeta, yên ku nava deynadabûn, ji wana dewa bacê mezin dikirin – bona zevîyên çandî /Nêmîya. 5:1-8/. Evê yekê ew meriv gumanbir dikirin, malbetên kîjana nava tengasîyê da bûn. Ev pirsên hundur berxwedayîna wana ye himberî dijmin diha didane çetinkirinê /dijwarkirinê/.

Tirsa ji hemû alîya

Ez ketime nava halên vî cûreyî. Wextê ku cara ewlin min gera xwe destpê kir, tewaqe ji min kiribûn ku ez alî civînekê bikim, kîjanê serwêrê xwe unda kiribû. Civîn li bajarekî biçûk bû, li kîderê 800 meriv diman. Peyî herdu qulixa ra jî hemû tevbûyên civîne tobe kirin û hukumê Xwedê li ser xwe texmîn kirin. Bi saya wê yekê reqema endamên civîne gihîşte sedî. Min û jina xwe tevayî me qulixên xwe dane dirêjkirinê. Me qirar kir em bivînin, wekî hîmekî qewîn li vê civîne daynin û wê civîne bona serwêrêkî nû hazirkin.

Ji serwêra gelek hebûn ku xeberdana me wana xweş nedihat. Merivek nerazibû. Wextê ku ew kete qulixa sisîya hemû cahilên civîne

li herdu cêrgên ewlin rûniştî bûn, li kîderê ew û jina xwe rûdiniştin.
/Li vê civînê xort û keç hert'im cêrgên xilazîyê da rûdiniştin/.

Yên mayîn jî digotin, wekî ez ji çapê derbaztir dibim. Menî ew bû, wekî wana dixwest li ser min hukumkin û civînê bi cûrê xwe pêşda bibin. Peyî çend berevbûna ra min bi kutasî got: “Hukumê min li vir şeş hevtê ne. Peyî wê yekê ra serwêrê we yî nû wê qulix bike. Wê vî cûreyî be, hûn bi xwe qirarkin”.

Ewê rojê, wextê ku wana gerekê derheqa qirara xwe da elamî min bikira, narkomanekî cî min ra têtêfon kir, jina kîjanî dihate qulixê. Jinê li ber mêrê xwe xwe mikur hatibû, wekî ew tevî hevalê mêrê xweyî baş razabû. Ewî merivî qîrar kiribû, hêrsa xwe li ser min û civînê birêje. Ewî gote min, wekî ewê êvarê bona min problêmê pêşda bê. Min guhdarî neda li ser gefxwerina wî. Peyî çend seheta ra serwêrek, yê ku alî min dikir, elamî min kir, wekî ewî merivî têtêfon kirîye û gef xwerîye, wekî wê sera civînê biteqîne.

Min teslîmî wî kir ku ew polîsîayê ra têtêfonke û tewaqe kir ku guhdarîyê bidine li ser wî merivî, peyî wî bigerin.

Çend seheta şunda ji polîsîayê min ra têtêfon kirin. Ofîsêrekî gote min: “Birêz Bîvêr, tewaqe dikim ku hûn bêne polîsîayê ku dokûmêntekê îmze bikin, wekî hûn girtina vî merivî ra qayîlbin”.

- Birêz ofîsêr, ez naxwezim wî merivî girtî bivînim. Ew şikestîye. Tiştê tek- tenê ku ez tewaqe dikim ewe, wekî hûn vê êvarê parastina avayî bidine çareserkirinê.

- Nobedarîya min peyî çar seheta ra xilaz dibe, lê polîsîya lape nêzik jî ji we 57 kîlomêtira dûrtire. Êvarê ewê pêra negihînin meriva bişînin.

- Ez girtina wî merivî naxwezim,- min caba wî da.

- Birêz Bîvêr, ev çi qas wede ye hûn li vir dijîn?

Min gote wî, wekî ez ji vî bajarî nînim.

- Birêz Bîvêr, ez wî merivî nas dikim, ew narkomane. Eger ew

hinek îçike jî vexwe, ezê tu tiştî nikaribim bikim.

Min bawariya xwe wê yekê neanî, wekî xebatkarê polîsiyayê got, ku ew meriv qezîaye û ez hatime ser wê fikirê, wekî bi rastî usa ye. Min texmîn dikir, wekî gerekê dokûmêntê înzê nekim. Min ew înkâr kir û razalixî elamî wî kir.

Karê min ne tenê gefxwarinên wî merivîva girêdayî bû, lê bi wê yekêva tevayî problêmên min serwêra ra hebû. Ez fikirîm: “Ev çîyê?. Serwêr bona min çetinaya çê dikin, naxwezim ez li vir bim. Niha jî yekî din gefa li min û li malbeta min duxwe”. Hundurê min da dengêkî digot ku ez toza li ser nigên xwe dawêşînim û hetanî berîêvarê malbeta xwe ji vî bajarî derxim. Eger min nizanibûya, wekî Xwedê ez şandime li vir, ezê boy malbeta xwe ji wir dûrketama. Çawa jî hebe rûê sê menîya da, dilê min îzin nedida min ez herim. Ya ewlin ew bû, wekî Xwedê ez şandibûme li wir û min ji Wî nebihîstibû, wekî ezê bikaribim ji wir dûrkevim. Ya duda- min nedixwest ji wan meriva dûrketama, kîjana hazirîya Xudan texmîn kiribûn, ya sisîya jî ew bû, wekî ez difikirîm, ku eger tu carekê rûê tirsê da birevî, cara mayîn wê diha hêsa be birevî.

Fikira Xudan li cem min hebû û min qirar kir bimînim, eger ew yek wê anegorî qirara serwêra bûya. Çend sehet min nava dua da derbaz kirin. Pêşkêşa Xwedê nava min da qewat stend. Ez bona qulixa êvarê hazir bûm.

Ez gihîştîme civînê û pê hesîyam, wekî ez gerekê nemînim, çimkî serwêr pêşîya qulixê berev bibûn û qirara xwe qebûl kiribûn. Ji wana yekî gote min, wekî wana qirar kirîye ku ez ji bajêr herim. Wê êvarê qulixa mine xilazîyê /dawîyê/ derbaz dibû.

Ez ber xwe ketim. Ê min qirar kir guhdarîyê bidime li ser wê yekê, ku ewê êvarê Xwedê çî dixwest bona cimetê bikira. Ez bi hukumekî mezin berbirî cimetê bûm û qewata Xwedê awqas mezin bû, wekî hemû meriv ketibûne erdê.

Ji wana gelek, yên ku ji Xwedê dûrketibûn, emirên xwe pêşkêşî

Xudan kirin. Ew merivê ku gef dixwarin, li wir nehate kivşê. Dawîya qulixê ez mecbûr bûm elam bikim, wekî serwêr naxwezîn, ku ez li wir bimînim. Cimetê dengê nerazîbûnê bilind kir.

Hevtêk derbaz bû. Hema wan serwêra nava xwe da serwêrek bijart, yê ku çawa ku paşê eşkere bû, ji rîya xwe derketîbû. Nava sala mayîn da wana çar serwêr ber hev guhartin.

Ruhê tirsê, kîjan nava serwêrên wê civînê da dixebitî, zyaneke mezin gîhande wê olkê.

Bimîne qewat û xwegirtî

Nêmîya teze pirsên xwe ye nava merivên xweda dabûne helkirinê, wextê ku pêleke tirsê ye mayîn pêşda hat.

“Wî çaxî Sanabaxat û Gêsam meriv şandine cem min û gotin, were em tevayî li deşta Vovnovê, li gunda, rastî hev bîn, lê ewana difikirîn, xirabîyê min bikin. Min meriv şandine cem wan û gote wan: “Ez bi karekî mezinva mijûlim û nikarim peya bim. Bona çi kar bisekine?”. Feqet wana bi vî meremî çar cara meriv şandine cem min û min hertim ew cab da destê wan” /Nêmîya. 6:2-4/. Sanabaxat û Gêsam usa dikirin ku guhdarîya Nêmîya biguhêzine ser tişteki mayîn. Feqet Nêmîya qewat bû û guhdarîya wî li ser wî tiştî bû, çi ku Xwedê tasmîlî wî kiribû. Nêmîya nedixwest, wekî ew qewata wî bê teribandînê.

Dijmin hertim dixweze guhdarîya me ji ser wî tiştî dûr bixe, ku karê me neyê sêrî. Mîrêcin ne carekê, lê wê hertim bicêribîne wê yekê bike. Em gerekê nava qirara xwe da diha gelekî qewat bin, ne ku ew. Bo wê yekê jî Kitêba Pîroz dibêje: “Bi bawarîya îzbatbûyî miqabilî wê yekê derkevin...” /A Petrûs. 5:9/. Xebera “îzbatbûyî” fikira “qewat, li ser qirara xwe” tîne ber çava. Gelek meriv ji çend derbên dijmin teslîm dibin, lê bi rastî ew gerekê usa qewîn bimînin, hetanî ku bighîjine serkevtinê.

Sanabaxat xulamên xwe cara pêncâ şandine cem Nêmîya, lê vê carê bi namekê, kîjanê da ewî Nêmîya nava wê yekê da gunekar dikir ku ew miqabilî wî ye û ewî li Cihûdayê xwe çawa padişâ hesab dike /Nêmîya. 6:5-7/. Eva gunekarkirina derew bû.

Nêmîya xebata xwe dîsa berdewam dikir. Rûê buxdana da ewî guhdarîya xwe dîsa jî ser şuxulê xwe dûr nedixist. Gelek cara em dicêribînin xebata xwe bihêlin û pirsên tevî dijmin bidine helkirinê, yê ku dicêribîne me bitirsîne.

Min çavê geleka nihêrîye û gotîye: “Bona çi îzinê didin, wekî dilên meriva hukumî li ser wê yekê bikin, bona çi jî Xwedê gazî we kirîye? Wextê ku yek we gunekar dike, ew yek nade kivşê, wekî ew raste, yan jî rastîyê dixweze. Hûn gerekê wê yekê bizanibin, çi Xwedê derheqa we da dibêje û progirama Wî ye bona we çi ye.

Bona çi hûn guhdarîyê didine li ser tiştên vala? Kitêba Pîroz dibêje: “Caba yê neserwaxt nede, çimkî tu dikarî bibî mîna wî” /Gotinên Silêman. 26:4/.

Merivê xilazîyê, yê ku dicêriband Nêmîya bide sekinandinê, hat û got, wekî Nêmîya gerekê li paristgehê xwe veşêre, çimkî dijmin tê wî bikuje /Nêmîya. 6:10/. Eger Nêmîya karê xwe bihiştâ, ew yek wê meriv sist bikirana û xebatê ser hevda nehata.

Nêmîya cab da: “Gelo merivê mînanî min wê bireve û here paristgehê ku sax bimîne?. Ezê neçim” /Nêmîya. 6:11/. Paşê Nêmîya fem kir, wekî Xwedê ew meriv neşandibûn. Ewî miqabilî Nêmîya pêxembertî kir, çimkî Tûbîya û Sanabaxat ew kirê kiribûn. Niha binihêre ku Nêmîya peyî wê yekê ra çi got:

“Bona wê yekê ew kirê kirine, ku ez bitirsim û usa bikim, ku neheq derkevim û ev jî bona wan bibe menî, ku navê min xirabkin, qedirê min bêxin”.

Nêmîya. 6:13

Dijminê navê te ra bilîze ku tu bitirsî û xwe biparêzî. Li cem

Tirsê Bişkênin

Nêmîya fikira Xudan hebû û bona wê yekê jî ew dikaribû firqîya paqijîyê û rastîye ye ji xirabîyê ji hev cuda bike.

Kirinên Sanabaxat, Gêsam û Tûbîya ye hazirkirî Nêmîya vî cûreyî qîmet kirin:

“Çimkî wana em ditirsandin û digotin, wekî destên wan wê ji wî şuxulî sistbin û şuxulê neyê kirinê. Lê Tu, Xudan, qewatê bide destên me”.

Nêmîya. 6:9

Em dîsa meremê tirsandinê divînin. Ew dixwezin me sist bêxin, ku em nikaribin xwestina Xwedê mîaserkin û li ber ewê ku ditirsîne ber xwe nedin. Eger em li ber vê yekê nesekinin, emê binkevin.

Dijminê me- mîrêcin gelek rêyên tirsandinê çê dike, wextê ku em dikevîne têrîtoîya wî. Eva carek nîne ew usa dike, dicêribîne û paşê paşda vedikişe. Eger ew bikaribe mecbûrke ku em bisekinin, yan sistbin, wî çaxî ewê nehêle, ku padişatîya Xwedê pêşda here.

Nêmîya û merivên wî çêkirina sûrê ser hevda anîn. Niha îdî bajarê parastî dikaribû bihata daçêkirinê. Ew yek ne tiştekî hêsa bû. Li ser her gavekê ew rastî berxwedayîne dihatin. Feqet meriva zanibû, wekî Xwedê xeberdabû û wana paşdavekişandin înkâr dikir.

Bi qelaştina berxwedayîne tirsê bişkênin

Mesela Nêmîya bona bawarmenda meseleke klasîke:

“Ez navêjim ku ez îdî gihîştîme meremê xwe, yan jî îdî kamil bûme, lê ez peyî ketime, ku wê xelatê qazanckim, bona kîjanê Mesîh Îsa ez qazanc kirime”.

Fîlîpî. 3:12

Li vir xebera kilît “cedandine”. Pawlos bi Ruhê Pîroz got- Ez dîcedînim. Nêmîya jî dîcedand û gelek cara nava berxwedayîne ra

derbaz dibû. Em nikarin dora wê yekê ra derbazbin. Em gerekê li ser xwe guman kar bikin û bi qelaştina wê yekê, nav ra derbazbin. Pawlos digot:

“Dicedînim bighîjime meremê xwe, wê lecxelata jor-çûyîné, awa gotî gazîya Xwedê ye bi saya Mesîh Îsa bistînim”.

Filîpî. 3:14

Tomerî hildayî lecxelata bilind û nimiz heye. Ya jorin emireke, bi kîjanê tu li ser dinîayê dijîyî . Nava wî emirî da padişatîya Xwedê bi emirê şexsê mêriv tê kivşê. Merivên ku nava wî navî da dijîn, hukumî li ser dor- bera dikin. Bi mayîna nava wî hukumî da, ew dicêribînin atmosferâ ruhanî biguhêrin û azayê ji hukuma tînin.

Tarîstanî nikare li ser ronayê keve, çimkî ronayî tarîyê dûr dixê. Bi çiqasîva ronayî qewate, bi awqasîva tarîstanî tê belakirinê. Bi vî cûreyî em nava hukumê padişatîya Xwedê da digerin. Bi vî cûreyî em merivên dor- bera tînine bin serkarîkirina padişatîya Xwedê.

Îsa dikaribû t’evî gunekara nan ker bike, çimkî ewî dikaribû atmosferâ dor- bera bin hukumê xweda xweyike. Eger tu nava Xwedê da diha qewatî, ne ku yekî bêbawerî nava mîrêcin da, tu dikarî hukumê xwe li ser dor- bera bihêlî. Eger gunekar nava xirabîyê da diha zêde ne, ne ku bawarmend nava heqîtîyê da, wî çaxî ewê bêbawer wê li ser dor- bera hokum bikin.

Eger te qîrar kirîye nava lehcxelata jorin da bijîyî, tê rastî berxwedayîné û miqabilderketinê bêyî. “Belê, her kesê ku dixweze yektîya Mesîh Îsa da bi xwedênasî bijî, wê bê zêrandinê” /B Tîmotêyo. 3:12/. Dîsa me ra tê gotinê: “Gerekê em bi gelek cefakişandina bikevine Padişatîya Xwedê” /Karên Şandîya. 14:22/.

Gelek mesîhî qîrar dikin û nava lecxelata jêrin da dijîn. Bona çî?. Ew naxwezî rastî wê berxwedayîné bîn, bi kîjanê ewê berbi ya jorin bicedînin. Ew hesab dikin, wekî diha başe merivên dorberên xwe ra yole herin, ne ku bi berxwedayîna Xwedê wana bidne

guhartinê. Diha hêsa ye wana ra yole herin, ne ku miqabilî wan bisekinin. Hinek meriv , wextê ku rastî miqabilderketinê tên, qîrar dikin, berbi berdaxustinê herin û rîya berxwedayîneyê here sist digerin.

Bi fikira min menî ewe, wekî gelek cara em dixwezin emirê baş û hêsa çêkin. Û pêra jî em naxwezin miqabil derkevin. Em fesal emirê xwe çê dikin û ji çetinaya xwe dûr digrin. Ez ne ku çetinayên emir afû dikim, lê bi rastî difikirim, wekî em diha gelekî gumana xwe didine li ser proêkta û progirama, ne ku li ser Xwedê.

Li Amêrikayê, eger em nexwaş dikevin, em carekê ra direvine li cem doxtir. Lê em pêşda nafikirin dua bikin, çimkî em zanin, wekî qulixdarîya usa heye, kîjanê xercê doxtirîyê hilde ser xwe. Dewsa xebata me, bona hevtêkê yan duda çêka aylîxê didine me. Eger em xebatê unda dikin, em statûsa bêxebatîyê distînin, kîjan hinek alîkarîya fîransîyê dide çareserkirinê. Eger ew yek jî xilaz dibe, wî çaxî alîkarîke mayîn heye, lê eger ew jî neyê dayîne, em dikarin progiramekê bivînin, kîjanê piştgirîya me bike. Diqewime hema bona xweranedîtinê jî pera bidine me.

Têlêvîzîon jî me ra diêbje bi emirê pasîv bijîn. Amêrikî nava hevtê da nêzîkî 24 seheta wedê xwe li ber têlêvîzîonê derbaz dikin. Em îzinê didin, wekî saytên întêrnê û Holîvûd dewsa me bifikirin. Prînsîpên me ji bernamên wana saz dibin.

Cîyên xwarina lez me ra xwarinê pêşnîyar dikin, ku em bêyî çetinayî lez nan bixun. Gelek cîya jî xwarina bêheq didin. Li cem me posta lez heye, paqîjkirina kinca ye nava sehetekê da, derxistina şikila ye lez, guhartina rûnê avtomaşîna ye lez, stendina deng û behsa ye lez hene û evana tenê çend tiştên ku min gotin, ewin.

Ji wana gelek tişt başin. Bi saya van tišta, em wedê xwe diha gelekî bona tiştên diha girîng didine xebatê. Feqet dîsa gelek cara em tiştê herî girîng /ferz/ nikarin bibijêrin. Gelek meriv roja îroyîn naxebitin, çimkî bona gihîştina wî tiştî ew gerekê gelekî bixebitin.

Telebextra fikirdarîya vî cûreyî usa jî ketîye nava civîna roavayê. Hindik mesîhîyî xweyê xeysetê qewînin, kîjan bona gihîştina lexe-

Pêşda bicedîne

lata Xwedêye jorin lazime. Wextê ku ew rastî berxwedayîne tèn, ew gavên xwe berbi berxwedayîna diha sist diavêjin. Pêşda ev rîya revê tê texmînkirinê çawa gaveke baş, kîjan açixîya hêsa destanî soz dide. Îsa em hîn kirin, ku li ber çayên dijmin bisekinin, peyî kîjanê ra jî ewê ji cîyê xwe derkevin. Bi gotinên mayîn, çiyê xirabke, eger tu pêra jî mecbûrbî kevir bi kevir xirabkî. Yên mînanî Nêmîya nava çîya ra derbaz dibin û li ser xwe gumanin, wekî bona wana tiştên nebûyîne tunene, yên ku bawar dikin /Metta. 17:20/. Ewên ku bi rîya hêsa diçin, dora çîya ra derbaz dibin û ji miqabilderketinê dûr disekin.

Gava hûn peyî edetên vê dinyayê diçûn, li gora xwestina Mîrê serwêrtîya vê hewê, wî ruhê ku niha jî nava wan meriva da ya xwe dike, yên ku ne gura Xwedê da ne /Efesî. 2:2/. Ezman eşkere miqabilî van edeta ye. Çûyîna bi rîya ezman dide kivşê, ku tê ese rastî miqabilderketina edetên vê dinîayê bêyî. Telebext ra edetên vê dinîayê usa jî li gelek civîna serwêrtîyê dike.

Ez evê berxwedayîne himberî gemîkê dikim, kîjan miqabilî çêm diçe. Tê hema usa bicêribînî gemîyê miqabilî avê bajoyî. Û gerekê nesekinî. Eger tu deqekê jî bisekinî avê te bibe, çawa ew dikîşe. Raste, diqewime pozê gemîyê bilind bûye, lê tê herî jêr. Titên vî cûreyî rastî wan bawarmenda tèn, yên ku naxwezin pêşda herin. Ew dicêribînî bidine kivşê, wekî aliyê mesîhîtyê diçin, lê niha ew tevî dinîayê diçin. Merivên vî cûreyî qewata xwe unda kirine û kardar nînin. Bi bîranîna gotinên Îsa, em dikarin bêjin, wekî ew “îdî kêrî tu tiştî nayên” /Metta. 5:13/.

Qewat be

Peyî wê yekêra, wextê ku Pawlos ber dilê Tîmotêyo da hat, ku ew pêşkêşa Xwedê gurke, ewî serda zêde kir: “Awa, lawê min, bi wê kerema meye, ku yektîya Mesîh Îsa daye, qewat be” /B Tîmotêyo. 2:1/. Bona pêşdaçûyîne û serkevtina himberî tirsê, em gerekê qewat bin.

Pawlos vî cûreyî şîretê dide civîna Korîntîya:

Tirsê Bişkênin

“Hişyar bin, nava bawarîyê da qewîn bin, serxwe bin û qewat bin”.

A Korintî. 16:13.

Bawarmendê bê tirs rû bi rû li ber çetinaya disekine.

Xwedê Hêşû ne ku carekê, lê hevt cara piştgirî dayê, ku ew qewat be û li ser xwe be:

“Tenê qewat be û li ser xwe be, ku mînanî wê qanûnê bikî, kîjan Mûsa yê xulamê Min te ra gotîye. Ji wê yekê şaş nebî, ku vî alî, yan wî alî herî, li hemû cîya serwext bî, li kîderê tu diçî”.

Hêşû. 1:7

Guhdarîyê bide ser wê yekê, wekî Xwedê got qewat be û li ser xwe be. Merem kîjane, ku ew bona serketina nava şêr da got, yan ew bibe rêberekî mezin? Na xêr, ew yek bona xweyîkirina Gotina Xudan bû. Hema bi vê yekê Hêşû wê bibûya rêberekî mezin û wê nava hemû şer ada serketa. Tirs dicêribîne te ji wê azayê dûrxê, bi kîjanê gura Gotina Xwedê dayî. Bona wê yekê jî em gerekê her car qewat û li ser xwebin, lê ne ku ji wê yekê birevin, çî ku em zanin raste.

Eger em fikira xebera “mêrxasî, yan jî li serxwebûn”-ê şirove bikin, emê bêne ser vê fikirê:

mêrxasî bona me hazirîya bona berxwedayîna li ber çetînayê, yan qezîayê ye û ew yeke, ku em jî çetînaya nerevin.

Lê xebera miqabilî mêrxasîyê kîjane? Tu dikarî texmîn bikî, wekî xebera wekî mayîn yan tirse, yan jî sistbûne. Nava vê fikirê da hinek rastî heye. Feqet were em hildin xebera “gumanbirî”. Xwedê digote Hêşû û me, ku em qewat bin, li ser xwe bin û îzinê nedin,

Pêşda bicedîne

wekî gumanbirî bikeve dilê me, çimkî ew yek wê me ji mîaserkirina xwestina Xwedê paşda xweyke.

Were em niha jî fikira xebera “gumanbirî” bînin ber çava:

gumanbirî dide kivşê, ku em ji mêrxasîyê dûr in, em dibine gumanbir, bawar nakin, gumana xwe dibirin.

Bîr bîne, ku çawa Êlyas rûê tîrsa ji aliyê Îzabêlê da gumanbir bû. Ew tîrsîya û revî. Êlyas gumana xwe usa unda kiribû, ku ew ji hukumê xweyî heyî derketibû. Em gerekê gumanbirîyê çawa dijmin qebûlkin. Em gerekê qewata wê jî usa h'esab nekin, ku ew biçûke. Ew yek nahêle, ku em bighîjine lecxelata Xwedêye jorin. Gumanbirî meriva dikuje. Eger em miqabilî wê yekê dernekevin, ewê me mebûr bike, ku em paşda vekişin.

“Lê yê ber min rast, wê bi bawarîyê bijî û eger ew paşda vekişe, ez wî begem nakim”.

Îbranî. 10:38

Gelekî ferze /girînge/ fem bikin, wekî Xwedê tirsoneka begem nake. Me ra hatîye gotinê: “Ewê ku serkeve, her tiştê para wî bikeve, ezê bibime Xwedê yê wî, ewê jî bibe lawê min. Lê para tirsoneka, bêamina, kirêt- herama, merivkuja, bênamûsa, serbaza, pûtparista û hemû derewîna wê gola agirê ku kirkûtêva dişewite, bikeve. Eve mirina duda” /Eyantî. 21:7,8/.

Xebera “tirsonek” derheqa wî merivî da ne, yê ku wextê qezîayê, yan jî êşê tê, tîrsa bi şermî dide kivşê”. Gelo ew yek tu tiştî navêje mêriv, wekî Xwedê nava cêrga merivkuja û bênamûsa da navê tirsoneka jî dide, lê em xwe afû dikin û dibêjin, wekî tirsonektî sistbûne.

Na xêr. Tîrs ji bêbawarîyê tê, lê bona bêbawarîyê jî lawên Îsraêlê emirê xwe dan. Ew tu cara neketine welatên sozdayî. “Îdî em divînin, ku ji dest nebawarîya xwe nikaribûn dûrketana” /Îbranî. 3:19/.

Ew yek roja îroyîn jî raste, tirsonek ser nakeve. Ew wê yekê

Tirsê Bişkênin

nastîne, çi ku bona wî hatîye sozdayînê. Xudan bi destî Pawlosê sandî me ra dibêje:

“Lê tenê çawa layîqî mizgînîya Mesîhe hûn xwe usa xweykin, ku eger ser we da bîn û we bibînin, yan dûrva bibhên, bizanibin, ku we bi ruh û dilekî pişt daye pišta hev, bona şerkarîya bawarîya Mizgînîyê sekinîne. Tu alîyava ji peyketîyên xwe venekişin”.

Filîpî. 1:27,28

Qewîn bisekine û îzinê nede, ku dijminên te te bitirsînin. Qewat be, li ser xwe be, bona berxwedayînê hazir be û ji wê yekê nereve. Nava gotina mayîn da Pawlos wa dibêje:

“Eva kerema Xwedê bona xatirê Mesîh daye we, wekî ne ku tenê hûn wî bawar bikin, lê bona wî cefê jî bikişînin”.

Filîpî. 1:29

Gelo ev çi cefa ye, kîjanê gerekê em bivînin? Petrûs cabê dide:

“Awa Mesîh ku bona me bedenî cefa kişand, hûn jî bi wê nêt- fikirê sîlhkirî bin, çimkî yê bi bedenî cefa kişand, wî dest ji gunha kişandîye, wekî heta mirina xwe ne ku bi gora dilhavêjîyên xweye merivayî bijîn, lê li gora qirara Xwedê”.

A Petrûs. 4:1,2

Cefa ewe, rastî çi em tîn, yan jî sebir dikin, wextê ku bedena me, yan jî hukumê yên mayîn li ser me hukum dikin, wekî em alîkî da herin, lê xwestina Xwedê jî çûyîna li alîkî mayîne. Me ra hatîye emirkirinê, ku em qewat bin û li ser xwe bin, wekî gotina Xudan xweyî bikin.

Petrûs dibêje, wekî em bona wê yekê gerekê xwe sîlhkin. Wextê

Pêşda bicedîne

ku mesîhîyî xwe sîlih nake, yan jî bona cefakişandinê xwe hazir nake, dibe mîna leşkerekî usa, yê ku bêyî sîlih diçe şêr. Ev leşker ra yan wê dîl bikeve, yan jî bê kuştinê. Ew mesîhîyên, ku bona cefakişuandinê sîlihkirî nînin, gelekî hêsa dîl dikevin, rûê tirsra ji alîyê meriva da têne girtinê.

Em gerekê bona berxwedayîna nişkêva hazirbin, kîjanê rêberîyê me bike, wextê cedandina berbi lecxelata jorin. Bi vê yekêva tevayî Pawlos li ser xwe guman dibêje: “Xudan wê ji her kirên xirab xilazke û sax –silamet bighîne padişatîya xwe ye Ezmana. Şikir ji wî ra, heta- hetayê” /B Tîmotêyo. 4:18/. Xwedêyê hertim jî me xilazke, ku em bighîjine şikirîya Wî. Alêlûya.

Bi guhdarî wan xeberên ji gotina Xwedê bixwîne. Usa bixwîne, çawa tê bêjî te tu cara ew nexwendine. Carna bisekine û li ser her Gotinekê bifikire, îzinê bide, ku Ruhê Pîroz wana ronayî bike.

“... Eger Xwedê pişta meye, kî dikare miqabilî me be?”.

Romayî. 8:31

“Çi tiştê îzbat ke, ku hizkirina Mesîh li ser me sar bûye? Derd- kul, telî- tengî, zêrandin, xelayî- celayî, bêsitari, qeda- bela, yan şûr? Lê em nava van hemû tişta da hê zêde ser dikevin, bi saya Ewî ku em hiz kirin”.

Romayî. 8:35,37

“Hûn ji Xwedê ne, zarok û hûn ser pêxemberên derew ketine, çimkî ew Ruhê nava we da ji wî Ruhê ku nava dinîyaê da ye, mestire”.

A Yûhenna. 4:4

Paqijaya dilê xwe xweyî bike û çawa lawê Xwedê û xulamê Wî li ser tabîya hukumê xwe bimîne. Tenê wî çaxî tu dikarî li ser xwe guman elamkî:

Xebera xilazîyê /dawîyê/

Bi serhevdaanîna kitêbê, ez ber dilê weda têm, ku tu cara îzinê nedine xwe, ku ji neaçixîyên berê yek we paşda bikişîne. Pêşeroja xwe bi tiştên derbazbûyîva qîmet neke. Eger tu usa bikî, tê ji emirê derbazbûyî pêş nekevî. Ew yek ferz nîne tu çiqas ketî, çawa jî hebe, gumaneke qewîn heye. Xwedê pêşekzanê usa ye, ku dikare tirsoneka werguhêzî yên usa bike, ku ew serkevin. Alêlûya! Hukumê Wî nava sistbûnê da dixebite.

Çawa meseleke wî cûreyî em emirê birayê Şimhûn Petrûs-Andrêas bînin ber çava. Wê şevê, wextê ku Îsa girtin, hemû şagirt Ew hiştin û revîn /Metta. 26:56/. Petrûs yê tek- tenê nîbû ku tirsîya. Andrêas jî bona xilazkirina emirê xwe revî. Ev gava tirsonektîyê nade kîvşê, wekî Andrêas gerekê tirsonek bima.

Peyî rabûna Îsa ye ji nava mirîya, Andrêas li Yêtovpîayê digeriya û Xebera Xwedê digîhande cimetê. Yêtovpîya wî çaxî bin desthilatdarîya Romayê da bû. Nava vê xeberê da binihêrin, ku çawa Andrêas pesinê Îsa da /Ji kitêba Foks/.

Wextê kö Andrêas bi xeberdana xwe ye aktîv gelek anîne li ser bawarîya Mesîh, Êgêasê serkar ji sênata Romayê îzin xwest ku hemû mesîhîya bi destê zorê bona qedirê romaya bikine qurban. Andrêas fikirî, wekî ew gerekê miqabilî Êgêas derkeve, here bêje wî, ku hakimê meriva pêşda gerekê Hakimêezmîn naske. Andrêas gotîye, wekî bi hebandina Xwedê yê rast, Êgêas gerekê hemû xwedêyên feş ji fikira xwe dûrxe. Êgêas li ser Andrêas hêrs ket û dew kir, ku bizanibe, ku ew meriv kî ye, yê ku van axirîya tev-hevbûn li paristgeha xwedêya pêşda anîye û meriv anîne li ser wê fikirê, ku ew bibine mesîhî, çimkî mesîhî li Romayê çawa tişteki bêqanûnî dihate naskirinê.

Andréas cab da, wekî serkarên Romayê rastî fem nedikirin. Kurê Xwedê, Yê ku bona meriva hate dinîyaê, hîn kir, wekî xwedêyên romaya cinin, dijminên merivatîyê ne, kîjan hîn dikin Xwedê bêhurmetkin û rûê wê yekê da Xwedê ji meriva dûr dikeve. Bi qulixkirina bona cin, meriv dikevîne nava her xirabîkê. Andréas digot, û peyî mirinê ra jî xêncî tiştên xirab tu tişt nayê bîranînê.

Êgêas emir kir, ku Andréas îdî tu cara tiştên vîcûreyî nevêje, lê eger dîsa usa bike, ewê bê xaçkirinê. Peyî vê yekê ra Andréas cab da: “Minê negota, wekî xaç hurmet û pesindayîne, eger ez ji mirina xaç bitirsîama”. Dîwana wî bona hînkirina wê yekê û înkarkirina xwedêyên romaya, hate kirinê.

Andréas çû cîyê ku gerekê wî xaçkirana û wextê ku ewî xaç dît, ji tu tiştî netirsîya û ji gotinên xwe paşda nesekinî. Wextê xaçkirinê, ewî femdarîya xwe unda nekîr. Ewî got: “O, xaçê ku ez awqasî hîvîya te bûm. Bi fikira xwe ez hazirim, bi şabûnê tijîbûyî me û bi xwestineke mezin ez tême cem te. Ez şagirtê Wî me, yê ku xaç kirin. Min hertim te hiz kirîye”.

Eva hema ew meriv bû, yê ku bona xilazkirina emirê xwe revî, wextê ku Îsa girtin. Ew hatibû guhastinê.

Bi gilîkî hemû şagirt jî, yên ku revîn, xilazîyê bona şedetîya Îsa Mesîh hatine kuştinê. Xwedê mecal pêşkêşî wan kir, hema bona wê yekê, ji çi ew revîn. Bi dayîna emirên xwe, şagirta hukumê tirsê şikêrand.

“Ewê ku dilê we da dest bi şuxulê xweyî qenc kirîye, wê heta Roja hatina Mesîh Îsa jî bighîne sêrî” /Fîlîpî. 1:6/.

Emirê şagirta şedetîya wê yekê dide, ku çawa Xwedê bêaçixîyên me werguhêzî serketina dike. Paşda venekişe, lê bawarîya xwe Wî

bîne, Yê ku tu hizkirî û emirê Xwe bona te da.

Were em tevayî dua bikin:

“Bavo, bi navê Îsa ez tewaqe ji Te dikim, bi saya hizkirin û serwestîya Xwe qewatê bide. Min bibaxşîne, wekî wextê çetinayê ez paşda vekişîya me, bona xweykirina xweşîya xwe. Xudan Îsa, îro ez înkarkirina şexsê xwe dibijêrim, ezê xaçê xwe hildim û peyî Te bêm. Ez xulamê Te me, ez pêşkêşa Te qebûl dikim, kîjanê qewatê bide min, ku ez bikaribim gotina Te bêjim û li ser xwe guman, bi hizkirin xwestina Te mîaser bikim”

Niha jî bêje Ruhê tirsê û hukum:

“Ez gotinên tirsê û hukum xirab dikim, kîjan ji alîyê merivên başqe da li ser emirê min hatine elamkirinê. Ez girêfûtken tirsê mêrîve nava emirê xwe da xirab dikim. Ruhên tariyê ye heram, ez miqabilî we derdikevim û gura Xwedê da me. Cîyê te nava emirê min da töne. Bi navê Xudan Îsa Mesîh dîrkeve. Amîn”

“Wî ra, yê ku dikare we ji ketinê xweyî bike û li ber rûmeta xwe bêqisûr eşq bide sekinandinê. Xwedê yê bêşirikî- bêheval, Xilazkirê me ra, bi destê Îsa Mesîhê Xudanê me, şikir û mezinayî, qudret û hukumet be, berî her- heyê û niha jî heta-hetayê! Amîn”.

Cihûda. 24:25

Van matêrîyala û usa jî matêrîyalên Con û Lîza Bîvêra ye hînbûnê ye bi zimanê ermenî hûn dikarin ji van malpera ber bigrin:

www.Messengerinternational.org
www.CloudLibrary.org

Matêrîyalê bi zimanên cuda-cuda jî meriv dikare li van malpera temaşê bike û ber bigire:

Youtube.com û **Youku.com** û jî saytên mayîn

Bi wê serwertîya ji aliyê Xwedê da dayî gava
biavêje, yan na, yekê ewê ji te bistîne û dijî
te bide xebatê.

Her merivek nava emirê xwe da nava demekî da tirsîayî bûye. Tu bi rastî zanî, ku ew yek qewimî, yan jî çi bikî ku ew careke mayîn neqewime? Con Bîvêr wê yekê eşkere dike, xeleqa tîrsê dişkêne û te hîn dike çawa pêşkêşên Xwedê aza berdî û serwertîya Wî ye bilind nava emirê te da îzbatbe.

Tu dikarî wê yekê bikî

Li ber koka tîrsê ye here kûr ber xwe bide û wê yekê hîn be, ku bona çi te ra çetine bêji “na”, bona çi ji şerkarîyê ditîrsî, bona çi ji pevçûyîna dûr dikevî û bona çi awqas ênêrgîya xerc dikî ku dilên yê mayîn bidî razîkirinê. Îzinê nede ku tîrsa te te paşda bigire. Ser hişê xweda were, ji wê yekê aza be û bi serxwebûneke nû va pêşda here- bi qewata Îsa Mesîh.

CON BÎVÊR avtorekî eyan e, xeberdankirê civîna ye eyan û qulixçiyê rûnkirî ye. Ew û jina wî- Lîzayê, ya ku dîsa avtoreke eyan e, sala 1990-î “Qulixdarîyên Con Bîvêr saz kirin. Qulixdarî awqas pêşda çû, wekî ew wergehêzî ya navnetewî bûye, dikeve nava kîjanê usa jî programa tîlêvîzîyonê ye “Temîanîn”. Kitêbên Cone mayîn evin- “Tela şeytan”, “Tîrsa Xudan”, “Gelo Xudan wa dibêje?” û “Derê şeytan”.

Van matêriyala û usa jî qinyatên mayîn hûn dikarin ji vê malperê ber bigrin:
www.CloudLibrary.org

Diwazên zêde bizanibin?
Vi şêstî ber bigrin.

teach reach rescue
Messenger International.
MessengerInternational.org

Ev kitêb pêşkêşa ji aliyê xudanê kitêbê da ne û bona frotanê nîne.

